

Τύκ-Ταίκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΠΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΣΤΗΣ ΕΝ ΑΤΟΜΩ ΠΑΡΕΛΕΥΣΕΤΑΙ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

—Ο Κουράντης θά εινε θηρίο ἀνήμερο...
Δέν θά μπορέση κανείς νά τόν πληρώσει. *Αλ-
λως τε τόσο βέβαιος εινε πώς θά νικήση ἡ
ομάς του, πού παρήγγειλε ἐμπόρευμα γιά τὸ

περίτερο του δεκαπλάσιου αυτού που έχει. Θά πητε τί σημαίνει αυτό; Ίδου η εξήγησις. "Οταν νικήση σε σοβαρό μάτς ο 'Ολυμπιακός δ-λοι οι φίλαθλοι Πειραιείς θέλουν να αγοράσουν τα τσιγάρα των από το καπνοπωλείο του Κουράντη.

Δέγει ακόμη το Πειραιώτικο κοινοπολιτώ. —Τα παιδιά μας ωραιοτήσαν πως δεν θα ξαναπαίξουν φούτ-μπόλ αν χάσουν από τον

..Μπράκ! η λατρεία της μαρίδας

Παναθηναϊκό. Καί ξέρουν τί θα πη δροξο του 'Ολυμπιακού.

"Όταν όμως και αν είναι σίγουροι οι φιλαθλοι διά την νίκη των εθνικομένων των, δεν αφήνουν καί τα...μάγια! "Ένας Παναθηναϊκός από τους διοικούντας, όνομα καί μη χωρο, θα φερέση τα ίδια ρούχα που φορούσε πέ-ριπα στο 8-2 υπέρ του Παναθηναϊκού, θα καθίση στην ίδια θέση, στο σπίτι του θα φά-γουν το ίδιο φαγητό, θ' ανέβη δίκως καί πέ-ρουν ποδαρφόρεο καί θα κρατά όπως καί πέ-ρουν...ελάσσονα μικρούλα, έμβλημα του Πανα-θηναϊκού, είν' αντίθετον των...οργανισμών που κοινώνουν πέρουν πολλοί 'Ολυμπιακοί.

"Ένας άλλος Παναθηναϊκός θα πάη δίκως καί πέρουν στο Στάδιο καί εκεί θα πληροφ-ρεϊται τα τοῦ αγώνος από δυο φίλους του μο τοπικιστάς.

Οι 'Ολυμπιακοί πάλιν — οι 'Ολυμπιακοί δ-λοι είνε πολυηθικοί — θα άνεθούν με της ση-μασιές των, της δημοφιλίας των καί πρό πάντος με καθαρές φωνές για την άταρατη-τη πόλιν.

"Ένας μόνον, ο γνωστότατος κ. Κωσταλάς, θα ξεκαρδίσθῃ πάλιν της κόκκινες κορυφές του σπιτιού του καί θα της κρεμάσῃ από το καπέλο του. Μιά φορά, πέρουν στο 8-2, δεν ανέβηκε στο γήπεδο με της κορυφές καί ε-χασεν η εθνικομένη του ούδας.

Κοντά στους 'Αθηναίους καί τους Πειραιείς καί διόλκτορες η 'Ελλάς θα περιμένει έναγω-νίως το αποτέλεσμα του αγώνος αυτού. "Ο-λοι οι τηλεφώνικοι καί τηλεγραφικοί γραμμά-τοι συγχρονιστικού δικτύου της 'Ελλάδος την ήμεραν τῆς μάτς 'Ολυμπιακού — Παναθηναϊ-κού θα δδηνούν προς το τηλεγραφείον 'Αθη-νών. Καί οι φίλαθλοι θα είνε χωρισμένοι δίκως καί έδω σε δυο λοχυρότατα στρατόπεδα, τα ό-ποια πάντοτε μετέχουν ενός αγώνος της προ-τεινόμενης, της σημασίας 'Ολυμπιακού — Πα-ναθηναϊκού, με τα κανονάκια των. Στην Χαλκίδα επί παραδείγματι, που επικρατούν οι

Παναθηναϊκοί, αν χάση ο 'Ολυμπιακός οι ό-παδοί του πρέπει να εξαφανισθύν. "Αντιθέ-τως σάν Πήργο οι Παναθηναϊκοί αν χάση ο Παναθηναϊκός πρέπει να χαντακωθύν έως ότου περάση η μόρα. Πολλοί όμως από τους φιλάθλους αυτούς, οι φανατικώτεροι ξεκαρδίζ-νυ έρχονται έδω. Καί αν είνε όπαδοί του 'Ο-λυμπιακού όποσδήποτε θα ίδουν, έστω καί ητ-τημένην, άνωτέραν την ομάδα των, αν δε Πα-ναθηναϊκοί, άσφαικτον την πρωταθλήτριαν.

"Ετσι νικηταί καί ήττημένοι θ' άκούσουν καλὰ λόγια από τους όπαδούς των. "Εκείνος όμως που όποσδήποτε θα βγῇ χαμένος από το μάτς είνε ο διατητής. Μπορεί να μη χει-ροτονηθῇ, γιατί τώρα θα έχουν ληφθῇ όλα τα μέτρα ασφαλείας του, όπως έχουν χειροτονη-θῇ θλοι οι διατηται, ώστε να μη μένει κανέ-νας παραπονεμένος, θα άκούση όμως τόν ά-ναβολόλίκην τον από τους όπαδούς της ήτ-τημένης ομάδος.

Πάντως, για καλό καί για κακό, θα βγῇ τεθωρακισμένος. "Επειτα δεν θα έχει λησμο-νήσει ότι κάθε περίοδον του Πάσχα αί πρόσ-τόν διατητήν συμπάθεια διαδελούνται με... βαρελίστα!...

ΝΙΚ — ΚΑΠ.

ΑΠΟΨΕ...

"Απόψε να γιορτάσετε... κα' απόψε ως πού να τρέξη ποτάμι, πού στά βάθη του θα ξεκαρδίσουν οι πόνοι, όσοι καιροί διαδραμα-τι' όσοι περνούνε χρόνοι... "Απόψε αιδώνας θα φανῇ η νύχτα ως πού να τρέξη!

Τριπλοτύλιστε η ανέγνωχτες παρθένες, παλληκάρια... κα' οι νηοί βαδίστε άνεμπόδα στών κοριτσιών τ' άνήλια. "Αστε την πάρα της ζωής απόψε, να κλήση ο' αιδούς που δεν την έννοιωσαν... Καί μέσα στο μεθυσ, γελάστε πολυτάραχτες παρθένες, παλληκάρια!

Πάστε το γέσο που κερνή κρασί με της κανάτες, καί πιέτε βερνολύγερα παιδιὰ καί μαυρομάτες... Στήστε χορό πεντάζαλο... Καί δώστε στα κορμά σας μια φλόγ' αγάτης ιερῇ ν' άνάνη ως κα' η θοριά σας απ' το κρασί που θα κερνή ο γέρος με κανάτες!

"Όσο για μένα, αφήστε με στην ξερομά μου μόνο, να συγκερνώ με το κρασί άνιάρειντα τον πίνω... Κάλιο νάστα χαρομένιοι, παρά με το γαργαλι μου, το γλέντι σας από γιορτή έδω γλυκύ να γίνῃ! Γι' αυτό σας λέω αφήστε με στην ξερομά μου μόνο.

ΤΑΚΗΣ ΜΑΥΡΟΚΕΦΑΛΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Χριστός 'Ανέστη, άνάλαφο το κῆμα μῆς χαιδέει καί ποταμός φεγγολιάς χύνεται στην ψυχῇ — η αγάπη — μέσα στις καρδιές κάποιος παλμός θεριεύει, κάποιος καινούργιος ιστόχρη-λαχτάρα, προσειχῇ!

ΠΑΝΟΣ ΣΠΑΛΑΣ

—'Επήρες το καθαράκ που σου έγραψα στη συνταγή;

—Μάλιστα, γιατί μου, το πήρε η γυναί- μου.

—Πώς, η γυναίκα σου;

—Βέβαια. Σε τί θα χρειαζότανε η γυναί- αν είν ξερόκατο να μ' έξημερεθῇ σε μερὰν περιστάσεις;

Κάποιον τόν πένε μέσα καί ένας που τη βλέπει τόν ρωτάει.

—Πού σε πένε;

—Ρώτησε καλύτερα τόν άστυφύλακα.

—Σ' έγέλασαν, αγαπητή μου, μ' αυτόν τόν Ραφαήλον. Αυτό το κάδρο δεν είνε μεγαλῆ- τερο από πενήντα χρονών.

—Καί τί μ' ενδιαφέρει έμένα για την ηλικία του; 'Αρκεί να είνε πραγματικός Ραφαή- λος.

—'Αντιούλη μου, τώρα που επαφήσαν με σου κάμω μῆαν έγκυμότητάς. "Εχο ψευδα- δέντια.

—Μπα, τόχτω καταλάβει από καιρό.

—Καί δεν τῇ πρήλωσα άνήλια...

—Τὰ χορημάτ' οὐς ληρώ είνε άποτελεσμα- μακρός εργασίας;

—Νοί. 'Ο πατέρας μου εργάσθηκε σ' ένα τό διάστημα της ζωής του.

—'Αν σου δώσω μια δραχμή δίνεις από το γορματάκι στην αδελφή σου, χωρίς να σε ιδῇ κανένας;

—Δίν' δίνετε καλύτερα ένα τάλληρο να τί κάω συστημένα;

—Τί ώραῖ πρῶτῃς ἀν ἔλα οι άνδρες ἡσά- άγγελοι.

—Σε βεβαίω ότι είνε. "Όλοι όσοι μου εἶπα- ότι με αγαπούν, επέταξαν έπειτα!

—'Εχεσε καμιά θέσι για μένα στο γε- φρεϊ σας;

—Μπα, η επαξίησις έχει νεκρωθῇ σχεδόν.

—Δεν πειράζει. Μου δίνετε άδεια μερῶνς μήνης.

—Μαρίκα, σου δόνα μια δραχμή αν παῖς- μισή δρα ακόμη στο πάνο.

—Μολὼ άργά, μητέρα. 'Ο μπαμπάς μου ε- δωσε δύο για να σταματήσω.

—'Εμλοῦσα δυο ώρες, αγαπητέ μου, για να πείσω τη γυναίκα μου ότι πρέπει να κάνουν με οικονομίες.

—Καί το άποτελεσμα;

—'Από τώρα καί στο εξῆς θα κόψω το κα- πνισμα.

—'Ωστε λοιπόν, κορίτσι μου, άρραβωνά- σθηκες με το γυνό μου. "Επερσε όμως πρῶτα ν' άπευθινθῇς σε μένα.

—Τό σκέφτηκα, να σῆς πῶ, αλλά στο πῆ- λος έπροτίμησα το γυνό σας.

—Δεν θα μου δώσετε λοιπόν τα δανειά που σῆς έδωσα την προσημένη εβδομάδα;

—Τὴν ἄλλην εβδομάδα.

—Μα καί την προσημένη ἔτσι μου εἶπες.

—Καί την ερχομένη ἔτσι θα σου πῶ. 'Ενὼ δεν εἶμαι άνθρωπος που αλλάζει τα λόγια του.

—Πρὸ πάντος η τιμότης, φίλε μου! "Αν εἴρισκα καί μια δεκάρα χιλιάτοκα;

—Καί αν εἴρισκες χιλιάτοκα;

—Καί' εἴθιεν στο τραπεζιόν!

ΙΑ ΠΑΡΑΤΗΝΑ ΤΟΝ ΡΟΜΗΟΝ

Ο "ΜΑΓΟΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ,, ΚΑΙ ΑΙ ΜΑΓΕΙΑΙ ΤΟΥ

Μια παρένθεσις εις την μονοτονίαν της ζωής. — Ένα δρόμα που προκαλεί άκρατήτους γέλωτας. — Το καράβι που άλ- λάσσει διαδοχικῶς κατάρτια. — Ο βασιλεύς των Βραζιλιανῶν καφφέδων, η Μις 'Ελλάς της Αιγύπτου, ο φάντης καί τὸ ρετινέλαδο. — Το φινάλε εις την αστυνομίαν.

Είνε τόσο μονότονος η σημερινή ζωή, ώστε χρειαζέται να την ποικίλῃ κανείς ποτε - ποτε αν όχι με τίποτε άλλο, τουλάχιστον όμως με διασκεδαστικά θεάματα. Καί οι 'Αθηναῖοι δι- ασκέδασαν άρκετά την πλήξιν τους την περα- σμένη εβδομάδα με το νέο φιλμ του Μαδρά ε'Ο Μάγος της 'Αθήνας.

Από πολλῶν ήμερῶν μεγάλα προγράμματα άνηγγέλαν εις τους 'Αθηναίους ότι εις τὸ "Σινεμά" την 30ην Μαρτίου θα έπροβάλλε- το ο Μάγος της 'Αθήνας με τὸν κ. Μαδρά. Αὐτή την διαφήμιν του έργου έξεδόθη καί ι- διαίτερα έφημερίς, ο «Μάγος», εις τὸ κύριον άρθρον της όποίας άνεγοράρετο ότι ο κ. Μα- δράς είνε γνωστός εις τὰς ετέσσαςας χώρας του κόσμου. "Ήσαν δέ αὐτέσσαρες χώραι του κόσμου τὸ Χόλλυγουντ, η Γαλλία, η Γερ- μανία καί αὐτῇ. "Εάν προσετίθετο καί τὸ Μενίδι, αὐτῇ του κόσμου θα εγγίνοντο άσφαλῶς πάντες.

Ἡ ταινία, ἐκτός ἀπὸ τὰ ἄλλα της προτερεῖ- ματα, θα ἦτο «ένθουσις, διμλοῦσα, ἄδουσα καί ἡγητική». Καί ο κόσμος, προσελκυσθεὶς ἀπὸ τὴν εὐκλείαν, κατεστημιμύωσε τὴν αἰθου- σαν τοῦ κινηματογράφου κατὰ τὴν προμερίαν. Καί οἱ περισσότεροι δὲν μετενόησαν... Διότι, ἀπὸ ἐνὸς εἰκοσιπενταδράχμιου, ἐγγέλασαν με- τὰ ἑλληνικῶν κινηματογραφικῶν δρόμα δσον δὲν ἐγγέλασαν εἰς καμμίαν κομποδία...

Τὰ γέλια ἀρχίζουν ἀπὸ τὰς πρῶτας ἀκόμη σκηνῆς τοῦ...δράματος, ὅταν ἐμφανίζεται ἐπὶ σκηνῆς ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος τὸν Μάγιστ- λην. Τοιοῦτον κόμια είνε ἄγνωστον βεβαίως εἰς τὴν 'Ελλάδα, ο κ. Μαδράς ὅμως, ἐνδιαφε- ρόμενος διὰ τὴν πολιτικὴν ζωὴν τοῦ τόπου, ε- φρότισε νὰ τὸ...συστήσῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἵνα νοσηὶν οὕτω καί τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ λαοῦ, ποῦ ἔχει νέα κόμματα καί νέους ἄνδρας.

Τὸ πανηγύρι ὅμως ἐγγίκετο διασκεδαστικῶ- τρον εἰς τὰς περατέρας σκηνῆς τοῦ έργου, εἰς τὸ ὅποιον λαμβάνουν μέρος, ἄνευ ἀποχωρῶ- τος λόγου, τὰ ἐξῆς πρόσωπα:

1) Ὁ κ. 'Αριάνδος Δελλαπατριδῆς, 2) ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος τὸν μάγιστριν, 3) ἡ καὶ 'Ελλάς της Αἰγύπτου, 4) ὁ σείρης της Ρώρας, 5) ὁ μπακάλης κ. Γκινανάσις Τούλεν- νήρης, 6) ὁ βασιλεὺς τὸν βραζιλιανῶν κα- φέδων, ὁ ὁποῖος ἐξέκρινεν ἀπὸ τὴν Βραζι- λίαν γὰ νὰ παραθερίσῃ στῇ...Γλυκάδα, 7) ἡ κόρη του, ἡ ὁποία ἐπέτρατο, ἐν συνεχείᾳ, νὰ ἐρωτηθῇ τὸν Μάγον (σείρη) καί 8) οἱ βαρ- κάρηδες τοῦ Πειραιῶς.

"Όλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα, καταλλήλως κινου- μένα, ἀπετέλεσαν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ έργου. Μί- αν ὑπόθεσιν μυστηριώδη, ἀπὸ τὴν ὅποιαν είνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς τίποτε, παρ' ὅ- τιν τοὺς τὴν καλὴν προσπαθεῖται.

Ἡ ἰλήθεια ὅμως είνε ὅτι ἡ ταινία αὐτή, ὁ Μάγος της 'Αθήνας, εἶχε πολλὰ πράγματα ποὺ δὲν τὰ βρῖσκει κανεὶς σ' ἄλλες ταινίες.

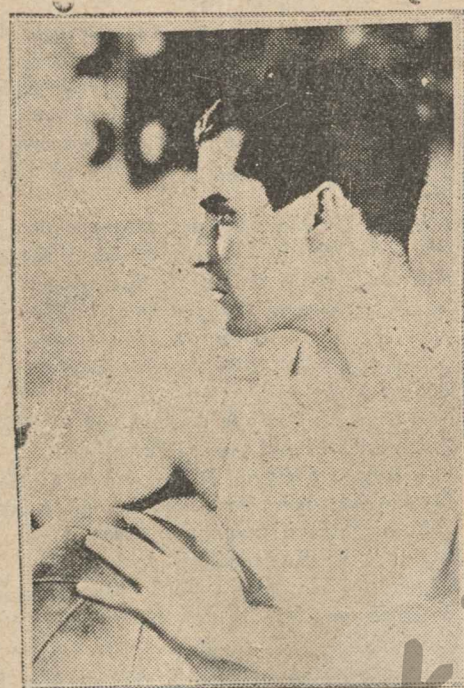
Πρῶτα - πρῶτα βλέπετε ἕναν σείρη καί- ζοντα βιολὶ στῇς 'Αγελάδες. Κατόπιν βλέπετε τὴν Μις 'Ελλάδα της... Αἰγύπτου νὰ σταματῇ τὸ αὐτοκίνητόν της ἐκεῖ κοντά, προσκειμένου νὰ ἐρωτηθῇ τὸν μάγον. "Επειτα βλέπετε τὸν μάγον νὰ παῖξῃ βιολί, χωρίς νὰ τὸν ἀκού- τε, καὶ ν' ἀκούσετε μετ' ὀλίγον τὸ βιολί δταν δὲν...παῖξῃ. Αὐτὸ λέγεται...συγχρονισμός.

"Επειτα βλέπετε τὸ καράβι με τὸ ὅποιον τὰ

Ξειδεύει ὁ μάγος, τὸ ὅποιον ὑψίστατα ταχ- διακυλοφικῶς μεταμορφώσεις. "Όταν ὁ μά- γος ἐπιβάσεται γὰ ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Πά- ραν, τὸ καράβι εἶχε τρία κατάρτια. Στῇ μέσῃ τοῖς πηλάγους τὰ κατάρτια γίνονται...ένα, γὰ νὰ σύξηθοῦν πάλιν κατὰ τὴν ὥραν της ἀφί- ξης εἰς Πάραν εἰς...δύο. Κάποιος θεατῆς ε- ξεδήλωσε τὴν ἀτορίαν του.

—Πῶς διάβολο αὐξάνονται καί ἐλαττώνον- ται ἔτσι τὰ κατάρτια;

—Μὰ τί μάγος θὰ ἦτανε ἂν δὲν μπορούσε νὰ κάνει τέτοιες μαγείες! ἀπήνητην ἄλλος.

Ο διάδοχος τοῦ Βαλεντίνου Ραμὲν Νεβάρε, τὴν δέξαν τοῦ ἐπιστολῆς ἐξῆ- λεψεν ὁ κ. Μαδράς

"Ας σημειωθῇ ὅτι χρεῖς Γιάφρας ἐκτελεῖ ὁ Πειραιεύς. Καί, ἐνῷ νομίζετε ὅτι εἰς τὴν ὁδὸν νιν ἐμπεριέεται ἡ Γιάφρα, εἰς τὸν τοῖχον μι- λῆς οἰκοδομῆς βλέπετε καί τρεσσίαν ἐκείλην τὸν ψαθικῶν 'Αργαυότσου!

"Υπάρχουν ὅμως καί μερὰν ἀνέδοτα ἀπὸ τὰ παρὰσκήνια τῆς...ταινίας.

"Όπως εἶπαμε, εἰς τὴν ἄρχην ἡ ταινία είνε ἔγχρωμος. Εἰς μὲν στιγμὴν λοιπὸν παρουσιᾶ- ζονται τὰ χορτάρια με χροῖμα...κόκκινο. "Ε- νας ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους διὰ τὴν ταινίαν παρτήρησε τοῦτο καί ἐπρότεινε εἰς τὸν κ. Μαδράν νὰ κόψῃ αὐτὸ τὸ μέρος.

—'Αδύνατον! ἐπέμεινεν ἐκεῖνος.

—Μὰ θρὲ ἀδελφέ, ποῦ εἶδες ποτὲ τὰ χρο- τα νὰ είνε κόκκινα;

—Καί μπλὲ νὰ ἦταν, ἐγὼ θὰ τὰ ἔβρινα. "Ε- πλῆρωσα ἐγὼ γὰ τὴ μογὰ καί δὲν τὰ κόβω.

Καί ἔτσι τὰ χροῖα ἐμειναν...κόκκινα! Μετὰ τὴν πρῶτην προβολὴν καί...ἀποδομ- ασίαν τοῦ έργου, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πρωταγ- νιστῆς ἐξήγησαν καί ἐπέτιχαν νὰ γροῖν ἀπὸ τὴν ταινίαν τὰ μέρος ποὺ τοὺς παρουσιάζουν "Ετσι ἡ ταινία ἀπὸ 3 χιλιάδες μέτρα ποὺ ἦ-

ταν τὴν πρῶτη μέρα, τὴν τελευταία εἶχαν μὴ νη μόνον...χιλία!

"Εκ τῶν ἡθοποιῶν ποὺ ἔπαιζαν ὁ κ. Πέτρος Κυριακὸς ὑπέβαλε μῆνυσιν ἐπὶ...δυσφημίσει καί ἐπέτιχε νὰ λάβῃ ἀποζημιῶσιν 2.500 δρα- χμῶν!

"Εννοεῖται ὅτι κατὰ τὴν διάσκεψιν τῆς προ- βολῆς τοῦ έργου τὸ κοινὸν ἐξεδήλωσε ποικίλο τρόπος τὸν...ἐνθουσιασμόν του. Σφαιρίσματα, γέλια εἰς τὰ δραματικώτερα σημεῖα τοῦ ἐρ- γου, φωνῆς κλπ. κλπ. Τόσον, ποὺ ἀναγκάσθη- κε ὁ ἴδιος ὁ κ. Μαδράς νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ...σκη- νῆς καί νὰ πῇ.

—Αὐτὰ τὰ κάνετε γὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ μείνω καί θὰ φτεῖναι καί ταινίες!

—Καλὰ θὰ μᾶς κάνῃς! ἀπήνητην ἕνας ἐκ τῶν θεατῶν.

"Ας μείνῃ λοιπόν...

Εἷνε γεγονός ὅτι ἐνδομύχως ὁ κ. Μαδράς πιστεύει ὅτι τὸ ἔργον του είνε τὸ ἀριστουργη- ματικώτερον φιλμ ποὺ προβλήθη εἰς τὴν αἰ- ρῆς δὲ ἡ φωνῆς καί ἡ φασαρίες ἔγναν ἀπὸ τοὺς...ἐχθρούς του, οἱ ὁποῖοι ἐπτόθησαν πρὸ τοῦ καλλιτεχνικοῦ του μεγαλοεργήματος.

Ἡ τελευταία πρῶξις τοῦ έργου ἐδόθη τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὅπου ὁ κ. Μα- δράς ὀδηγήθη ὑπὸ τὸν άστυφύλακόν διότι ε- πεχείρησε διὰ τῆς βίας νὰ ἀπάσῃ τὴν ται- νίαν του, τὴν ὅποιαν ἄγνωστον διὰ ποῖον λό- γον δὲν ποῦ ἐδίδεν ἡ διεύθυνσις τοῦ κινημα- τογράφου.

Ὁ κ. Μαδράς εἶχε γυρίσει καί ἄλλες ται- νίες εἰς τὴν 'Ελλάδα. Πρῶτον εἶχε προβλῇ ἡ «Μαρία Πενταγώνισσα». Εἰς μὲν σκη- νῇ τοῦ έργου ἐβλέπε κανεὶς τὴν παλαιάν τὴν σκηνὴν τοῦ "Όθωνος μετὰ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν "Όθωνα. Καί πίσω ἀπὸ τὸν Βασίλεα — εἰρησκόμεθα εἰς τὸ 1840 — διεκρίνετο διαχρό- μεον ἕνα λεωφορεῖον τῆς Πάουερ!

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι καί ὁ μακαρίτης "Όθων εἶνε ἀπεθνήσκων διὰ τὴν ἀπογραφὴν τῆς συμβά- σεως μετὰ τὴν Πάουερ.

Καί τὸ φινάλε εἶνε ἡ μῆνυσις τὴν ὅποιαν ὑπέβαλεν ὁ κ. Μαδράς ἐναντίον τοῦ κ. Σπύ- ρου Μελά, διότι εἰς ἕνα του χορηγόγραμμα τὸν εἰδονεύθη.

Θὰ ἔχοιεν λοιπὸν καί συνέχεια τοῦ «Μά- γου». "Επειτα θὰ γελᾶσιν καί πάλιν, ἀφοῦ παρουσιᾶται καί νέο γλέντι ἐνὸς τῆς δικαιο- σύνης.

Ο ΡΕΖΙΣΕΡ

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΜΑΣ

Ο κ. Καφαντάρης και ο μακαρίτης φίλος του. — Ένα λάθος εις την έκκλησίαν. — Ο τελευταίος άσπασμός. — Ο κ. Μιχαλακόπουλος εις την Γενεύην. — Η παρέρησις της λέξεως «Αντρέ». — Ο κ. Βοζίκης και το σκυλλάκι του με τας άναίδεις συνηθείας. — Ένα πάθημα του κ. Τσιριμώκου εις την Νίκαιαν. — Ο κ. Αργυρόπουλος και το «γέμα».

Οι πολιτικοί άνδρες κάθε χώρας, έχουν άρκατά νόστιμα ανέκδοτα από την πολιτικήν τους ζωήν. Κάτι πού τους συνέβη, κάτι πού είπαν, κάτι πού άκουσαν και πού έκαμαν, όταν είναι γαρνιρισμένο με όλίγο χιούμορ, τó ύποιν δέν λείπει από τους περισσότερους πολιτικούς μας, ξεφεύγει πλέον από τó μικρόν πλαίσιον των όλίγων γνωστών και φίλων πού τó ξέρουν και περιέρεται εις την διακαιοδοσίαν της κοινής γνώμης. Καί ένα έπιγράμμα, ένας όλιγόλογος χαρακτηρισμός, ένα χαριτωμένο έπεισδίο, άξίζει ίσως, πολλές φορές, περισσότερο από μίαν έμβριθή και πολύωρον άγόρευσιν.

Τά ανέκδοτα των παλαιών πολιτικών, πού κοιμούνται τώρα τόν ύπνον του δικαίου, έχουν γραφή επανειλημμένως. Έκείνα πού δέν ξέρει όμως ο κόσμος και πού θά ήθελεν

Ο κ. Καφαντάρης

άσφαλώς να τά μάθω, είνε τά ανέκδοτα των πολιτικών πού ζούν, κινούνται, μιλούν και ...κινήγουν την έξουσίαν.

Και μερικά από τά ανέκδοτα αυτά θ' αφηγηθώμεν εις την παρούσαν στήλην, αρχίζοντες από τόν συμπαθή και μελλόρητον άρχηγόν των Προοδευτικών κ. Γ. Καφαντάρην.

Τό ωραιότερο, άσφαλώς, ανέκδοτον του κ. Καφαντάρη, είνε τó έξης. Πρίν τó αφηγηθώμεν όμως, πρέπει να πούμε προεισγωγικώς, ότι ο κ. Καφαντάρης, δέν είνε μόν ύπναράς, τού άρέσει όμως τó κρεβάτι, όπως άλλως τε και εις όλους σχεδόν τούς ανθρώπους. Ξυπνάει μόν πολύ νωρίς, σηκώνεται όμως ... πολύ άργά.

Κάποτε λοιπόν, συνέβη ν' αποθάνη ένας γνωστός του. Τού έστειλαν τó νεκρώσιμον. Έπρεπε να πάη στην κηδεία. Ήταν ή τελευταία του ύποχρέωσις πρós τόν μακαρίτην. Ή κηδεία θά έγίνετο στάς 10. Ο κ. Καφαντάρης όμως κατώρθωσε να πάη στην έκκλησία μόλις στάς 11. Όταν εισήλθεν, είδε κόσμον πολλόν εις τόν ναόν. Οι ψάλται και οι παπάδες έφηναν την νεκρώσιμον ακολουθίαν.

— Καλά ήρθα, έψιθύρουν ο κ. Καφαντάρης και έστάθη κοντά εις ένα περιτύλιον. Τέλος ή νεκρώσιμος ακολουθία τέλειωνε

και ο ιερέας ήκούσθη λέγων: «Τόν τελευταίον άσπασμόν». Οι συγγενείς και φίλοι, έπλησίαζαν τότε ένας-ένας διά ν' αποθέσουν τó ύστατον φίλημα εις τó μέτωπον του νεκρού. Έπλησίασε και ο κ. Καφαντάρης, όταν όμως ήλθε κοντά και έσκυψε για ν' άσπασθή, με συντριβήν καρδιάς, τόν φίλον του, έκπληκτος είδεν έντός του φερέτρου ένα... άνθυπομóιραχον. Προφανώς τόν φίλον του τόν είχαν συγκώσει από πολλές ώρας και την θέσιν του είχε καταλάβει ο άνθυπομóιραχος.

Και ο κ. Καφαντάρης, παθών...μετρίαν σύγχυσιν είπε :

— Παρντόν!... Λάθος!...

Και έφυγε...

Κατά την εποχήν της Οικουμενικής Κυβερνήσεως έπρόκειτο να συναβή τó πρώτον παραγωγικόν δάνειον. Τά μέλη της Κυβερνήσεως λοιπόν κ.κ. Καφαντάρης και Μιχαλακόπουλος, εύρίσκοντο εις Γενεύην, διά να διαπραγματευθούν τó δάνειον με τόν κ. Σώλτερ.

Ο κ. Μιχαλακόπουλος, υπεργρανεύετο εις τόν συνάδελφόν του, διότι—όπως έλεγεν— ήτο πολύ γνωστός εις τó έξωτερικόν. Τούτο δέ απέδειξεν εύθις άμέσως. Όταν έπήγαν εις τó ξενοδοχείον όπου έμενεν ο κ. Σώλτερ, ο κ. Μιχαλακόπουλος έκρουσε την θύραν.

— Αντρέ! ήκούσθη ή φωνή του κ. Σώλτερ από μέσα. (δηλαδή «εισέλθετε»)

— Είδες, Γιώργο, λέγει τότε ο κ. Μιχαλακόπουλος κατενθουσιασμένος, με φωνάζει «Αντρέ» με τó μικρό μου όνομα !

Και ο κ. Καφαντάρης, άπαντá :

— Τί μου λές μωρέ ψηλέα! Αντρέ μάς λέει ο άνθρωπος, δηλαδή μήτε !

Όραία ανέκδοτα έχει επίσης και ο κ. Βοζίκης.

Ένα βράδυ, είχε πάει σ' ένα φιλικό του σπίτι όπου ήτο προσκεκλημένος. Μαζί του όμως παρέλαβε και ένα μικρό σκυλλάκι πού είχε, άν και τούτο δέν συγκαταλέγεται μεταξύ των προσκεκλημένων. Τά σκυλλάκι όμως ως γνωστόν, έχουν μερικά ιδιοτροπίας, τας όποιās ίκανοποιούν, συνήθως, εις τούς τοίχους των σπιτιών. Έπειδή όμως την στιγμήν εκείνην δέν υπήρχε πρόχειρος τοίχος, τó σκυλλάκι του κ. Βοζίκη, έθεώρησε καλόν να εκτελέση την φυσικήν του έπιθυμίαν καταμεσής εις τó σάλόνι και ένάπιον των προσκεκλημένων.

Όταν έγινεν αυτό, ή κυρίες άρχισαν να διαμαρτύρονται και να εκφάζουν τόν άποτροπισμόν των διά την έλλειψιν...τάκτ από τó σκυλλάκι του κ. Βοζίκη.

Και ο κ. Χαράλαμπος άπήνησεν :

— Όποιος άμφισβάλλει, θά πεισθί τώρα ότι δντως είμαι δουλευτής... Κ υ ν ο υ ε ί α ς.

Ίδου και ένα ανέκδοτον του πρώην προέδρου της Βουλής κ. Ι. Τσιριμώκου, διά την άριθείαν όμως του όποιον δέν παίρνομεν όρκον.

Εύρίσκοτο ο κ. Τσιριμώκος εις την Νίκαιαν και περπατούσεν εις μίαν όδόν της ώραιας Λουτροπόλεως. Έμπρός του έβάδι-

ζεν ένας θηλυκός πειρασμός, ο όποιος έβαλε την ιδέαν να τó ριξί έξω. Την σιάζει λοιπόν και της λέγει γαλλικά αλλά όχι με γαλλικήν προφοράν.

— Ες κι βού δουλέρ βινέρ άδελ μου—τάμ; (Θέλετε ναρήτε μαζί μου κυρία)

Η κυρία όμως, άγνωστον διά ποίον λόγον έστράφη και άπήνησεν εις τόν κ. Τσιριμώκον με θυμόν :

— Άλέρ-βουζάν !... (Πηγαίνετε άπ' έξω)

Ο κ. Τσιριμώκος όμως δέν ήνθυσεν τού έλεγεν. Ένόμισε μάλλον ότι τόν γνώριζε. Διότι, εις άπάντησιν, είπεν :

— Βουί...δουί... Έγώ είμ' ο Ζάν !

Είνε γνωστόν, ότι ο ύπουργός των Ναυκών κ. Πεπές Αργυρόπουλος, ο όποιος χρηματίζει ύπουργός εις όλα σχεδόν τά

Ο κ. Βοζίκης

πουργεία, δέν ήμπορεί να προσφέρει κατ'όλο «ρόν», τó όποιον προσφέρει «ρόν». Όταν λοιπόν, πρò διετίας έγινεν ή ληστεία τριγκάλων, τότε πού ο Τζατζάς είχαν μαλωτίσει τόν γερουσιαστήν κ. Χατζή κη, μετέβη έσπευσμένως, ως ύπεύθυνος ύπουργός των Έσωτερικών, να έποπτεύσει πλ των μέτρων πού έλαμβάνοντο διά την ταδίωξιν των ληστών. Μαζί με τας άρχείας εκδράμει εις τó μέρος της ληστείας Έκει υπήρχεν ένα ρέμμα. Ο κ. Αργυρόπουλος δέ, έπισκοπήσας τήν γύρω περιοχήν, είπε, δεικνύων αυτό :

— Θά έχουν πεγάσει άσφαλώς άπ' αυτό γ έ μ μ α.

Και κάποιος άπλοικός χωρικός, μη γινώσκων τó γλωσσικόν τούτο ιδίωμα του Αργυροπούλου, έστράφη πρós αυτόν και είπε :

— Πρίν άπ' τó γέμα περάσανε κάμει πουργέ.

— Δέν έννοεί τó φαί, συνεπήλθωσεν άπ'ό τήν άκολουθίαν του κ. Υπουργού. Ο λει να πη τó ποτάμι.

— Μπα ! έκαμεν ο χωρικός. Έμείς ποτάμι τó λέμε ρέμμα όχι γέμα !

Τά ανέκδοτα όμως των πολιτικών μας, σταματούν ως έδώ. Υπάρχουν και άλλα όποια θ' αφηγηθώμεν εις τó προσεχές.

ΕΞΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΑΡ...

λας έφρονεύθησαν. Άλλά την προηγουμένην είχαν άπουσνθή εκ της Τραπεζής μεγάλα ποσά και οι λησται, μολοντί διέρρηξαν τó ταμείον της Τραπεζής, εύρον έλάχιστα να κλέψουν.

— Ένας από τούς ληστας έστρόδωσε τούς συντρόφους του και είνε λυπηρόν ότι ή άστυνομία της Γλασκώθης δέν έλαβεν εγκαίρως τά μέτρα της και άφησε τούς ληστας να φύγουν.

Η δευτέρα ληστεία έγινε την επομένην της πρώτης. Την φοράν αυτήν οι λησται εισήλθον εις την Τράπεζαν Μέγας Τράστ και άφήρεσαν ράβδους χρυσού άξίας εκατό χιλιάδων λιρών.

Η Σκωτλανδ Γιάρντ έδωσφορούσε διότι ή άστυνομία της Γλασκώθης δέν έδωσε προσοχήν εις τας όδηγίας της και ούτω οι δράσται των δύο αυτών ληστειών κατώρθωσαν να διαφύγουν.

— Θά γίνη και τρίτη ! είπεν ο κ. Κούβελ εις τούς άστυνομίους του. Θά τó ήθε αυτό ! Αί δύο πρώται ήσαν καλά οργανωμένα και θά συμπληρωθή ή σειρά με τρίτην ληστείαν. Ποιός όμως να είνε ο τεχνίτης αυτός πού σχεδιάζει τόσο καλά της δουλειές του ;

Ο τεχνίτης ήτο ο Λιού Ντενέ, άλλ' ουδείς τά έγνώριζε, διότι την στιγμήν εκείνην ήτο άγνωστος εις την άστυνομίαν και μόνον ένας πρώην ντέκετλ των έγνώριζε πολύ καλά.

Την ήμέραν πού έγίνετο ή συζήτησις αυτή εις την Σκωτλανδ Γιάρντ, ο Χάρρυ Στόν έσχεδιάζε μίαν νέαν άπάτην, διαπραγματευόμενος την πώλησιν ενός χρυσωρυχείου εις ένα εύπιστον εκατομμυριούχον.

Έν τώ μεταξύ έγινεν ή τρίτη ληστεία. Οι λησται διέρρηξαν τó δεύτερον θησαυροφυλάκιον της Τραπεζής-Κλίντ της Γλασκώθης και άφήρεσαν 112.000 λίρας. Δύο φύλακες της Τραπεζής εύρέθησαν τρεις ώρας μετά την άνακάλυψιν της κλοπής νεκροί έντός του άνωκωπητός όσας είχε σταματήσει μεταξύ του δευτέρου και τρίτου όρόφου της Τραπεζής.

Μόνον ένας άνθρωπος ήδύνατο να καθοδηγήση την άστυνομίαν εις την ανακάλυψιν των δραστών.

Ο Χάρρυ Στόν είχε την τύχην να ιδή την έσπέραν άκριβώς τού έγκλήματος τόν Σκωτλανδ Γιάρντ.

Ο διάσημος συγγραφέας του «Μυστικου της Μαιρης Γκρηαρ» και πλείστων άλλων άστυνομικών μυθιστορημάτων Έντγκαρ Ουάλλας.

τον, ο όποιος θά ήγόραζε τó μεταλλείον του. Έπ' όπτά ώρας προσεπάθει να τόν ιλίξη δεικνύον εις αυτόν επ' τού χάραγος του εθρίσκατο τó μεταλλείον χρυσού. Τέλος άνεχώρησε την 3ην πρωινήν, άφού έλαβε ένα τρέιν, τó όποιον ήτο μία προκαταβολή επί της άξίας του χρυσωρυχείου.

Έπιστρέφον εις την οίκίαν του είδε ένα μεγάλο αυτοκίνητον να προχωρεί βραδύτατα να

Η ΜΑΙΡΗ ΓΚΡΗΑΡ

να τó άκρον της όδου και τέλος να σταματά. Ο Χάρρυ Στόν έσπευσε τó βήμα, διήλθε πλησίον του αυτοκινήτου και έόρηνεν ένα όνομα εις αυτό. Είδε κάποιον τόν όνομα έγνώριζε. Ποιός ήτο ;

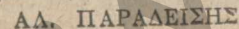
Έκαμε όλίγα άκόμη βήματα και κατόπιν έστράφη. Είδεν ότι έντός του αυτοκινήτου εισήλθεν ένας άλλος άνθρωπος, κρατών μίαν βλίτσαν. Ένας τρίτος κατέβησεν κατόπιν τρέχων. Όλοι έξηφανόθησαν έντος του αυτοκινήτου, τó όποιον άνεχώρησεν άμέσως δια ταχύς.

Να ήτο άραγε ο Λιού Ντενέ ; Όταν τόν έγνώρισεν ο Χάρρυ, ο Λιού είχε μιστάκι. Άλλά ήτο αυτός. Όστε κάποις κόλπο θά ήκατε εκεί αυτή την νύκτα και δέν ήτο δύλου πρόφρονος να εύρίσκει κανείς εις τó μυστήριον έδρα ο Λιού. Είχε πάντα πιστόν και τó χρησιμοποίησε χωρίς κανένα προειδοπισμόν.

Ο Χάρρυ δέν είχε καμμίαν διάθεσιν να κληθί από της άστυνομίας εάν τόν έβλεπαν εις τó μέρος όπου έδρασε ο Λιού. Έπαύνην τó βήμα και με μεγάλην ανακούφισιν εισήλθε εις τó δωμάτιόν του.

Την επομένην ανέγνωσε εις τά πρώτα φύλλα την ληστείαν της Τραπεζής Κλίντ, εύρισκόμενης πλησίον πού μέρους όπου είδε τó αυτοκίνητον με τόν Λιού. Ήνθυσεν άμέσως π' συνέβη, άλλ' εκείνο τó όποιον τόν κατέληξεν ήτο τó ποσόν τó όποιον ο Λιού κατώρθωσε να άφαιρέσθ από την Τράπεζαν.

Την ίδίαν έσπέραν έφυγε διά τó Λονδίον. Έπρεπε να έπαφελή της περιστάσεως να άποκτήσει χρήματα. Δέν έσκέπτετο ούτε να είδοποιή την Τράπεζαν ούτε να όθση την α-

ΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ ΤΟΥ ΑΜΑΡ

Μία επίσκεψις εις τὸ ἵπποδρόμιον τοῦ Ἀμάρ. Πάνθηρ, τὸ πῶς ὑπερήφανον τοῦ ἐνοστικτοῦ. Πῶς ἐκδηλώνει τὰ αἰσθῆμά του ὁ ἐλέφας. Ἡ ἀναιδέεια τῶν κοίτων. Ἐνα ἐπεισόδιον εἰς τὴν Αἴγυπτον

Θὰ ἦτο παραφροσύνη ἰσως ὑπὸ τὸν γελαστόν Ἕλληνα ὁρᾶν νὰ ὑπερῶν ἀγρία θήρια. Ἐναι περὶ αὐτὸν οἱ πλῆθος τῶν ἀγρίων θηρίων καὶ οἱ οἰκιστὲς αὐτῶν, τὰ ἑλληνικὰ ὄσα οὐκ οὐκ συνετήρησαν ἀγρία θήρια. Ἡ προῖπτος αὐτῆς πανταίῳ εἶνε ἕνας, λόγος παρατά- νης περιγραφῆς, ἀπὸ τὴν ὅσων περι- τερὸν ἀπὸ τοὺς κατοικοὺς αὐτῶν πόλεων καὶ ἀλλων χωρῶν κατελήφθησαν οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὸ θηρώσας στοιχεῖον τοῦ τοῦκοι Ἀμάρ.

Καὶ ἀσφαλὲς τοῦτο ἀκόμη ὑπερῶν ἡ ἀφορ- μὴ ὅστε οἱ Ἀλγερίνοι ἐκτενέστατα νὰ μᾶς διαφημίσουν τοὺς οὐλοὺς λεοντίας καὶ τίγρεις τῶν ὡς νῦν γίνῃ.

Εἰς τὸ ἵπποδρόμιον τῶν Ἀλγερίνων ἀδελ- φῶν μᾶς ἔφερε τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἀλλὰ αἰτία. Οἱ θῆρες τοῦ δαιμονίου τῆς ἀγριότητος τῶν θηρίων, ἡ ἐκδήλωσις τῶν ἐνοστικτῶν μετὰ τὰ ὅ- ποια τὰ ἐφόρτων ἡ φύσις, αἱ σχέσεις τῶν μετὰ τὸ ἀνθρώπινον στοιχείον. Ὑποκρίματα, τρυφερότητες καὶ αἵματος, ὅπως ἔγραψεν οἱ παλαιοὶ μυθολογικοὶ γράφοι. Θὰ ἀπαιτοῦντο πολ- λά σελίδες διὰ νὰ δοθῶν ὅλοι καὶ δόλοισι εἰς τὴν δημοσιότητα.

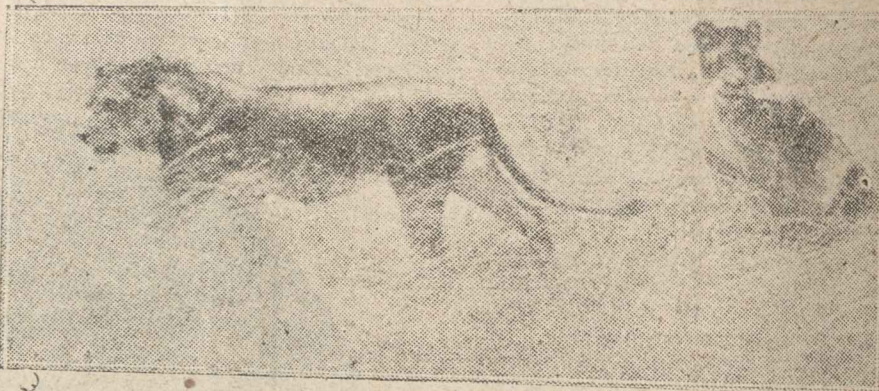
Θὰ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸν πάνθηρα. Εἶνε ὁ ἀ- γριότερος ἀλλὰ καὶ ὁ ὠραιότερος παρὰ τῶν τοῦκοι Ἀμάρ. Περίττον θὰ ἦτο νὰ λε- χθῇ ἰσως ὅτι εἶνε τὸ μοναδικὸν θῆριον ποὺ δὲν ὑπεταχθῇ ποτὲ εἰς τὸν σιδηρένιον βούρδου- λα τῶν θηροδωμάτων. Τὰ βαρυνόμενα μά- τια τοῦ δὲν ἐγγίζον οὔτε μίαν στιγμὴν τὴν ἡ- μερότητα. Μετὰ τὸ πλοῦστο στυλὸν τοῦ τριχω- μα, πολιτοῦτο οὐδὲν χρωματισμοῦ, εἶνε τὸ ὡ- ραιότερον φῶντρο τῶν θηρίων. Ἡ ὅλη του σωματικὴ διάπλασις θυμίζει μὴ πελώρια γά- τα. Δὲν κἀναι καμμίαν ἐπιδείξι καὶ ὅσοι ἔχουν παρυνεθῇ εἰς τὰς παραστάσεις τοῦ Ἀμάρ ἔ- χουν ἀντιληφθῇ ὅτι ὅταν τὸ ἀνιμέρωτον αὐτὸ θῆριον εἰσπορᾷ εἰς τὴν κηλιδωφρακτὴν σκη- νήν οἱ θηροδωματοὶ πάντων στῆς τάξεως τοῦ παντάλοιο τὰ περιστροφὰ τῶν. Καὶ δὲν μέ- νει παρὰ λίγα λεπτά, βρυχάται, καὶ ἐπιστρέ- φει πάλιν ἀπὸ τὸν σιδηρένιον διάδρομον στὴν κλωθὴν του. Τὸ μυτικὸν τοῦ ὅτι ὁ πάνθηρ πα- νοῦ ἔχει συλλεφθῇ εἶνε ἀνιμέρωτος ἔγ- κειται (ποῦ ἄλλου;) εἰς τὸν ἔρωτα! Διη- λυθὲν εἰς τὴν ἐκείνην ἔρωτος.

Μᾶς ἐξηγήθη ἀπὸ τοὺς εἰδικούς τοῦ ἵππο- δρομίου ὅτι συλλεφθῇ θηλικὸν πάνθηρος δὲν ἀπετολμήθῃ οὔτε καὶ ἀπὸ τοὺς θαρραλεωτέ- ρους θηροκνηγούς. Διότι αὐτὴ ἀπὸ τῆς βο- ρφικῆς ἀκόμῃ ἡλικίας τῆς εἶνε ἀκατάστατος ἔ- πακίνδυνος. Κοντάκι ἀκόμῃ μέσα στὴ φυλὴ τῆς ἔχει τραυματικὰ ἀνεπτυγμένον τὸ αἰσθη- τικὸν τῆς σαρκοφαγίας. Δι' αὐτὸ καὶ αἱ θηλικαὶ πάνθηρες φανεύονται μάλιστα συλλεφθῶν εἰς τὰς παρὰ τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ τὸ πλοῦστον δέμα τους ὡς βαρύνον ἐμπόρευ- μα. Ὁ ἀρσενικὸς πάνθηρ εἶνε εἰς τὴν μαζὴν τοῦ ἡλικίας ἡμερώτερος, ἀλλ' ὅσον οἱ μῆνες καὶ τὰ χρόνια περνοῦν, τὸσον τὰ θηριώδη του ἔνστικτα τὸν καταλαμβάνουν. Ἡ ἀδύνατος σαρκοφαγία τὸν φέρει ἀκόμῃ εἰς ἀσυγκράτη- τὸν ἀφροδισιασμὸν καὶ ἡ ἑλλειψὶς θηλικῆς συντροφῆς τὸν ἀποτρελλαίνει, ὅσον ἡ ἡλικία τὸν παρελθόν. Καὶ περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἑλλειψὶς ἔρωτος καὶ θηλικῆς συντροφῆς τὸν φέρει εἰς πρωτοφανῆ ἀνιμερότητα, ὑπάρχουν ἀπειροὶ ἀποδείξεις. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν εἶνε ὅτι ὅταν τὸν πλησιάζουν γυναῖκες τῶν ἵπποδρομιῶν φορέ- σαι δόλοισι, ἀλλὰ καὶ τὸ βλέμμα του ἀπα- λύνεται. Ἀλλ' ἀποδείξεις εἶνε ὅτι εἰς διάφο- ρα ἵπποδρόμια, ὅπου κατορθώθῃ νὰ ὑπάρχῃ ἀνδρογύνον παθήσαν, ὁ ἀρσενικὸς, ἐν συ- γκρίσει μετὰ τὸν θηλικόν, ἦτο ἀπειροὶς ἡμερώτα- τος. Τρίτη ἀπόδειξις εἶνε ὅτι συνδῆ πρός

τῶν εἰς ἕνα θηριοτροφεῖον τῶν Παρισίων, ὅ- που ἕνας ἀρσενικὸς πάνθηρ ἔσκαψε ἀπὸ τὴν λῦσιν τοῦ διότι τοῦ ἐπαποθέτησαν ἀπέναντί του μίαν θηλικὴν πάνθηρα.

Αὐτὸς εἶνε ἕνας λόγος ἐπὶ πλέον ποὺ ὁ ὡ- ραῖος πάνθηρ εἶνε ἀνιμέρωτος.

Ἄς ἰδοῦμε τὴν ὥραν ἀντίθετον τῶν θηριωδῶν στοιχείων τοῦ τοῦκοι. Εἰς τοὺς ὁγ- κώδεις συμπλοκτικὸς ἐλέφαντας. Αἱ τοὶ ἀν- τιθέτως πρὸς τὸν ἀγριώτατον πάνθηρα, δὲν πᾶσιν καθόλου ἀπὸ ἔρωτα. Ἀπὸ τῆς σιγῆς ποὺ οἱ θηριοδωματοὶ τοὺς ἀπέσπασαν ἀ- πὸ τὰ μέρη ὅπου τοὺς ἐτοποθέτησαν ἡ φύσις, πνεῦμα μακαριότητος τοὺς κατέλαβε. Τίποτε ἄλλο δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει, παρὰ τὸ ἀέννητον μασσούλισμα. Τρώγουν ὅτι, τυχρὸν, χόρτα, π-

Δύο λέκκινα εἰς τὴν ἀφρικανικὴν ζούγκλαν

τοῦρα, σάρκες. Γεγονὸς ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶνε ὅτι αἱ καρικαὶ συνθήκαι, ἀντίθετοι τῶμα μετὰ τῆς εἰς τὰς ὁπίας ἐγεννήθησαν, τοὺς ἐξοστρώσαν ἀπὸ τῶν ἐρωτικῶν τοὺς ἐνοστικτῶν. Οἱ θηριοδωματοὶ θεωροῦν τοῦτο πρόνοιαν τῆς φύσεως καὶ εὐτυχία δι' αὐτοὺς. Διότι ὅπως διηγούνται ὅτι δὲν ὑπάρχουν πλέον ἐπακίνδυνα πράγματα ἀπὸ τὰς ἐρωτικὰς διακρίσεις τοῦ ἐ- λέφαντος πρὸς τὴν τρυφερόν του κυρία. Συμ- ρίζουν, αἱ προδοσάδες τῶν σφοδρῶν εἰς τὸν ἀέρα, ἀρπάζουν ὅτι συναντήσουν ἐμ- πρὸς τῶν καὶ τὰ ἐκσφενδονίσουν καὶ τὰ πάντα τομαζίζονται, ἀνατρέπονται. Τίποτε δὲν μένει, μετὰ τὴν ἑξῆς, ὁρῶν, μέγας ὅταν τὰ νῆμα τῆς σκεπτικῆς καρίας ἐλέφαντος σταματή- σουν καὶ τὴν προλάβῃ ὁ ὀγκώδης ὕδατιμος τῆς εἰς τὴν μαζὴν τοῦ ἡδονικῆς περιττεῖν. Ἀξιοσημειώτον ἀκόμῃ εἶνε ὅτι μετὰ τὴν φυ- σικὴν αὐτῆν λειτουργίαν, τὸσον πνεῦμα ἀγ- ρίας καταλαμβάνει τὸν θηλικόν πρὸς τὸν ἄλ- ρενα καὶ ταντάλιν, ὥστε ἐπὶ ὥραν κτυποῦν- ται.

Εἰτύχημα λοιπὸν διὰ τοὺς θηριοδωματοὺς ἡ πρόνοια τῆς φύσεως, ποὺ ἀφῆκεν ἀπὸ τῶν ἐκείνων τὸ ἐνοστικτὸν τοῦ ἔρωτος, ἔξω ἀπὸ τὰ κλίματα εἰς τὰ ὅποια ἐγεννήθησαν.

Ἐλθέτε τώρα νὰ ἰδοῦμε καὶ τοὺς κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Δαρβίνου προγόνους μας. Τοὺς πιθήκους. Οἱ δασύμαλλοι αὐτοὶ σαρκοφάγοι μοιάζουν καὶ εἰς τὴν ψυχικὴν ἀνθρωπίνην μαν- ταλὴν. Δὲν ἔχουν ὅμως κέραι καὶ κορυφὴν ἀ- ἀποδείξουν εἰς τοὺς θαλάσους ἂν δὲν ἔχουν ἐκτενέστατον καὶ τὴν πρώτην καὶ τὴν... ἔκτιν αἰσθησιν! Τὴν πρώτην τὴν κατανοοῦν διαρκῶς. Ἰδιαιτέρως μάλιστα τώρα, ὅποτε ἡ λανθασμένη τὴν Πιλάδων τοὺς ρίπτει ἀ- ἀρκῶς ἐξορκίσματα, διὰ νὰ δέχεται ἀπὸ μέ- ρους τῶν πιθήκων πολλὰ... προσκλήματα.

Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴν ἐξόμνην, εἶνε ἀδύνα-

τον νὰ ἔχουν ἐπαγγελμιαστικὸν μισθόν. Κατὰ τὰς ὥρας τῆς παραστάσεως πρὸς ποντοὺς ἐνο- τοτροποῦν πρὸς τὸ θηλικὸν ἀνδρογύνον, τὸ ἐξοσκώμενον εἰς τὰς πρώτας σειρὰς τῶν κα- θισμάτων. Μοῦ διηγῆθησαν ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ὅπως εὐθιμῶς ἱστορίαι. Σὰς δίδω σιν τόμους μίαν ἐξ αὐτῶν. Συνέβη μάλιστα τὴν τε- λευταίαν εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ρωμαλέα ἀράντιν ἐύριστο κατὰ τὸν συ- γγῆρα τῆς εἰς ἕνα θεωρεῖται τῆς πρώτης σει- ρᾶς. Ζέστη ἐκπαιρτεῖ, ὡς γνωστὸν, διαρκῶς εἰς τὴν χῶρον τοῦ ἱσημερινοῦ καὶ ἡ μεταξο- νη θεατῆς, ὅπως συμβαίνει ἄλλως τε καὶ με- τὰ τὴν ὁμορφίαν τῆς, ἐθεώρησε περιττὸν νὰ φορέσῃ ὅλα τῆς τὰ ἐνδύματα. Ὁ σωμα- θεστατὸς πλῆθος Μάρκος εἰσέβη εἰς τὴν σκηνήν. Ἀρχισε τῆς τοῦμας του καὶ τὰ γυμ-

λισματὸ του. Εἰς μίανστιγμὴν ὅμως, ἐνθ' περ νοῦσε ἀπὸ τὴν θέσιν ἀπέναντι τῆς ὁπίας ἐρ- ρίσκετο ἡ ρωμαλέα ἀράντιν, ἔγινεν ἔξωλος. Ἡ σοκαλιστικὴ δέσποινα, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔειχεν ἀρτίως νὰ φαίνεται κατὰ τὸν τρόπον προκλή- τικὸν τὸν ντεκαλὲ τῆς. Ὁ Μάρκος διέκρινε τὸν ντεκαλὲ τῆς ἀρατῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ... ἀλλοφροσύνη του. Πηδοῦσε πρὸς τὸ μέ- γας τῆς κυρίας καὶ ἐπεδὴ τὰ σίδηρα τὸν πα- ρημιόδοιον νὰ σθῶν μέγας ἐκεῖ, ἀρχισε νὰ τρέμει δόλοισι καὶ νὰ ἐρρίκται δυνάστε- ρα. Εἰς μάτην οἱ θηροδωματοὶ τὴν ἐκτιποῦ- σαν διὰ νὰ ἡσυχάσῃ. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἀντε- λήφθησαν ποῦ ἦτο ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀλλοφρο- σύνης του. Οὔτε καὶ τὰ κτηνικά του τὸν συνέφεραν. Ὁ Μάρκος ἐννοοῦσε νὰ βρῇ τὴν ἀσχήν! Γενικὸν σφύριγμα καὶ διαμαρτυρία τοῦ «καλὸς κόσμου» ἠγάγαν τότε τοὺς θη- ριοδωματοὺς νὰ τὸν ἀποσύρουν διὰ τῆς βίας εἰς τὸ προκλήν. Καὶ ἐπειδὴ ὀντέληφθησαν περὶ τίνος πρόκειται, ἐνθ' αὐτοῦ χρόνου ἐσφ- ρίζοντο ἐξ ὅλων τῶν διεκτινήσεων, ἕνας ἀπὸ τοὺς θηριοδωματοὺς ἠναγκάσθη νὰ φωνάξῃ ὅτι ὁ ἀτυχὴς Μάρκος ἔξωλίσθη διὰ τὴν ἀσ- σκίαν του. Ἀλλὰ εἶχε καὶ τὰ ἐλαφρυντικά του. Εἶχε προκληθῇ, εἶπε, καὶ δὲ μπόρεσε νὰ ἀνδῆξῃ εἰς τὴν ὥραν, πρόκλησιν.

Ὅσοι δὲν ποτε, οἱ ἄνθρωποι τοῦ τοῦκοι, διὰ νὰ προλαμῶναι παρομίας ἀσκαρίας πρὶν οἱ δασύμαλλοι σαρκοφάγοι εἰσέλθωσιν εἰς τὴν κη- λιδωφρακτὴν σκηνήν, διενεκλίνονται εἰς τὰς ἐνοτοτροπίας τῶν πρὸς τῆς παραστάσεως. Αἱ θελκτικαὶ τῶν διδασκάλων τὸ γνωρίζουν αὐτὸ μετὰ παραπλοῖα. Καὶ θὰ ἰδοῦμε εἰς ἄλλο σημεί- ωμα, ἐκτένους ὁρισμένα περιστατικά καὶ διὰ τὰ ἄλλα θηρία, πῶς ἡ Α.Μ. ὁ ἔρος κα- θερὸν τὰ τερατώδη αὐτὰ τετατοῦτα ὅπως καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος. Διασπορὰ ἰσχυρὰ μόνον εἰς τὴν ἐκδήλωσιν. Τὸ βάθος παραμένει τὸ ἴδιον.

Ο ΘΗΡΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΚΟΡΑΗΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΣ

Ἡ φτώχεια τοῦ Κοραῆ. Πῶς ἀπωλοῦσε τὰ σκεῦα του. Ἐγράψεν εἰς τὴν κτρίδα του νὰ τοῦ στείλῃ τὰ σκεῦα. Πῶς περιγράφει ὁ ἴδιος τὴν τελετὴν τῆς ἀπονεμῆς τοῦ διπλώματός του. Ἡ ἐπιθυμία τῶν γονέων τοῦ Κοραῆ νὰ ἔλθῃ ἐμπορὸν. Ἡ θρησκ. εὐετική του ἐξέλιξις.

Ὁ μέγας διδάσκαλος τοῦ γένους, ἡ ὑπερο- χωτέρα μορφή τῶν Ἑλλήνων σοφῶν τῆς ἀ- ναγεννηθείσης Ἑλλάδος ἐτέραςε τὴν ζωὴν του εἰς μίαν ἀξιοπρεπὴ πενίαν. Σεμνός, ἐν- τιμος, ἀλτρουιστής, ποτὲ δὲν ἐξήγησε νὰ ἐκ- μεταλλεῖται τοὺς φίλους του, τοὺς θαυμα- στάς του. Αἱ ἐπιστολαὶ του σφύρονται θαυμασίως λεπτομερείας τῆς ζωῆς του καὶ δεικνύουν τὴν ἐντιμὴν πενίαν εἰς τὴν ὅποιαν ἔζησε. Ὁ- ταν ἀκόμῃ ἐτελειοποιεῖτο εἰς τὸ Πανεπιστή- μιον τοῦ Μοριελιέ, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης ἐπὶ αὐτῇ τὰ διάφορα ἀνέκδοτα καὶ ἀντι- κείμενα τὰ ὅποια εἶχεν ἀφήσει εἰς τὴν Σμύρ- νην διὰ νὰ μορῶσιν τὸν οἰκονομίσιν ἕνα κομ- μίτην φοιτῆ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ τα- χιδρομικὰ ἐπλήρωνεν ὁ λαμβάνων, τὴν ἐπι- στολήν. Ἐγραφε λοιπὸν πρὸς τὸν φίλον του Πρωτοψάλτην εἰς Σμύρνην τὸ 1783 «Μετα- χειρίζου τὸ χαρτίον τῆς πόστας, ἤγουν τὸ λεπτόν, διότι δὲν με συμφέρει νὰ γράφω περὶ τὴν μορῶν εἰς τὴν χαρτὶν καὶ πᾶν ὅλας ἐπιστολὰς του φαίνεται ὅτι ἐξήτει τοῦ ἔσται ἀπὸ τῆς Σμύρνης διαφόρους ξηρὸς καρπὸς διὰ τῶν ὁποίων ἐχόρταινε τὴν πεί- ναν του. Φαίνεται ὅτι εἶχε κάποιον ὀρολό- γιον τοῦκοι ἀφῆσει εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ ἔ- γραφεν εἰς τὸν φίλον του: «Τὸ ὀρολόγιον, ὃν ἔξεν εἶνε πωλημένον, κάμει τρέπον νὰ τὸ πωλῶς διὰ νὰ με πέμψῃς τὴν τιμὴν μετὰ τὴν ἐπιστολήν τοῦ ταχυδρομίου. Ἄν τοῦτο εἶνε ἀδύνατον νὰ γένῃ εὐθὺς, χαίρετ' ἔν: μέ- ρους μου τὸν ἐξάδελφόν μου κύριον Διαμαν- τὸν καὶ παρακαλέσω τὴν τιμιότητά του νὰ σὲ δανείσῃ πενήντην γρόσια, λαθὼν πρὸς ὅταν ἐνέγῃ τὸ ὀρολόγιον, καὶ πέμψῃς αὐτὰ χωρὶς ἀναβολῆς.»

Μέσα εἰς τοιαύτας στερήσεις ὁ Κοραῆς δὲν ἔπαυε μελετῶν, μετὰ τὴν ἐλπίδα γρήγορα νὰ πάσῃ τὸ διπλωμα τῆς ἱατρικῆς καὶ ἐπα- νέλθῃ εἰς Σμύρνην ἵνα ἐξασκήσῃ τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα. Καὶ τὸ τελευταῖον μὲν τοῦτο ἔ- μεινε εὐσεβὲς πόθος του, διότι τὰ γεγονό- τα τὸν ἔφεραν εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ἔζησε καὶ ἀπέθανε. Ἀλλὰ τὸ διπλωμα τοῦ ἔπρεπε γρή- γορα καὶ θριαμβικῶς.

Ὁ ἴδιος ἀφηγεῖται πρὸς τὸν Πρωτοψάλ- τιν μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ διπλώματός του εἰς ἐπιστολῇ τῆς 11 Ἰουλίου 1786 ἐκ Μοριελιέ:

«Ταύτην τὴν ὥραν ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Ἀκα- δημίαν, ὅταν ἀρίστου. Ἀλλ' ἡ χαρὰ ἡφάνισε τὴν ὄρεσιν καὶ ἀφῆκε τὸ δέικτον διὰ νὰ σὲ περιγράψῃ τὴν νίκην μου. Παρέστησαν λοιπὸν τὴν θέσιν μου (τὴν ἐναίσιμον διατριβὴν του) ἐνώπιον τῶν διδασκάλων μου καὶ μίαν συν- δρομὴν 250 ἀνδρῶν, τῶν πλειόνων σοφῶν, ἱατρῶν, φιλολόγων. Τὴν προλαβοῦσαν νύ- κτα δὲν εἶχα καλύψει τοὺς ὀφθαλμούς. Το- σαυτὴ ἦτον ἡ ἀμνηστία καὶ ὁ φόβος μου. Καὶ μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας (ταύτην τὴν ὥραν γίνονται αἱ κοινὰ διαλέξεις) ἔτρεμον ὡς τὸ ὕψιστον, ἀλλ' ἐπλανώμεν. Οἱ διδά- σκαλοι μου, ὁμοθυμαδὸν ἄπαντες, με ἔκα- ναν (διὰ τὸν πάλιν) τὰ πλέον λαμπρὰ ἐγκώ- μια. Εὐφραν τὴν θέσιν μου γραμμένην μετὰ μέθοδον, πλήρη ἀπὸ παρατηρήσεις ὥρας, ἀ- νὰ τὴν ἐκείνην.»

στολισμένην μετὰ πολλὴν φιλολογοῖαν, ἐνὶ λό- γῳ, ἀδελφέ μου, εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγρά- ψω τὰ ὅσα εἶπον οἱ κριταὶ μου.

Ἀπ' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς ἐπαίνους, ὁ φό- βος μετεβλήθη εἰς θάρρος, τὸ θάρρος εἰς τόλμην, καὶ ἂν ἡ συνέλευσις παρετεινέτο ἀ- κόμῃ ὀλίγον, ἰσως ἡ τόλμη ἔθελε τραπῇ εἰς ἀναισχυντίαν. Ἀπεκρίθη εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν μετὰ τὴν ἐπαινεσίαν, ἀνεσκέπασα τὰς ἀντι- ρήσεις των. Εἶχα γράψῃ ὅτι πολλὰ νομιζόμε- να τῶν νεωτέρων εὐρήματα, τὰ ἔξυφεν ὁ ἱστορικός πρὸ δύο χιλιᾶδων ἐτῶν. Ἐδια- φένευσαν τὴν τιμὴν τῶν προγόνων μου, ἐτί- μωσα τὸ γένος, τοὺς φίλους, τὸν Πρωτοψάλ- τιν μου. Ὅλη ἡ συνέλευσις ἔμεινε εὐχαρι- στημένη. Ἐγὼ μόνον δὲν εἶμαι ἐντελὸς εὐ- τυχῆς. Τὸ γλυκύτερον, ἔλεγεν ὁ Ἑπαμεινών- δας, μετὰ τὴν ἐν Λεῦκτροις μάχην, ἀφ' ὅσα με συνέβησαν εἰς τὴν ζωὴν μου, ἦτο νὰ νι- κήσω τοὺς Λακεδαιμονίους ζῶντος ἐπὶ τοῦ πατρὸς μου καὶ τῆς μητρός μου. Τὴν χαρὰν αὐτὴν με ἐστέρησεν ἡ πρόνοια. Πολλὰ τοὺς ἐλύπησα καὶ τοὺς δύο, καὶ ἰσως ὁ σημερι- νὸς μου θρίαμβος ἤθελεν ἐξαλείψῃ τὰ τραύ- ματα τῆς καρδίας των. Ἰσως τοὺς ἤθελε πλη- ροφορήσῃ ὅτι δὲν ἔχουν τοσοῦτον ἄδικον νὰ τοὺς παρακούσω.

Ὡς γνωστὸν οἱ γονεῖς τοῦ Κοραῆ, ἀληθινοὶ καὶ γνήσιοι Χιοί, ἤθελον τὸ παιδί των νὰ γίνῃ ἐμπορὸς, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἀλλ' ὁ Κο- ραῆς ἦτο ἀνίκανος διὰ τὸ ἐμπόριον καὶ μετὰ πολλὰς περιπετείας ἔγινε ἱατρός... καὶ κυ- ρίως λόγιος, κατακτίσας διεθνή φήμην καὶ καταλαβὼν ἐξαιρετικὴν θέσιν εἰς τὸ κομο- πολιτικὸν Παρίσι.

Ἀφοῦ ἐξαντήλῃ ὅλον τὸν ἐθνικοισμὸν τοῦ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐξετάσεων του, ὁ Κοραῆς ἐρχεται πάλιν εἰς τὸ τρυφερόν

ΣΧΕΔΙΑ

Ὁ διεθνήτης τῶν φιλοκλῶν.—Καὶ τώρα τι σχέδια ἔχετε γιὰ τὸ μέλλον; Ὁ ἀπολύτως κατὰ τὸν.—Ὁ! πολλὰ ὡ- ραῖα σχέδια. Ἐγὼ στὸ μάτι μὰ Τράπεζα καὶ δύο χρυσοχοῖα...

ζήτημα τῶν χρημάτων, τὸ ὅποιον πάντοτε τὸν ἀπασχολεῖ:

«Σὰς ἔγραψα εἰς τὴν τελευταίαν μου τὰς ἀνάγκας μου καὶ σὲ παρακάλουν νὰ εἴπῃς τῆς κυρίας Β... ὅτι παρὰ τὸ συνεπιθιμένον ἐτήσιον χρειάζομαι ἀπαραιτήτως 380 γρόσια. Ἡ μόνη δαπάνη τῆς θέσεως ὑπερέβη τὰ 100 γρόσια, τὰ ὅποια ἡ Πρόνοια παρεκίνησεν ἕνα φίλον νὰ με δανείσῃ. Ἀλλ' ὅμως δὲν ἔξυφον τί εἶχα νὰ κάμω. Ἦθελα νὰ λάβω καὶ τὸν τίτλον τοῦ ἱατροῦ εὐθὺς ἂν εἶχον τὰ χρειάζομενα ἀργύρια. Ὑστεροῦμενος ὅμως νομίζω ὅτι θέλω ἀναγκασθῇ νὰ προσμένω ἕως τὸν Ὀκ- τώβριον. Ἐγὼ ἀπὸ αὐτὰ πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ ἀκολουθήσω ἕνα ἱατρὸν τοῦλάχιστον δι' ἕνα χρόνον. Χρειάζονται καὶ αὐτοῦ 500 γρό- σια. Βιβλία δὲν ἔχω, ἐνδυμάτων στερῶμαι, ἡ τροφή μου εἶνε ἀθλία. Ἡ κατοικία μου ἀ- θλιωτέρα, διότι διὰ νὰ ἔχω μίαν εὐρυχω- ρότεραν κάμεραν πρέπει νὰ ἐξοδεύω 20 γρό- σια παραπάνω τὸν χρόνον. Ὅλα αὐτὰ ἀδελ- φέ μου καὶ ὅμοια. Καὶ κολύματα μεγάλα μετὰ σπουδῆς! Τί φαίνεται ὅμως νὰ ἐρρίσκω- μαι εἰς τὴν πηγήν καὶ νὰ μὴν ἔχω ἀνθρώπων, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ νὰ με λούσῃ, νὰ με ποτίσῃ, νὰ με χορτάσῃ ἀπὸ ἐπιστήμην. Ὅ- ταν ἔχω νὰ μείνω ὁ ταλαίπωρος ἀμαθής, ὅ- πως ἦμην αὐτοῦ, ἀμαθέστατος, ὄνος καθα- ρός... Σὲ τὸ εἶπα μυριάκις καὶ σὲ τὸ λέγω καὶ πάλιν. Αἱ ἐπιστῆμαι δὲν ἀποκτώνται μετὰ μασκαράλῃκα.»

Καὶ ὅμως παρ' ὅλα ταῦτα, μετὰ στερήσεις καὶ προσπάθειας ὑπερανθρώπων, τὴν ὅλην τὴν ἀξιοπρεπείαν του, κατόρθωσεν ὁ Κορα- ῆς νὰ καταλάβῃ ἐξέχουσαν θέσιν μετὰ τῶν λογίων εἰς τὸ Παρίσι, εἰς σημείον ὅστε νὰ ἐλίσσῃ τὴν προσοχὴν καὶ αὐτοῦ τοῦ Μεγά- λου Ναπολέοντος καὶ νὰ γίνῃ ὁ μέγας διδά- σκαλος τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος. Καὶ ἐστὶ ὁ Κοραῆς μορφή νὰ γίνῃ διδάγμα εἰς τοὺς σημερινούς νέους τῆς Ἑλλάδος, ἀκόμῃ καὶ μετὰ τὴν ἑλθόν ζωὴν του καὶ τὴν ἐπιμονὴν ὅπως κατανικήσῃ κάθε δυσκολίαν ποὺ παρου- σιάξῃ εἰς τὰ πρῶτα τοῦ βήματος.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ

—Δάσκαλοι τῶν παιδιῶν: λαμπροποῦσαι ἀταλαματιὰς δροσῆς ποὺ στεγνώνει μετὰ τὴν μάταιον ἥλιον. Δάσκαλοι τῶν μεγάλων: μαρ- γαριτὰ ποὺ πέφτουν σὲ μὴν δάσκαλα πό- νων.

—Ἦς μου ποῖον μυστὶ καὶ ὅτι σοῦ πῶ ποῖον συναναστρέφεσαι.

—Μὰς ἀρεσὶ νὰ ἀμύλλωμεν διὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εὐτυχίαν. Ὁ ἀνθρώπος πάντοτε θὰ ἀγαπᾷ τὴν μυθολογίαν.

—Ἡ πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ καλλιέρ- γεια, ὅπως καὶ ἡ φυσικὴ, προφυλάσσει τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τὸ γῆρας.

—Μερικοὶ ἀνθρώποι γίνονται εὐγενεῖς μό- νον διὰ τὸν κακομαγαζιέται κακῆς.

—Δὲν ὑπάρχει χειρότερος κομρὸς ἀπὸ ἐκεῖ- νον ποὺ θέλει ν' ἀποτύχῃ.

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ ΤΗΣ ΝΤΩΒΙΛ

Είχα δειπνήσει με την θαράνη Έτζέντους, μίαν γόρσαν Ουγγαρέζα με πρασινοπά μάτια, με τόν ρέκορντμαν αεροπόρον Κλάζονγκ και την μίς Φλόντ Νούν, μίαν αμερικανίδα που έγραφε άρθρα για μερικά περιοδικά της Ν. Υόρκης.

Γιροτού περάσουμε στη σάλλα του παιγνιδιού βγήκα στην ταράτσα του Καζίνο να πάρω λίγο αέρα.

Η θάλασσα, με μιὰ διακριτική λεπτότητα έφαινετο σαν να προσπαθούσε να μετρίξει τον ρυθμό των κυμάτων της για να μην συγχίξη τους ήχους της τζάζ που έπαιζε εκείνη την ώρα το «Μου Άνγκρεϊ»!

Σε μιὰ στιγμή διέκρινα σε κάποια σκοτεινή γωνία της ταράτσας μιὰ γυναίκα με άσπρη τουαλέτα.

Η σαιζ-λόγκ στην όποιαν καθόταν έτριζε τότε και τότε και η γυναίκα έπαιζε στα χέρια της με νευρικότητα κάποιο νταντελλένιο μαντίλι.

—Νά ακόμη ένα θύμα του έρωτος σκέφθηκα. Μιὰ δυστυχισμένη που συνέλαβε τον άντρα της ανταλλάσσοντα το σήμα του κινδύνου με κάποια ύπαρξιν του διαπλανού τραπεζιού.

Και όμως είχα γελασθή. Η ωραία κυρία με το λευκό κρέπ ντέ οίν με κύτταζε στην άρχη κάπως διατακτικά. Για μιὰ στιγμή όμως, σαν να είχε πάρη την μεγάλη απόφασιν, σηκώθηκε και χωρίς κανένα δισταγμό ήρθε κοντά μου.

Οι χειρονομίες της γυναίκας αυτής αυτής δεν ήταν απειλητικές. Άπεναντίας ήταν ικετευτικές.

—Κύριε, είσθε ένας τζέντλεμαν;

—Πιστεύατέ με, κυρία μου, ότι το απολυτέριον του στρατού που έχω στην τσέπη μου πιστοποιεί την ανδρική μου ιδιότητα.

—Είσθε ικανός για κάτι το ωραίο;

—Προκειμένου, κυρία μου, να σας κάμω να παύσετε να καταταραννίτε το μαντηλάκι σας και να επαναφέρετε την γαλήνη εις τα ωραία σας μαύρα μάτια είμαι ικανός για όλα.

—Τότε, κύριε, έμπιστεύομαι σε σας. Είσαθε η τελευταία μου έλπίδα. Είμαι μόνη στη Ντωβίλ, χωρίς φίλους και έχω ανάγκη της ήθικης σας ύποστηρίξεως.

—Πότε;

—Τώρα άμέσως. Φαντασθήτε ότι τρεις ή μέρες παίζω τώρα στο μπακαρά και όλο κερδίζω...Μικρά πράγματα βέβαια...πάντα εξ χιλιάδες κάθε βράδυ...όπωςδήποτε όμως κερδίζω.

Η τύχη μου σκανδάλισε κάποιον μεγάλον παίκτην και διαρκώς μ' έρωτά τι κάνω και κερδίζω πάντοτε. Του είπα λοιπόν ότι ως «μασκότ» έχω ένα φακίρην που με ακολουθεί παντού.

Από την απάντησιν αυτήν όμως ο παίκτης δεν ικανοποιήθη και με παρεκάλεσε να του παρουσιάσω το «μασκότ» μου για να έξιευμένει την τύχην του. Του το ύποσχεθηκα και τώρα ζητώ ένα καλόβολον φακίρην. Είς τας 5 ή ώρα βρήκα κάποιον άράπην έμπορον χαλιών, ο οποίος μου ύποσχεθή, ότι

θα έπαιζε τόν ρόλον του φακίρη αλλά την τελευταία στιγμή με γέλασε.

Έπλ' ώρας θασανιζόμουν σ' εκείνην την σαιζ-λόγκ. Δεν είξευρα τί να κάμω. Είχα άπελπισθή. Όταν όμως σάς είδα άνέπνευσα. Μοιάζετε κάπως με φακίρην.

—Κυρία μου με καταγοητεύσατε. Άλλωστε εις την εποχήν μας δεν ύπάρχει άλλο πράγμα από τους φακίρας που να δίδη κάτι το φανταστικό στη ζωή μας.

Δέχομαι εύχαρίστως, υπό τόν όρον όμως ότι δεν θα με ξεπλώσετε όλόγυμνο πάνω σε κανένα σανίδι με καρφιά όπως κάνουν οι

—Άκλευδύστε με. Ο παίκτης περιμένει τέσσην ώρα

«συνάδελφοί» μου εκεί κάτω στις Ίνδιες... —Όχι, όχι...Ο ρόλος σας θα είνε άπλοόςτατος. Θα με ακολουθήτε στη σάλλα του παιγνιδιού χωρίς να βγάξετε μιλιά.

Όταν θα σας φωνέω «Σάντρα» θα κάνετε ένα μυστηριώδες σημείον και τίποτα περισσότερον...Ήμπορώ τώρα να βασισθώ σε σας;

—Απολύτως κυρία μου...άλλα ξεύρετε...θα ήθελα να ξεύρω με ποίαν έχω την τιμήν να όμιλώ;

—Κυρία Μαρι-Κλαίρ Φορεντιέ, 55 όδδς Όραιοιν Φύλλον, Παρίσι. Άγαμος και άτεκνός. Άλλά ακολουθήστε με κύριε...Ο παίκτης με περιμένει τώρα μισή ώρα.

Η περιπέτεια αυτή άρχισε να με ένθουσιάζει και άκολουθήσα σοβαρός την κυρία με τα άσπρα.

Ένας ψαρκός κύριος, άρκετά προγαστωρ με μονόδιλ και με τα χέρια γεμάτα από χαρτονομίσματα την έπλησίασε και με μία προφορά άκαθόριστον της είπε:

—Α...άγαπητή μου φίλη, ήλθετε τέλος πάντων. Είχα άπελπισθή...Πού είναι;... πο είναι;

Η κυρία με τα άσπρα άνέλαβε τας συστάσεις.

—Ο κ. Έρικ Έγκστορμ...ο κ. Σάντρα από την Λαζώρη...

Ο συμπαθητικός κ. Έρικ Έγκστορμ που έτεινε εγκαρδίως το χέρι και άρχισε να δημηγορή για τις άπιθανότητες και δυνατότητες της τράπουλας.

Η κυρία όμως με τ' άσπρα τόν διέκοψε. —Ο κ. Σάντρα, δεν καταλαβαίνει λέξη α ό,τι του λέτε. Χάνετε άδίκως τόν καιρόν σας.

Οι δυο παίκται καθίσαν και έγω στάθηκα όρθιος πίσω τους.

Ο κ. Έγκστορμ έβαλε μιὰ δεσμίδα χαρτονομισμάτων μπρος στην κυρία με τα άσπρα και κατόπιν γυρίζοντας προς έμένα μου λέγει:

—Βάλετε το άριστερό σας χέρι στη καρδιά μου.

Έπειδή είχαμε συμφωνήσει ότι δεν έπρεπε να καταλαβάνω τί μου έλεγε ο κ. Έγκστορμ ή Μαρι-Κλαίρ μου έκανε την μετάφρασιν της έπιθυμίας του φίλου της με διάφορα καθολιστικά σημεία και μου είπε σοβαρώτατα.

—Μπό Άτσα!

Ο μπάγκος έκανε χαρτιά. Οι παίκται μου κέρδιζαν από τρεις χιλιάδες φράγκα.

Τήν στιγμή που ο κ. Έγκστορμ έσέσωσε τα χιλιάδικα, γύρισε προς έμένα και μου χείδευε το μπράτσο όπως ο Τζόκευ χείδευει τόν λαμό το όλόγον του μετά την κούρσα.

—Είσθε θαυμάσιος κ. Σάνδρα!

Υπεκλήθη σοβαρότατα και του άπήντησα: —Μπό Άτσα!

Το παιγνίδι άξακολουθούσε. Οι παίκται μου κέρδιζαν τώρα από πέντε χιλιάδες.

Ο γκρουπιέ δίνει τρεις στόν πάγκο και έπατά στο δικό μας τραπέζι.

Ο συμπαθητικώτατος κ. Έγκστορμ—ο όποιος σημειωτέον έμοιαζε σαν συνοδός—ενασφίξε εγκαρδίως το μπράτσο μου και γυρνώντας στην χαριτωμένη φίλην του της λέγει:

—Ο φακίρης σας είνε άληθινά καταπληκτικός.

Νέο παιγνίδι. Χωρίς να καταλάβω το γιατί έγεννησε στους παίκταις μου να σταματήσουν. Έπαιξαν όμως και έχασαν την παρτίδα εκείνη. Ο συνοδός κτύπησε τα χέρια του στο τραπέζι και έκτος έαυτού γυρίζει και μου λέγει:

—Μα πώς το μαντέψατε ότι θα χάναμε αυτή τη φορά;

Η κυρία με τα άσπρα έπερβαίνει.

—Μα σας είπα, άγαπητή μου, ότι δεν καταλαβαίνει γαλλικά.

Έννοείται ότι έσπενσα να έπικυρώσω τόν ισχυρισμόν της κομψής κυρίας λέγοντας:

—Μπό άτσα!

Έπλ' μισή ώρα έμεινα όρθιος πίσω τους και κατά διαβολικήν σύμπτωσιν σ' όλο αυτό το διάστημα κέρδιζαν.

Είχαν μαζέψει έμπρός των ό καθένας ένα βουνό όλόκληρο από χαρτονομίσματα, τα όποια άσφαλώς θα ξεπερνούσαν τις όγδόντα χιλιάδες φράγκα.

Έκρινα σκόπιμον λοιπόν να προσπαθήσω να έπωφεληθώ της πρώτης εύκαιρίας για να γνέψω στην κυρία με τα άσπρα ότι δεν θα

ήτο φρόνιμον να έξακολουθή έμπιστευομένη εις τας καλές διαθέσεις της θεάς Τύχης. Η εύκαιρία έδόθη και η κυρία με κατάλαβε. Σηκώθηκε και ψιθύρισε στο αυτί του συμπαίκτου της. —Ο κ. Σάντρα προαισθάνεται ότι η τύχη γυρίζει. Θα πάμε να πάρουμε ένα τσέρου. —Πιστεύετε ότι; —Η Μαρι-Κλαίρ μου έγεννησε και έγω συνοφρονώντας τα φρύδια μου μωμυούρια: —Γκούλουμ νουνούκ!

Πήγαμε στο Μπαρ. Η Μαρι-Κλαίρ μου έκανε την έντιμωσιν γοητευτικής γυναικός. —Ο κ. Έγκστορμ με έδλεπε με θαυμασμό. Και είχε δίκαιο. Ένα μασκότ που φέρνει σε διαστήμα μισής ώρας όγδόντα χιλιάδες φράγκα δεν το όρίσκει κανείς κάθε μέρα σ' ένα κουτί σίριτα.

Μου προσέφερε ούισκυ. Έγώ το άρνήθηκα και η Μαρι-Κλαίρ για να δώση ακόμη ένα δείγμα της ιδιότητός μου φώναξε στα γκασόν.

Φέρε για τόν κύριον ρίξι νερόδραστο κι ένα ποτήρι νερό.

Όταν μου έφεραν το πιάτο με το νερόδραστο ρίξι και το ποτήρι με το νερό η κυρία με τα άσπρα έφθασε στο συμπέρασμα τών έξηγήσεών της.

—Είνε δραματικός και τρώγαι σύμφωνα με τας διατάξεις της θρησκείας του.

Ήμωνα έτοιμος να έπιδοκιμάσω τα λεχθέντα της Μαρι-Κλαίρ μ' ένα «Μπό άτσα» όταν έννοιωσα ένα φιλικό κτύπημα στη ράχη μου. Γυρίζω να δω και μένω άναυδος βλέποντας μπροστά μου τόν ρέκορντμαν Κλάζονγκ με τόν όποιον είχα δειπνήσει προ όλίγου.

—Τί κάνεις λοιπόν εδώ χάμω παληκάρι;

Και βλέποντας πάνω στο τραπέζι το περίεργο φαγητό μου δεν μπόρεσε να κρατηθή και μου λέγει οκασμένος στα γέλια:

—Τί διάβολο, τρώς ρίξι έπειτα από το τραπέζι που σ' έκανα;

Έννοείται ότι το άποτέλεσμα της άπρόοπτου αυτής εμφάνισεως του Κλάζονγκ ήταν κεραυνόπληκτο και καταστρεπτικό.

Ο κ. Έγκστορμ σηκώθηκε. Ήταν κατακόκκινος από το θυμό του. Τα μάτια του βγάλαν άστραπές.

—Α...μια είνε αίσχος...Τα συγκαχητήριά μου άγαπητή φίλη. Σας συμβουλεύω όμως να ζητήσετε άλλον κουτόν για να δοκιμάσετε τους φακίρας σας. Χαίρετε!

Έγεννε άφαντος. Η κ. Μαρι-Κλαίρ Φορεντιέ τα έχασε ένφ έβλεπε σαν χαζή τόν φίλον μου Κλάζονγκ.

Τα μάτια της είχαν βουρκώση από τα δάκρυα. Έσφιγγε με νευρικότητα και πάλι το νταντελένιο της μαντηλάκι.

Και σε μιὰ στιγμή στρεφομένη προς τόν Κλάζονγκ του λέγει:

—Ήλιθιε, μου χάλασε ένα πρώτης τάξεως γάμον.

Αντήθηκα με την καρδιά μου την δυστυχισμένη την Μαρι-Κλαίρ. Πρέπει να είνε κανείς συγκατακατικός προς τις Μαρι-Κλαίρ που έρχονται στις φωτολουσμένες αίθουσες της Ντωβίλ για να κατακτήσουν στο σκοτάδι της τύχης του μπακαρά μιὰ ύπαρξιν που θα τους έδιδε τις δυνατότητες να άπολύσουν την ζωήν ελεύθερα.

Έξηγησα στόν φίλο μου την γκάφα που έκανε.

Αυτός προσεφέρθη γενναίωσφρονέστατα να έπανορθώση το σφάλμά του.

—Μην άνησχείτε, κυρία μου, σήμερα το ύπόγευμα, έπήρε το μάτι μου στη πλάξ της

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΕΘΙΜΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

Η λιτανεία του έπιταφίου. —Ο στολισμός των θυρών και των παραθύρων. —Το έθιμον του «κερματιού». —Πώς σφάζονται τα βώδια. —Το σπάσιμο των παλιών άγγείων. —Μερικά παλαιά έθιμα.

Στο όραίο νησί μου αί έορταί της Μεγάλης Έβδομάδος και του Πάσχα γίνονται με μεγάλην έπισημότητα και όμορφιά. Από το Σάββατον των Βαίων άρχίζουν αί τελεταί και επαναλαμβάνονται τα έθιμα που άιώνως τώρα λαμβάνουν χώραν με άμετάβλητον άριεσιν.

Αί τελεταί και άκολουθία εις τας έκκλησίας γίνονται με έπισημότητα και όρασιότητα άγνωστον εις τας Άθήνας. Η ζαανθινή έκκλησια σιη μοναχική έχει όρασιότατα σχετικώς μελωδίας. Και άλλως, που ήσαν περίφημοι ιεροψάλλται εις το νησί μου, ήτο μιὰ άληθινή μοναχική άπόλαυσις ή παρακολούθησις τών άκολουθιών της Μεγάλης Έβδομάδος. Λείπω τωρα τριάντα περίπου χρόνια από το όραίο νησί μου, και δεν μπορώ να βεβαιώσω αν έξακολουθούν με την αήτην όμορφιάν να γίνονται αί άκολουθία και λιτανείαι. Το τρώπιον της Κασσανδής, επί παραδείγματι, είνε ένα μοναχικό κομμάτι έλκεκτό, καθώς και το «Γνα τί έφρύσαν» της Μεγάλης Παρασκευής, που ή μοναχική παίζει κατά την επιδιληκτικήν και ύποβλητικήν άληθώς λιτανείαν του έσταυρωμένου, που γίνεται το μεσημέρι της Μεγάλης Παρασκευής.

Μόνον όσα ήτύχησαν να παραστούν εις την λιτανείαν αυτήν μπορούν να γνωρίζοντήν μυστικοπάθειά της. Όμολογώ ότι κάθε χρόνο την Μεγάλην Παρασκευήν νοσταλγώ να δροσκώμιον στην πλατεία του Πορτού για να ιδώ την λιτανείαν αυτήν. Όλη ή άπέραντος πλατεία είνε γεμάτη κόσμον, μαυροφορεμένον. Ο άρχιεπίσκοπος άνεβαίνει εις έξέδρον, πέρνει τόν βαρύν πλώριον έσταυρωμένον — ένα άληθινόν καλλιτέχνημα μεγάλου πολιούχου Ζακυνθίου ζωγράφου, με τόν Χριστόν καρφωμένον επάνω εις τόν σταυρόν — και εύλογεί τα πλήθη μέσα εις μιαν σιγήν ύποβλητικήν μισοκοπθείας. Και ό μάλλον άθεος δεν μπορεί δ κείνην την στιγμήν να μη γύρη το κεφάλι και προσεικηθή.

Την νύκτα της Μεγάλης Παρασκευής προς το Μέγα Σάββατον γίνεται ή λιτανεία του Έπιταφίου, όμ το βράδυ, όπως γίνεται εις τας Άθήνας. Όλα σχεδόν έστιν ταύτα. Τα παρόνθα στολισμένα με χαλιά και κεριά. Κατά την διάβασιν από κάθε σπίτι ραίνουν τόν έπιτάφιον με άνθη. Όταν ή άνατολή ροδίσει πάνω από τα αντικρινά βουνά της Πελοποννήσου, ή λιτανεία έπιστρέφει εις την Μητρόπολιν και άρχίζει ή άκολουθία της πρώτης Άναστάσεως.

Έχει πειά έημερώσει. Οι πιστοί εις τα πα...

Τρουβίλ ένα άράπη έμπορόν χαλιών. Αυτός άσφαλώς θα σας κινή...

Η Μαρι-Κλαίρ, σηκώθηκε και με άηληπισμένο και θυμωμένο ύφος του άπαντα.

—Σας τόν χαρίζω κύριε ήλιθιε.

Και ή δυστυχισμένη πετάλλει τα Καζίον έξαφανίστηκε άνέμισα στόν άνθρώπινον άόκεαν που πλημμυρίζει τις σάλλες του.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

λαία έθιμα εύρίσκονται εις την συναικίαν του Άμιου, όπου είνε τα σφαγεία. Έκει θα γίνη το κομμάτι, το σπάσιμο τών βωδιών.

Άλημονήνη μου μένει εις την άνάμνησιν ή όραία παδική εποχή κατά την όποιαν έπιγαννα με τόν πατέρα μου εις τόν Άμιον για να ιδώ την άγρίαν άληθώς σαρνήν, κατά την όποιαν έπιπτον θύματα τα άπειρα βώδια με τα όποια θα επανηγυρίζαμε την έποιμένην την Άνάστασιν του Χριστού, τρώγοντες και πίνοντες. Δεν είμαστε ήμεεις έκείνοι που θα διορθώσουν τα κακά, ούτε θ' αλλάξουμε τα έθιμα. Πρέπει όμως να σας όμολογήσω ότι παύω την άγοριότητα, το έθιμον του κομματού μου είνε από τα πειό άγαπημένα και τα πειό χαρακτηριστικά. Αταβισμός; όπως θέλετε. Άλλά ό άνθρωπος δεν μπορεί να έξακλήση από τας συνηθείας του. Ίσως ή μεταγενέστερος γενεή θα παρατήσουν τα παλιά, αλλά για μας είνε ακόμη δύσκολο.

Οι χασάπιδες περιμένουν με τα τσεκούρια στο χέρι. Πάνω κάτω έξερουν πόση ώρα χρειάζεται για να τελειώση ή άκολουθία εις την Μητρόπολιν. Είνε λοιπόν εις προσοχήν και δεν καρτερούν παρά το κανόνι και την καμπάνα που δώση το σήνθημα της σφαγής.

Οι χασάπιδες είνε τεχνίτες, όστε με το πρώτο κτύπημα τα βώδια πέτουν κάτω νεκρά και άρχίζει το γόασιμο, ένφ τα πλήθη τών θεατών άποσύρονται, άφού ελκθούν και του χρόνου.

Ένφ εις τα σφαγεία γίνεται ή άγρία αυτή σαρνή, εις όλην την όλην πόλιν λαμβάνει χώραν ένα περίεργον άρχαϊόν έθιμον. Την στιγμήν που κτυπούν ή καμπάνες την Άνάστασιν, όλα τα παρόνθα άνοίγουν, ιδίως τών λαϊκών συναικίων, και ή νοικοκυράδες πετούν από το παράθυρο ότι παλιόν και σπαμένο έχουν φυλάξει δια την τελετήν αυτήν, πιτά, άρνεία διάφορα, γιάστρες, γυαλιά. Όλοι δέ δρόμοι γεμίζουν συντηρήματα και οι δυστυχισμένοι οι σκουτιαδάρει είνε ύπογεγραμμένοι όλην την ήμέραν να γυρίζουν εις τους δρόμους με τα άρρα για να τα μαζέψουν.

Πόθεν ή συνήθεια του Κομματού; Κατά την εποχή της Βενετοκρατίας εις την Έπτάνησον ή τελετή της Άναστάσεως έγινε μεγαλοπρεπέστατα εις την Καθολικήν Μητρόπολιν της Ζακύνθου. Ότε δέ ο έπισκοπος κατά το έθθος έβαλε το Δόξα εις Χριστός Θεός διά την Άνάστασιν του Χριστού, έσφάξαντο τα βώδια, ο δέ πέρων το πρώτο κομμάτι από τα σφαγέντα βώδια εις τόν δικαιοκατήν της νήσου, τόν Πρεσβεδούρον, έλάμβανε ως δώρον ένα κομμάτι δονατού.

Σήμερα πλέον δεν ύπάρχει ούτε ο Βενετόνορ Πρεσβεδούρος, ούτε ο καθολικός έπίσκοπος εις την Ζακύνθον, αλλά το έθιμον έμεινεν άμετάβλητον.

Όσον άφορά το σπάσιμο τών παλιών άγγείων γίνεται, κατά την παράδοσιν, προς περιφρόνησιν τών Έβραίων, οι όποιοι επί Βενετοκρατίας εν Έπτανήσφ κατά την Μεγάλην Έβδομάδα δεν έπετρέπτο να κινολοφούν εις την πόλιν, άλλ' ήσαν ελεισμένοι εις την έδιατεράν συναικίαν, όπου, κατά τας Βενετικούς νόμους, έζον, και έζελον και αί σιδηράι πύλαι της συναικίας τών.

Τώρα πλέον ο πολιτικός έγκρίνισε ποικιλιακά και μεταφορικώς τας πύλας που έχώριζαν τούς διαφόρον θρησκειαίτον πολιτας και έμειναν μόνον τα άκάλωνα όραία έθιμα τών περσόμενων χρόνων.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΠΟΦΥΛΛΑΣ

ΕΙΣΘΕ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

Ο Μόντε Κάμινγκ ξύπνησε μ' ένα δυνατό κτύπημα στην πόρτα.

«Μπράδε»
Η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ο ύπνητος του ξενοδοχείου.

—Συγγνώμη κύριε πού σας ξυπνώ, δικαιολογήθηκε, αλλά είναι κάποιος κάτω και θέλει να σας δει.

—Τί, ρώτησε ο Μόντε ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι που είχε δίπλα στο κρεβάτι του. Ποιος μπορεί να είναι, αυτήν την ώρα το πρωί;

—Είναι ένας αξιωματικός της αστυνομίας, συνέχισε ο ύπνητος, και δεν ένοει να φύγει.

—Αξιωματικός της Αστυνομίας; Ο Κάμινγκ έπιασε το κεφάλι του που έκανε και προσπάθησε να σκεφθεί σε τί ωφείλετο αυτή η πρωινή επίσκεψις ενός αστυνομικού. Δεν είχε ποτέ δολοφονήσει με την αστυνομία και δεν θυμούνταν να έκανε τίποτε που να δι-

μια του όταν κτύπησαν για δεύτερη φορά την πόρτα.

—Μπράδε φώναξε. Άλλα στην θέα του πελορίου αστυνομικού έχασε την ψυχραιμία του. Καλή μέρα σας, κύριε, ετραβήλασε.

—Είστε ο κ. Μόντε Κάμινγκ; ρώτησε.
—Ναι έτσι ονομάζομαι.

Ο αξιωματικός έκλεισε την πόρτα πίσω του, έκαμε μερικά βήματα προς τα εμπρός, έριψε μια έρευνητική ματιά γύρω του, είδε το σμόκιν του νέου πεταγμένο σε μια καρέ-κλα και συνέχισε.

—Χθές βράδυ ήσθε στο Καμντόν Τάουν, δεν είν' έτσι;

—Εγώ; ρώτησε με άπορία ο Μόντε. Ποτέ στην ζωή μου δεν θυμώμαι να έχω πάει σ' αυτό το μέρος.

—Και όμως είσθε χθές βράδυ, κύριε Κάμινγκ, ευνέχισε ο αστυνομικός. Συνοδεύσατε μία κυρία έως εκεί.

—Και συνοδεύσατε μία νέα κυρία σ' αυτήν την διεύθυνση.

—Μάλιστα.

—Τότε σάς παρακαλώ να έχετε την καλοσύνην να μου πείτε όλα όσα συνέβησαν, και ότι ξέρετε γι' αυτό το ζήτημα.

—Να σας πω τί; Να με πάρει ο διάβολος αν καταλαβαίνω τίποτε. Τι σας ενδιαφέρουν όλα αυτά; Αν θέλετε να μάθετε τίποτε γι' αυτήν την νέα, δεν έχετε παρά να ερωτήσετε την ίδια.

—Δυστυχώς αυτό δεν μπορεί να γίνει. Ψιθύρισε ο αξιωματικός, δεν μπορώ να ερωτήσω την ίδια.

—Και γιατί δεν μπορείτε να την ρωτήσετε;

—Γιατί πέθανε. Βρέθηκε σκοτωμένη στο δωμάτιον της, σήμερα το πρωί, κατά τα ξημερώματα! Και τώρα πιστεύω θ' αποφασίσετε να μιλήσετε :

Ο Κάμινγκ ανατρίχιασε.

—Δεν...δεν μπορώ να το πιστέψω αυτό, μουμύρισε όταν την άφησα ήταν γερή, ο λόγερη όπως έσείς κι' εγώ.

—Και τί ώρα ήτο; Πέστε μου έτσι επάνω κάτω.

—Δεν μπορώ να θυμηθώ, πρέπει να σας ομολογήσω ότι ήμουν λίγο ζαλισμένος απήντησε ο νέος πέρασε μια εύθυμη νύχτα βλέπετε. Ένα πράγμα μόνον ξέρω ότι την συνοδεύσα σίτι της, αλλά τί ώρα πήγα και τί ώρα επέστρεψα αυτό δεν το θυμώμαι.

Ο αστυνομικός δεν απήντησε. Έριψε ακόμη μια ματιά γύρω του, και παρατήρησε με προσοχή το σμόκιν, στην μπουντουιέρα του οποίου μαραίνονταν ένα κόκκινο τριαντάφυλλο.

—Θυμάστε πού την συναντήσατε; ξαναρώτησε.

—Νομίζω ότι σε κάποιο νυχτερινό κέντρο. Ναί εκεί ήταν χορεύτρια εξ επαγγέλματος.

—Και δεν θυμάσθε το όνομα αυτού του κέντρου; επέμενε ο άλλος.

—Είμαι ξένος, βλέπετε, δεν ξέρω καλά το Λονδίνο, έφθασα μόλις χθές.

—Από πού έρχεσθε;

—Από την Γαλλία. Μένω στο Παρίσι.

—Α! Ώστε γνωρίζατε αυτήν την νέα πού πολλοί :

—Αν την γνώριζα; Ο Μόντε απάντησε. Ήταν πρώτη φορά στην ζωή μου πού την συναντούσα. Καθόνταν μόνη της σ' ένα τραπέζι...

—Και δεν μπορείτε να θυμηθείτε σε ποιο κέντρον την συναντήσατε; Δεν μπορείτε να μου το περιγράψετε;

—Το μόνον πού θυμώμαι, είπε ο Κάμινγκ, είναι ότι το πάτωμα του έμοιαζε σαν να ήτο καμωμένο από πάγο.

—Τό «Κρουστάλ»! φώναξε θριαμβευτικά ο αστυνομικός, δεν του είχε όμως ότι εκεί ακριβώς εργάζετο ή νέα. Ήτο Γαλλίς δεν είν' έτσι;

—Ναι, από την Λυών, έτσι μου είχε πού λάχιζον και κουνεντιάσαμε αρκετά γι' αυτήν την παρτίδα της πού την γνωρίζω καλά.

Ο αξιωματικός ένευσε ότι κατάλαβε.

—Και από το Κρουστάλ την συνοδεύσατε σίτι της;

—Ναι, έτσι νομίζω τουλάχιστον. Δεν θυμώμαι να σταματήσαμε ποθενά άλλο.

—Διά ποιο λόγο την συνοδεύσατε;

—Μα απλούστατα, από ευνέμεια. Εγώ είχα

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΤΟΥ ΑΛ ΤΖΑΤΜΕ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

αποκρίνονταν, ενώ εκείνη θα πήγαινε πεζή.

—Και πήγατε στην οδόν Λαμπέρ αριθμός 5. ... Δεν ξέρω ακριβώς την διεύθυνση, ξέρω μόνον ότι ήτο κάπου στο Κάμντεν.

—Κι' όταν φθάσατε εκεί τί συνέβη;

—Μα...Θεέ μου! ανέφώνησε ο Κάμινγκ, δεν φαντάζεσθε πιστεύω ότι είμαι άναμειγμένος εις τόν φόνον.

—Βρίσκομαι εδώ για να εξακριβώσω αυτό το ζήτημα απήντησε, μετά μικράν σκέψιν ο αξιωματικός, και μ' αυτήν την ευκαιρίαν σας ειδοποιώ ότι όσα μου λέτε θα ληφθούν υπ' όψιν στην κατάθεσιν σας.

—Μα τί σας κάνει να πιστεύετε, ότι ενέχομαι σ' αυτό το ζήτημα;

—Η κάρτα σας, πού ήρθε στο διαμέρισμα της δολοφονηθείσας και το γεγονός ότι σας είδαν να φεύγετε λίγα λεπτά πριν ανακληφθή ο φόνος.

—Και νομίζετε ότι εάν έκαμα αυτό το πράγμα πού λέτε θα ήμην τόνον τρελλός ώστε ν' αφήσω και το επισκεπτήριόν μου;

—Από άπροσεξίαν ίσως!

—Σας επαναλαμβάνω, ότι δεν ξέρω τίποτε γι' αυτό το ζήτημα, ότι άφησα την νέα γερή στην πόρτα της, κι' ούτε καν μπήκα σίτι της.

—Τί; Τά μάτια του αστυνομικού άστραψαν, έψαξα μέσα στές τσέπες τους ενώ τά μάτια του ήσαν καρφωμένα επάνω στο πρόσωπον του Κάμινγκ.

—Λέτε, ότι δεν μπήκατε μέσα στο σπίτι. Λοιπόν τίποτε είναι αυτά και πώς βρέθηκαν μέσα στο δωμάτιον; κι' έβγαλε από την τσέπη του ένα ζεύγος γάντια.

Η καρδιά του Κάμινγκ έπαυσε να κτυπά θά είδε ότι είχε και δεν είχε για να μπουρσίσει να πη ότι δεν ήσαν δικά του. Άλλα κατάλαβε ότι αυτό θα επιδάρυνε την θέσιν του.

—Λοιπόν; ρώτησε με ανυπομονησίαν ο αστυνομικός.

—Είστε δικά μου, ψιθύρισε ο Μόντε, έκαμα λάθος όταν σας είδα ότι δεν μπήκα μέσα. Καταλαβαίνετε ήμουν τόσο ζαλισμένος πού δεν θυμώμαι της λεπτομέρειας της βραδυάς.

Έξαφνα μια λάμψις εφώτισε το πρόσωπόν του. —Α, ναι, τώρα θυμώμαι και θά σας εξηγήσω, όταν την αποχαιρετούσα στην πόρτα, άνοιξα την σιγαροθήκη μου και είδα ότι ήταν άδεια. Έκείνη προσεφέρθη να μου δώσει μερικά τσιγάρα και μπήκα μια στιγμή μαζί της στο δωμάτιον.

Έτριξε στο τραπέζι άρπαξε την ταμπάκηρα του κι' έδειξε στον αστυνομικό δυο τρία σιγαρέττα, αυτό όμως δεν φάνηκε να επιφέρει τόν τελευταίον.

—Ήτο κανείς άλλος σίτι όταν φθάσατε σεις;

—Ένας ανεξήγητος φόβος ήρχισε να καταλαμβάνει τόν Μόντε.

—Όχι, θυμώμαι ότι φώναξε κάποιο όνομα—δεν θυμώμαι πού ακριβώς, ένα γυναικείο όνομα—άλλα δεν απήντησε κανείς, και είπα ότι φαίνεται δεν θά είχε επιστρέψει ακόμη.

—Όχι, δεν ήτο εκεί. Έπέστρεψε όκτω λεπτά μετά την αναχώρησιν σας.

—Όκτω λεπτά...

—Ναί εξακολούθησε με επιμονή, ο αστυνομικός. Σεις φύγατε ή ώρα τέσσαρες παρά δυο λεπτά, κι' εκείνη έφθασε στάς 4 και 6 λεπτά για να εύρη την φίλη της δολοφονημένη.

Ο Κάμινγκ αισθάνθηκε ότι ήτο χαμένος.

—Μα άκούστε, φώναξε, πώς ξέρετε ότι έφυγα ή ώρα 4 παρά δυο, όλα αυτά είν' ένας μύθος είν' ντέρματα!

Ο αστυνομικός τού έδειξε το κόκκινο άνθος στην μπουντουιέρα του σμόκιν του.

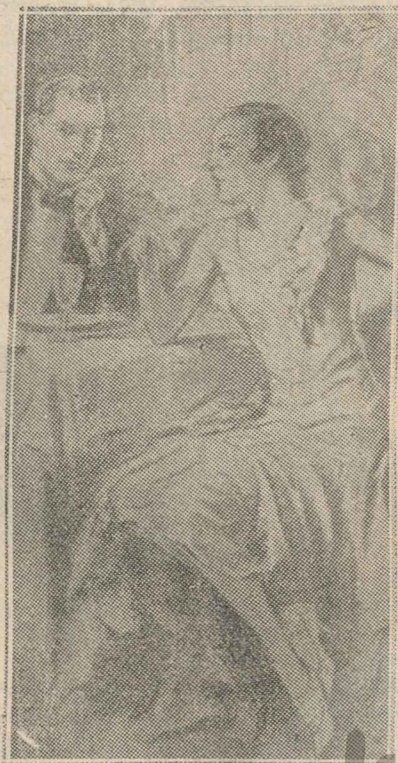
—Ο θυρωρός, είπε, είδε ένα κύριο με κόκκινο τριαντάφυλλο να φεύγει από το διαμέρισμα της νέας. Λίγα λεπτά πριν το ρολόι της εκκλησίας κτυπήσει 4. Και μετά πέντε λεπτά μόλις είχε κλείσει την πόρτα, είδε την φίλην της νέας να καταβάλει σαν τρελή γιατί ήρε την φίλη της σκοτωμένη. Το κορίτσι βρίσκεται στο νοσοκομείον από διατάραξιν τών νευρών της.

—Να καλά, γιατί να φαντάζεσθε ότι είμαι εγώ ο δολοφόνος, γιατί, να σκοτώσω αυτό το κορίτσι, πούος ο λόγος;

—Όλοι αί ένδειξεις στρέφονται εναντίον σας. Ζήτη στην Γαλλία, Τό θύμα είνε Γαλλίς. Ήλθατε χθές τό άσπευμα από τό Παρίσι. συναντήσατε την νέα τό ίδιο βράδυ στο «Κρουστάλ», την πήγατε σίτι της...

Ο Κάμινγκ ένοιωσε ότι τού έφευγε τό μυαλό.

—Μα δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι τό

Τη γνώρισε σε κάποιο νυχτερινό κέντρο. Ήταν χορεύτρια εξ επαγγέλματος.

ίδιο θα συνέβαινε αν ήρχονταν κι' από το Τομποκτού! Τυχαιώς πήγα στο «Κρουστάλ», τυχαίως την συνήντησα. Δεν ξέρω, ούτε και το όνομά της. Φεύγοντας της άφησα την κάρτα μου για να ξανασυναντηθούμε. Αυτό ήτο όλο. Μπορεί να έφυγα την ώρα πού λέτε, άλλ' ότι την σκότωσα εγώ αυτό ποτέ. Είπε γελοίο, δεν τό βλέπετε και μόνος σας;

—Όκτω λεπτά μετά την αναχώρησιν σας ή νέα βρέθηκε σκοτωμένη σκεφθήτε το.

—Τό σκέπτομαι ναί, άλλ' αυτό δεν με πείθει ότι την σκότωσα εγώ, αφού την άφησα ζωντανή σίτι της. Κι' ύστερα τί ξέρω για την ιδιωτική της ζωή, μπορεί να ήτο κανείς κρυμμένος μέσα στο δωμάτιόν της;

—Αυτό είνε αδύνατον, όποιος κι' αν περνοίσε θά τόν έδειξε ο θυρωρός, δεν άπαύει άλλη είσοδος. Και λυποίμαι να σας πω ότι έχω για σας ένταλμα συλλήψεως.

—Ένταλμα! τά μάτια του Μόντε φαίνοντο, ότι θά έβγαιναν από τις κόγχες των.

—Κατηγορείσθε ότι ενέχεσθε εις τόν φόνον.

—Μα τίποτε δεν θά σας πείση ότι είμαι άθώος; είπε τρέμοντας ο Μόντε.

—Όχι, τίποτε έκτός από την απόφασιν τού δικαστηρίου, και θά σας συμβουλευώ έτσι

μάσατε καλά την υπεράσπισίν σας γιατί ή θέσις σας δεν είνε άσφαλής. Και τώρα ντυθήτε για να μ' ακολουθήσετε. Θά τηλεφωνήσω στην αστυνομία να μάς στείλουν ειδικό αυτοκίνητο. Κλείδωσε την πόρτα έβαλε στην τσέπη του τό κλειδί και πήρε τό τηλέφωνο.

Ο Μόντε έπεσε σχεδόν άναίσθητος σ' ένα καθισμα. Τό δωμάτιο γύριζε γύρω του. Τού ήρχετο τρέλλα δεν μπορούσε να σκεφθή.

—Αναπνοή του εκόβετο σαν να είχε ένα σχοινί στο λαιμό του. Έβαλε τά χέρια του στο λαιμό του, και τού φάνηκε ότι τρελλαινέτο. Ω αυτή ή φωνή, δεν θά παύη επί τέλους να μιλή!

Άχρησε να ξεφωνίζη και να λέγη διαρκώς.

—Δεν είμαι εγώ ο δολοφόνος, δεν την σκότωσα εγώ.

—Για όνομα Θεού, πούσε, παύσε. Προσπάθησε να καταλάβη τό φώναζε μια φωνή μέσα στ' αυτιά του, και τότε μόλις άντελήφθη ότι ο αστυνομικός τού κρατούσε τά χέρια και τού έλεγε :

—Είπε πέντε λεπτά πού προσπάθω να σας εξηγήσω ότι συνέβη ένα λάθος. Ο φόνος έγινε μια ώρα πριν, εδήλωσε ο γιατρός, και ή νέα πού συνοδεύσατε είνε στο νοσοκομείο, αυτή άνεκάλυψε τόν φόνον, και όχι ή φίλη της.

—Ε; τί δεν καταλαβαίνω ρώτησε ο Κάμινγκ.

—Σας λέγω να συνέλθετε. Σά τί συνέβη. Ο θυρωρός δεν είδε την νέα πού γύρισε νωρίς, παρά μόνον έσας, πού ήλθατε και φύγατε, κι' όταν ή σύντροφός σας έτριξε κάτω σαν τρελή με τό καπέλλο στο κεφάλι ακόμην, ένόμισε ότι σεις είχατε έλθει με την άλλη την σκοτώσατε και φύγατε. Τώρα μόλις άνεκάλυψαν ότι και αί δυο εργάζονταν στο «Κρουστάλ» και κατόρθωσαν να πάρουν την κατάθεσιν της νέας πού είνε στο νοσοκομείον. Ώστε σεις όταν πήγατε σίτι ο φόνος είχε γίνει ήδη, επομένως ... είσθε έλεύθερος.

—Ναί... αλλά...

—Ω, φθάνει πεία μη συζητείτε, αρκετά με καθυστερήσατε, φεύγω και με συγχωρείτε για την άνησυχία...

—Όταν έμεινε μόνος ο Κάμινγκ έκαμε αρκετή ώρα για να συνέλθη. Όταν κατόρθωσε να έλευθερώσθ τας σκέψεις του, κι' είδε τό σμόκιν του, σιγμένο κάτω, είπε :

—Για μία φορά πού θέλησα να γλεντήσω και να φανώ ευγενής, κόντεψα να τό πληρώσω άκριβά. Θά είνε ή τελευταία πεία... Ποτέ πλέον δεν συνοδεύω κυρία. Ποτέ, ποτέ!

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Τό Γρηγοριανόν ήμερολόγιον, πού όποιον ακολουθούμεν τώρα, έχει μερικά περίεργα πράγματα, πού ήμπούνε ο καθένας να τα ελέγξη. Κάθε έτος λ.χ. αρχίζει και τελειώνει με την αυτήν ήμεραν. Ο Ιανουάριος αρχίζει την αή την ήμεραν με τόν 'Οκτώβριον, ο Απρίλιος την αυτήν με τόν 'Ιούλιον, ο Σεπτέμβριος με τόν Δεκεμβριον και ο Φεβρουάριος με τόν Μάρτιον και τόν Νοέμβριον αρχίζουν επίσης την αυτήν ήμεραν. Ο Μάιος, ο 'Ιούνιος και ο Δέκεμβριος αρχίζουν διαφορετικάς ήμέρας απ' άλλήλων. Οι κανόνες αυτοί δεν εφαρμόζονται διά τά δίσεκτα έτη, διότι ή προσθήκη μιας ήμερας τόν Φεβρουάριον τροπάζει τόν κύκλον. Τά έτη επαναλαμβάνονται, δηλαδή έχουν τό αυτό ήμερολόγιον κάθε 28 έτη, ακολουθούντα τόν ήλιακόν κύκλον, κατά τόν όποιον αί ίδια ήμέραι τού μηνός επαναλαμβάνονται με την ίδιαν ήμερομηνίαν. Η σελήνη έχει επίσης τόν κύκλον της ή ερχοσύν άνωμόνη, όπως τόν κύκλον οι άστρονόμοι με περίοδον διαρκείας 19 έτών, μετά την όποιαν αί φάσεις επαναλαμβάνονται την ίδιαν ήμεραν τού έτους. Τέλος, κανένας μην δεν εμπίπτει να άρχισή από Τετάρτην, Παρασκευήν ή Σάββατον.

καιολογή τό μεγάλο ένδιαφέρον πού έδειχνε αυτός ο αξιωματικός για να τόν επισκέπτεται στάς 9 τό πρωί.

—Κι' αυτός ο κύριος θέλει να έλθη επάνω; ρώτησε.

—Ναί έτσι λέγει.

—Πολύ καλά οδηγήστε τον εδώ τότε.

—Άμέσως κύριε.

Ο ύπνητος έφυγε κι' ο Μόντε καθίσε λίγες στιγμές άφηρημένος. Μα τί επί τέλους ζητούσε αυτός ο αστυνομικός; Ήταν αλήθεια ότι είχε περάσει μια άρκετή εύθυμη νύχτα, αποτέλεσμα της όποίας είναι ο τρομερός πονοκέφαλος πού είχε αλλά δεν μπορούσε να θυμηθί αν είχε κάμει τίποτε πού να δικαιολογούσε την επέμβασιν της αστυνομίας. Σηκώθηκε και άρχισε να ντύνεται.

Μόλις είχε προφθάσει να φορέσθ την ρο-

Ο Κάμινγκ, άπόρησε.

—Α, ναί, έχετε δίκαιον πράγματι. Χθές βράδυ πήγα στο Κάμντεν Τάουν.

—Τό ήξευρα κι' ο αστυνόμος έβγαλε από την τσέπη του ένα σημειωματάριον, έριψε μια ματιά κι' εξακολούθησε. Κατά ποίαν ώραν είσθε εκεί;

—Ακούστε εδώ κύριε επιθεωρητά, απήντησε ο νέος θυμωμένος. Τί σημαίνουν όλα αυτά και τί σας ενδιαφέρει σας πού ήμουν και τί έκαμα;

—Εμένα προσωπικώς δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου, ένδιαφέρει όμως πολλν την αστυνομία και πριν προφθάσει ο Κάμινγκ να σ' έλθη ο άλλος συνέχισε. Είσθε στον αριθμό 5 της οδού Λάμπτερ στο Κάμντεν Τάουν, σήμερα τά ξημερώματα.

—Αφού τό λέτε, ήμουν.

—Γιατί πέθανε... Βρέθηκε σήμερα τό πρωί κατά τά ξημερώματα σκοτωμένη εις τό δωμάτιό της, είπεν ο αστυνομικός.

ΣΛΑΥΤΙΚΟΝ ΠΑΣΧΑ

Ἡ Βάνδα ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι περίμενε τὸν ἀγαπημένο της. Ὁ Γιώργης θὰ ἐπὶ γαίνει νὰ περάσῃ μαζί τὸ Πάσχα. Τὸν ἀγαποῦσε μὲ ὅλην τὴν καρδιά της.

Ἐνῶ τὸν ἐσυλλογίζετο βυθισμένη εἰς ὁνειροπόλῳ, ἀκουσε κτυπήματα καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε. Ἐνας λοχαγὸς τῆς ἀστυνομίας ἐμπήκε. Ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἐμειναν ἐξ ἀστυνομικοί.

—Εἰσθε ἡ Βάνδα Μπούλιτς; τὴν ἐρώτησε μὲ εὐγένειαν.

—Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἐκείνη ἀνίσχυη.

—Ποῦ εἶνε ὁ Γεώργιος Παυλόδσκη;

—Εἰς τὴν Μόσχα.

—Δὲν πειράζει. Ἐχω διαταγὴ νὰ κάμω ἐρευνα εἰς τὸ σπῆτι. Ἐμπρὸς, εἶπε εἰς τοὺς ἀστυνομικούς, κυττάτε παντοῦ, ὅπως σὰς ἐξήγησα.

Ὁ ἴδιος ἀνέλαβε νὰ ἐρευνήσῃ τὸ δωμάτιο αὐτό, ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον. Ἐνῶ ἐκύτταζε τὸν λοχαγόν, ἡ Βάνδα ἀκουσε ἕνα μεγάλο κτύπον. Ἐκύτταξε ἀπὸ τὴν πόρταν καὶ εἶδε εἰς τὸ γειτονικὸ δωμάτιο οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ σπάζουν τὸν μεγάλον καθρέπτην διὰ νὰ ἴδουν μήπως εἶνε τίποτε κρυμμένο ἐκεῖ. Ὁ ἀστυνόμος τὴν καθιστοῦσε, βεβαιώσας ὅτι θὰ τῆς τὸν πληρώση.

Εἰς τὸ συρτάρι ὁ ἀστυνόμος ἀνεκάλυψε ἕνα πακέτιον γράμματα. Ὁ ἀστυνόμος τὰ ἐκύτταξε καὶ τῆς εἶπε μὲ τόνον προσποιητῆς ἀδιαφορίας:

—Εἶνε γράμματα ἐρωτικά τοῦ Γεωργίου Παυλόδσκη ποὺ τοῦ ἔστειλεν ἡ ἐρωμένη του κόρη σου Σαρινγκώ. Ἐχω ἀνάγκη νὰ σὰς μιλήσω ἰδιαιτέρως. Σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἡ «σλίττα» πρέπει νὰ ἐξῶ ἀπὸ τὴν πόρταν.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὁ λοχαγὸς παρεκάλεσε τὴν Βάνδαν νὰ περιμένῃ λίγην εἰς τὸν προθάλαμον καὶ θὰ τὴν ἐκάλουσε ἐντὸς ὀλίγου.

Μόλις ἔμεινε μόνος ὁ ἀστυνόμος ἐκάλεσε ἕνα μυστικὸν ἀστυνομικόν, τὸν Σμόλιτς. Αὐτὸς ἦτο ἕνα σατανικὸ ὑποκείμενον. Πρῶτον ἀναρχικὸς, εἶχε καταδικασθῇ εἰς θάνατον, ἀλλὰ τοῦ ἐχαρίσθη ἡ ζωὴ, διότι ἐδέχθη νὰ προδώσῃ τοὺς ὁμοϊδεάτας του καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν μυστικὴν ἀστυνομίαν τοῦ Τσάρου. Ὁ λοχαγὸς εἶδε εἰς τὸν Σμόλιτς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Γεωργίου, αἱ ὁποῖαι ἦσαν χρονολογημέναι πρὸ πέντε ἐτῶν, ἦτοι ἀπὸ τὸ 1903.

—Ἐοὺ ξέρεις διὰ πλαστογραφίας θαυμάσια. Κάμε λοιπὸν τὸ 3 νὰ γίνῃ 8 καὶ ἔτσι θὰ ἔχουν αἱ ἐπιστολαὶ ἐφετερινὴν χρονολογίαν.

Ὁ πρὸς τὴν ἐξετέλεσεν ἀμέσως τὴν διαταγὴν. Τότε ὁ ἀστυνόμος ἐκάλεσε τὴν Βάνδαν καὶ τῆς εἶπε:

—Πόσο κοστίζει ὁ καθρέπτης ποὺ σὰς ἔσπασαν οἱ στρατιῶται μου;

—Τριάντα ρούβλια! ἀπεκρίθη ἡ Βάνδα.

Ἀφοῦ τῆς ἐμέτρησε τὰ τριάντα ρούβλια ὁ λοχαγὸς τῆς εἶπε:

—Δὲν σὰς χρειάζονται τίποτε. Ἦτο κάποιος λάθος. Δὲν σὰς κρατῶ πλέον. Μπορεῖτε νὰ φύγετε. Πάρτε καὶ αὐτὰ τὰ γράμματα. Ἰσως σὰς ἐνδιαφέρουν. Θὰ σὰς ἀνοίξουν τὰ μάτια διὰ τὸν φίλον σας!

Τὰ λόγια αὐτὰ ἦσαν τὴν περιέργειαν τῆς ἐρωτευμένης γυναίκας. Ἀνοίξε λοιπὸν τὸ πακέτιον καὶ ἔβλεπε δέμματα εἰς τὰ γράμματα. Ἡ χρονολογία τῶν τῶν κατέλη-

ξε. Ἦσαν πρόσφατα. Ὁ Γιώργης λοιπὸν τὴν εἶχε ἀπατήσῃ ὅταν τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἀπὸ ἐτῶν ἦδη κάθε σέως μετὰ τὴν κόρησαν εἶχε διακοπῇ, καὶ ὅτι τώρα πλέον δὲν ἀγαποῦσε παρὰ αὐτὴν μόνον. Καὶ ὅμως τὰ γράμματα ἦσαν πρόσφατα καὶ ἡ κόρησα μετὰ αὐτὰ τοῦ ἔδιδε ραντεβού καὶ τοῦ ἔλεγε ὅλην τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἐρωτοῦ των! Ἡ Βάνδα δὲν μποροῦσε πλέον νὰ συγκρατηθῇ. Τὸ ἄγριο σλαυικὸν μίσος τῆς ἐξεχύλισε. Ἦθελε νὰ ἐκδικηθῇ ἐκείνον ποὺ τῆς ἔκλεψε τὴν τιμὴν της καὶ τὴν ἡπάτησε. Ἐπλησίασε λοιπὸν εἰς τὸν ἀστυνόμον καὶ τοῦ εἶπε:

—Ξέρω ὅτι ζητεῖτε τὸν Γεώργιον Παυλόδσκη ἀναρχικόν. Λοιπὸν μπορῶ ἐγὼ νὰ σὰς πῶ ποῦ θὰ τὸν βρῆτε. Μόλις περάσετε τὸ δάσος, καὶ τὸ ποτάμι, εἰς τὴν ὄχθη εἶνε

Ἀπὸ τὸ ἀπέναντι δένδρο παρυσιάσθηκα μὴ σκιά.

μὴ μεγάλη καλύβα. Ἐκεῖ μέσα εἶνε ἕνα τυπογραφεῖο, ὅπου ὁ Γιώργης τυπώνει ἀναρχικά φυλλάδια. Ἐκεῖ θὰ τὸν βρῆτε.

Μόλις εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Βάνδα ἀνοίξε τὴν πόρταν καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ περιμένῃ λέξιν καὶ εὐχαριστίας ἀπὸ τὸν λοχαγόν.

Ἡ πρώτη της σκέψις ἦτο νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Μόσχαν καὶ νὰ συναντηθῇ μετὰ τὴν κόρησαν διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν λόγον, γιὰ τὴν ἔκλεψιν τῆς καρδιᾶς τοῦ φίλου της. Τὴν ἐπομένῃν λοιπὸν εὐρίσκει εἰς τὸ παλάτι τῆς πλουσίας κομήσσης. Ἡ Βάνδα τῆς εἶδε τὰ γράμματα καὶ τῆς ὤμιλες μὲ σκαλιότητα.

Ἡ κόρησα, μὲ κατὰληξιν ἤκουσε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ προσφάτου ἀλλογραφίας. Ἀφοῦ ἐκύτταξε τὰ γράμματα τῆς εἶπε:

—Ἀλλὰ δὲν βλέπεις ὅτι κάποιος ἄλλας τὸ 3 καὶ τὸ ἔκαμε 8; Καὶ ἀπὸ τὸ κείμενον ἄλλως τε ἀποδεικνύεται ἡ ἀλήθεια αὐτή. Διότι εἰς ἕνα ἀπὸ αὐτὰ μιλῶ διὰ τὸν χορὸν ποῦ ἔδωσε ἡ πριγκίπισσα Ρένκωφ, ἡ ὁποία εἶνε τρία τώρα χρόνια χῆρα καὶ ἔπαυσε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της νὰ διδῇ χορούς.

Ἡ Βάνδα ἀντέληφεν τὴν πλεξιάνην τοῦ ἀπιστοῦ λοχαγοῦ Πασκέφσκη, ὁ ὁποῖος μὲ σατανικὴν τέχνην κατάρθρωσε νὰ τῆς κλέψῃ τὸ μυστικὸν τοῦ καταφυγίου τοῦ Γιώργη. Ἀγῆκε τὴν κόρησαν καὶ ἔτρεξε πάλιν εἰς τὸν ἀστυνόμον.

Ὅταν ὁ λοχαγὸς τὴν εἶδε εἰσερχομένην εἰς τὸ γραφεῖον του, ἐξεπλάγη.

—Λοχαγέ, πρέπει ἀμέσως νὰ διατάξετε νὰ ἀπολυθῇ ὁ Γιώργης Παυλόδσκη. Μόνον ἐστὶ θὰ σὰς συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς διὰ τὴν ἀπάτην σας!

Ὁ λοχαγὸς ἐκτύπησε τὸ κουδούνι. Ὁ Σμόλιτς παρουσιάσθη:

—Συνόδευσε τὴν κυρίαν εἰς τὸ δωμάτιον ποὺ εἶνε ὁ Γεώργιος Παυλόδσκη, εἶπε, καὶ δώσε διαταγὴν νὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ θοῦν μαζί.

Ὁ Σμόλιτς τὴν ὡδήγησε εἰς ἕνα δωμάτιον ποὺ μόλις ἐφωτίζετο ἀπὸ ἀμυδρὸ φῶς. Μόλις ἐμπήκε ἡ Βάνδα ἔβριξε μὴ δυνατὴ φωνή. Εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου, ἀπὸ τὴν δοκὴν ἐκρέματο ὁ ἀγαπημένος της. Ἡ δυστυχισμένη ἔπεσε κάτω λιπόθυμη.

Ὁ λοχαγὸς καὶ ἀστυνόμος τοῦ Πάχρα, ἡρεμος σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτε, διέταξε καὶ τοῦ ἐτοίμασαν τὴν ολίτταν του. Τὴν ἐπομένην ἡτὸ Πάσχα καὶ ἔπρεπε χωρὶς ἄλλο νὰ περάσῃ τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς εἰς τὸ σπῆτι τῆς ἀρραβωνιαστικῆς του εἰς τὴν Μόσχαν. Ὁ λοχαγὸς ἡγάπα πρὸ πολλοῦ τὴν ὀρασίαν χῆραν τοῦ πρώην στρατιωτικοῦ διουκτοῦ Μόσχας καὶ μόλις θὰ συνεπληροῦτο ἔτος ἀπὸ τοῦ θανάτου του εἶχαν ἀποφασίσῃ νὰ κάμουν τοὺς γάμους των. Τώρα λοιπὸν δὲν ἔδλεπε τὴν ὥραν νὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν Μόσχαν διὰ νὰ ἀνταλλάξῃ κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ μεσσηνικτοῦ τοῦ πρώτου φιλι μετὰ τὴν λατρευτὴν του.

Μόλις ἐβγήκε ἀπὸ τὸ Πάσχα ἐκτύπησε τὸ ἄλογόν του διὰ νὰ ἐπιταχύνῃ τὸν δρόμον του. Ἦτο ἀκόμη ἐνωρὶς καὶ θὰ ἐφθανε ἐγκαίρως. Ἀλλ' ὁ ἀέρας ἦτο δυνατὸς καὶ τὸ χιόνι κτυποῦσε εἰς τὸ πρόσωπόν του. Τὸ χροῖόν του κίτρινον καὶ τὸ πρόσωπόν του καὶ ὁ καρπὸς ἦτο ἀκόμη χειμερινός. Ἀλλ' ἡ ἰδέα ὅτι γοργὰ θὰ ἔβλεπε τὴν λατρευτὴν του τὸν ἐκάμνε νὰ περιφρονῇ τὸν ἐνοχλητικὸν παρὸν καὶ νὰ κτυπᾷ διαρκῶς τὸ ἄλογόν του διὰ νὰ ἐπιταχύνῃ τὸν δρόμον του.

Ὅταν ἐφθασε μπροστὰ εἰς ἕνα μικρὸ ἐκτετατοῦ, διὰ νὰ περάσῃ ἕνα παρατάγμα, τὸ ἄλογόν ἐσταμάτησε. Ὁ λοχαγὸς τὸ ἐκτύπησε νὰ προχωρήσῃ. Ἀλλ' ἀμέσως ἀνοήτως ἦτο ἐν τῇ ἐκείνῃ καὶ τὸ γεφύρι ἔπεσε εἰς τὸ ποτάμι.

—Διάβολε! Πῶς ἔμαθαν ὅτι θὰ περάσω ἀπὸ δῶ; Γιατὶ ὠριμένως οἱ ἀναρχικοὶ τὸ κατέστρεψαν γιὰ νὰ πέσω μέσα, ἐσκέφθη ὁ λοχαγὸς.

Ἐκύτταξε τὸ ἀμάξι του καὶ εἶδε ὅτι εἶχε κολλήσει μέσα εἰς τὴν λάσπην τοῦ ποταμοῦ, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐκκολληθῇ μόνος του. Ἐσκέφθηκε λοιπὸν νὰ γῇ καὶ νὰ πάῃ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος ὅπου θὰ εὕρισκε χωρὶς ἄλλο μίαν βάρκαν εἰς τὸ ποτάμι διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ γυῖαι τὸ ἀμάξι καὶ τὸ ἄλογον.

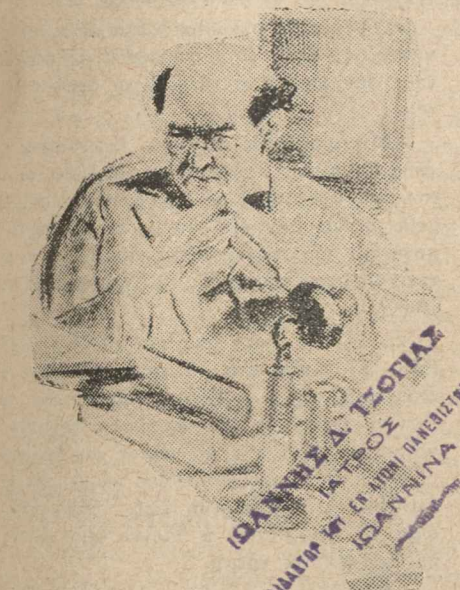
Ἡ ὄχθη ὅλη ἦτο γεμάτη ἀπὸ πυκνὰ δένδρα. Ἐπρωχώρησε λοιπὸν φοβισμένος. Ἐάφνου ἀπὸ ἕνα δένδρον παρουσιάσθη μὴ σκιά, ποὺ τοῦ ἐφώνησε:

—Πασκέδσκη, προσευχέσθου εἰς τὸν Θεόν! Καὶ ἀμέσως ἕνα μικρὸ χερί ἐσηκώθηκε γιὰ νὰ τοῦ καρφώσῃ πέντε σφαίρας περιστροφῆς εἰς τὸ κορμί του. Ὁ Πασκέδσκη δὲν ἐπρόφρασε νὰ ἀμυνθῇ, τὸσον ξαφνικὴ ἦτο ἡ ἐμφάνισις καὶ τὸσον τρόμον τοῦ ἔκαμε ἡ φωνή, τὴν ὁποίαν ἐπρόφερε. Διότι εἶχε ἀγνωρίσει τὴν φωνὴν τῆς Βάνδας καὶ μὴ

τὴν θηρωδίαν του ἐξωντάνευσε μέσα τοῦ κάποιο αἰσθημα τύψεως τῆς συνειδήσεώς του.

Ὁ λοχαγὸς σοβαρώτατα πληγωμένος, εἶδε ἐν τούτοις εἰς τὸ ἄλλο μέρος νὰ περιμένῃ ἐπάνω εἰς μίαν ολίτταν κάποιος ἀναρχικός, ὁ ὁποῖος εἶχε ὡδήγησιν εἰς ἐκεῖ τὴν Βάνδαν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον τῆς ἀνταποδόσεως τῆς θείας διξης.

Ὁ τραυματίας προσεπάθησε νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια του καὶ νὰ φθάσῃ περιπατῶν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἤλπιζεν ὅτι θὰ συνήντα κάποιον θαυμάριον διὰ νὰ τὸν παραλάβῃ καὶ τὸν σώσῃ. Ἀλλ' ἡ ζωὴ τοῦ ἐξεφύγε. Τὸ ἀντελθάνετο πλέον. Ἐγκατέλειπε τὸ δένδρον εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε ἀκουσθῇ, καὶ ἐπροχώρησε. Ἀλλ' ἀναγκάστηκε νὰ γονατίσῃ. Ἐσηκώθη πάλι ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐσωριάσθηκε. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὰς πληγὰς του. Ἐσῆκωσε τὸ χερί του διὰ νὰ μωρῇ νὰ φράξῃ τὸ τραῦμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔτρεχε τὸ αἷμα, ἀλλὰ τὰ χε-

—Αὐτὰ τὰ γράμματα εἶχε σὰς ἀνοίξουν τὰ μάτια γιὰ τὸν φίλον σας...

μα του παρέλυσαν. Καὶ ξαπλώθηκε κατὰ γῆς. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἔβλεπε ἕνα σταγερὸ σφαιρὸν καὶ τὸ χιόνι τοῦ ἐνοχλοῦσε τὸ πρόσωπον.

Μὴ ἀγρία ἀτελείωσι τὸν ἐκυρίευσε. Ἀγωνίζετο μὲ τὰ παραλυμένα χερία του νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' ἡτο καρφομένος εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τίποτε πλέον δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀποσπάρῃ. Ὁ ἀέρας ἐσταμάτησε κάπως. Ὁ τραυματίας ἔκλεισε τὰ μάτια μετὰ τὸν ἕνα βραχίονα τεταμένον, σὰν νὰ προσπαθοῦσε ν' ἀρπάξῃ τὴν ζωὴ ποὺ τοῦ διέφευγε. Καὶ τότε αἰσθάνθηκε μίαν παρὰ ὁδον εὐχαρίστησιν νὰ ἐξυπνίσαι ἀπὸ τὴν καρδίαν του εἰς ὅλο τὸ σῶμα του. Καὶ εἶδε δρόμους κατὰφωτους, σπῆτια μέσα εἰς τὰ ὁποῖα γυναῖκες καὶ ἄνδρες ἐδίδαν τὸ φιλὸν τοῦ Πάχρα μετὰ τὴν εὐχὴν «Χριστὸς Ἀνέστη!»

Ἐπειτα εἶδε ἕνα ἀπαλὸ φῶς νὰ προχωρῇ εἰς αὐτόν. Ὅταν τὸ φάντασμα ἐπλησίασε τὸν ἐτοιμοθάνατον εἶδε μίαν κατάλευκην μορφήν, ντυμένην μὲ τὸ σουδάριον, νὰ τὸν πλησιάζῃ. Ἦτο ὁ Χριστὸς, ποὺ χωρὶς νὰ πατῇ τὴν γῆν, ἐπροχωροῦσε πρὸς αὐτόν μετὰ τὰ χερία ἀπλωμένα, ἐνῶ ἡ καμπάνη τοῦ Κρεμλίνου ἐκτύποισαν πανηγυρικὰ...

Ὁ Χριστὸς τὸν ἐπλησίασε καὶ ἐσκύψε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ ἤγγισε τὸ μέτωπον. Καὶ ὁ ἐτοιμοθάνατος εἶδε τότε ἕνα μεγάλο φῶς. Καὶ ταῦτοχρόνως ἄκουσε ἕνα σφαιρὸν τραγοῦδι, μίαν θείαν μελωδίαν... Τὸ θεῖο ἄσμα ἔδινε σιγὰ, σιγὰ εἰς ὅσον δὲν ἄκουσε πλέον τίποτε. Τὸ χιόνι ἄρχισε νὰ πέφτει πυκνῶς. Καὶ τὸ νεκρὸ κορμὶ τοῦ λοχαγοῦ ἐβόηκε ἐκεῖ τάφο.

ΙΒΑΝ ΠΕΤΡΩΦ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΑΙΔΕΣΙΜΩΤΑΤΟΥ

Μία θαυμασία φάρσα τοῦ Λογιοτατίδου εἰς βάρος ἐνὸς φιλαργύρου παπᾶ. Τὸ φεύτικε πεντακοσάριον. Ἡ κυρὰ Μαρίτσα ποῦ τὸ χάνει. Πῶς ὁ Λογιοτατίδης ἐκέρδισε 200 δραχμῆς, ἡ κυρὰ Μαρίτσα ἄλλες τόσες καὶ ὁ παπᾶς ἔχασε τετρακόσες.

Μοναδικὴ φυσιογνωμία εἰς τὰ ἐγκληματικά χρονικά ὑπῆρξε, κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν, ὁ περίφημος Λογιοτατίδης, διάσημος διὰ τὰς πρωτοτύπους ἀπάτας του. Ὁ Λογιοτατίδης, ὡς γνωστὸν, ἠτυοκτόνησε πέντε καὶ ἦν στιγμὴν συνελαμβάνετο ὡς ὑποπτος ἀπάτης, τῆς μόνης ποῦ...δὲν διέπραξεν αὐτὸς.

Ὁ διαβολάνθρωπος αὐτός, ἄγνωστον διὰ ποῖον λόγον, δὲν ἐχώνευε τὸν ἐφημέριον τῆς ἐκκλησίας μὲς συνοικίας καὶ ἐπερίμενε νὰ τοῦ δοθῇ εὐκαιρία γιὰ νὰ σκαρώσῃ κάτι καὶ νὰ γελᾷ εἰς βάρος του.

Γιὰ τὸ μυαλὸ ἐνὸς ἀπατεώρους ὅπως ὁ Λογιοτατίδης, τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δύσκολον... Θὰ τοῦ ἐπαίξε φάρσα, ποῦ ὁ παπᾶς θὰ τραβοῦσε τὰ μαλλιά του καὶ...τὰ γένεια του. Καὶ ἔβαλε τὴν ἀπόφασίν του εἰς ἐνέργειαν.

Ὁ Λογιοτατίδης ἐγνώριζεν ὅτι ὁ παπᾶς ἦτο τρομερὰ τοιγκούνης. Ἀκριβῶς τὴν ἀδυναμίαν του αὐτὴν θὰ ἐξεμεταλλεύετο.

Ἐπρωμβεθῇ λοιπὸν ἕνα πλαστὸ πεντακοσάριον—ὄχι καὶ τόσον σπάνιον—καὶ ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν μίᾳ γνωστῆς γυναικός, ποὺ κατοικοῦσεν εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ ἐφημερίου. Αὐτὴν θὰ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὸν σκοπὸν του.

—Ἄκουσε κυρὰ Μαρίτσα, τῆς εἶπε. Θὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ πεντακοσάριον καὶ θὰ πᾶς στὴν ἐκκλησίαν μετὰ τὴν προφασίν ὅτι θ' ἀνάψῃς ἕνα κερί. Θὰ σοῦ δώσω 200 δραχμῆς ἀν κατὰφῃς νὰ κἀνῃς αὐτὸ ποῦ θὰ σοῦ πῶ.

—Λέγε παιδάκι μου, ἀπήντησεν ἡ κυρὰ Μαρίτσα, τὰ μάτια τῆς ὁποίας ἦσαν ἐπὶ τῇ ἀκούσματι τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀμοιβῆς.

—Λοιπὸν, κυρὰ Μαρίτσα, θγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, θ' ἀρίσης νὰ σοῦ πῶ τὸ πεντακοσάριον κοντὰ στὸν παπᾶ ποὺ τώρα κάθεται ἐξῶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.

—Πολὸν καλὰ παιδάκι μου, εἶπεν ἡ γυνὴ. Θὰ θέλῃς νὰ τοῦ δώσῃς τὸ πεντακοσάριον καὶ δὲν τὸ παίρνει αἱ; Καταλαβαίνω.

Ὅντως, ἡ κυρὰ Μαρίτσα, ἐξετέλεσε πιστότατα τὴν ἐντολήν. Μετὰ τὸ ἄναμα τοῦ κεριοῦ, πέρασε ἀπὸ τὸν παπᾶ, νὰ τοῦ πηλῇ τὸ χερί, καὶ ἐνῶ ἐφύγε, ἄφησε νὰ τοῦ πέσῃ τὸ πεντακοσάριον.

Ὁ παπᾶς τὸ εἶδεν. Ἐπερίμενε νὰ ὑπομακρυνθῇ ἡ γυνὴ καὶ τότε ἐσκύψε καὶ τὸ πῆρε. Ἡ κυρὰ Μαρίτσα, μετὰ τὴν πράξιν της, ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ τὸν Λογιοτατίδην, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέφερε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς.

—Τόρριξε παιδάκι μου καὶ εἶδα τὸν παπᾶ ποῦ τὸ πῆρε.

—Λοιπὸν, κυρὰ Μαρίτσα, ἡ δοσιὰ σου δὲν τελείωσε ἀκόμη.

—Τί θὰ κάνω παιδάκι μου;

—Τὸ βράδυ, στὸν ἑσπερινόν, θὰ πᾶς πάλι στὸν παπᾶ καὶ θὰ τοῦ πῆς ὅτι τὸ πρῶτόν ποῦ πῆγες στὴν ἐκκλησίαν ἔχασες ἕνα πεντακοσάριον, ὅτι εἶσαι φτωχὴ γυναῖκα καὶ ἀνδρῆς κανένας νὰ τῆς ἐπιστρέψῃ τις 400 καὶ νὰ κρατήσῃ τὸ καποσάριον. Ἀν ὅμως δὲν τὸ δώσῃς ἐκείνους ποῦ τὸ βρῆκε, θὰ τοῦ πῆς ὅτι εἶσαι ἀποφασισμένη νὰ διαβάσῃς ἀφορισμό.

Ἡ γυνὴ ἐδέχθη. Καὶ τὸ βράδυ ἐπῆγε στὸν παπᾶ καὶ εἶπε ὅλα ὅσα τῆς εἶχε διδάξει ὁ Λογιοτατίδης.

—Θὰ φροντίσω εὐλογημένη, ὑπεσχέθη ὁ

παπᾶς, νὰ βρεθῇ γιὰτὶ εἶσαι φτωχὴ γυναῖκα. Ὅταν ἐφύγε ἡ κυρὰ Μαρίτσα, ὁ αἰδεσιμώτατος ἀρχισε νὰ σκέπτεται καὶ νὰ φοβᾷται τὸν ἀφορισμό. Ὁ ἴδιος δὲν ἀφώριζε τὸν κατὸν του: Ὑπὸ τὸ κράτος λοιπὸν τοῦ φόβου αὐτοῦ, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ τις 400 στὴν κυρὰ Μαρίτσα καὶ νὰ τῆς εἰπῇ ὅτι κάποιος ποῦ τὰ βρῆκε, τοῦ τῶσε καὶ σὺμφωνία μετὰ τὴν ἐντολήν της, τοῦ ἔδωσε τις ἑκατὸ. Ἐτσι, καὶ τὴν ἀμαρτίαν ἀπέφυγε καὶ τὸν ἀφορισμόν, ἐκέρδιξε δὲ καὶ ἕνα ἑκατοστάριον.

Τὸ βράδυ στὸν ἑσπερινόν, ὁ αἰδεσιμώτατος παρέδιδε στὴν κυρὰ Μαρίτσα τις 400, ἀφοῦ προηγουμένως τῆς ἀφηγήθη ὁλόκληρον μύθον περὶ ἀνευρέσεως τοῦ πεντακοσιοδράχμου ἀπὸ κάποιο φτωχὸ κληρ.

—Σ' εὐχαριστῶ δέσποτα, ἀπήντησεν ἡ κυρὰ Μαρίτσα, πλήρης γοργῆς, διότι ἐπὶ τέλους ἐκέρδιξε τις διακόσιες δραχμῆς.

Ἀφοῦ δὲ τοῦ ἐβίλησε τὸ χερί ἀπῆλθεν. Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἐπερίμενε ὁ Λογιοτατίδης, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐπῆγε τις διακόσιες δραχμῆς, ἔδωσε τις ὑπόλοιπες στὴν κυρὰ Μαρίτσα, καὶ εὐχαρίστησας θερμῶς, ἔφυγε.

Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως, εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἐλαμβάνετο μὴ ἀνώνυμος ἐπιστολή, ἡ ὁποία τὴν ἐπληροφόρει ὅτι ὁ ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ...ἐκφυλοφύρει ψεύτικα χαρτονομίσματα τῶν 500 δραχμῶν. Καὶ δύο ἀστυνομικοὶ παρεκλήθησαν τὸν ἱερέα ἀπὸ τὸ πρῶτόν ὡς τὸ βράδυ!</

ΤΙ ΕΚΡΥΒΕ ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Υπό ΜΕΤ' ΟΥΓ'ΙΝ

—Ήλθε ένας κύριος για να δει το σπίτι, δεσποινίς Τζέννυ, είπε η υπηρέτρια, «τόν πέ-
ρασα στο σαλόνι».

Η νέα που καθόταν δίπλα στη φωτιά σηκώθηκε. Ταινόταν κουρασμένη. Ήταν μία ώρα ή ψηλότερη και χαριτωμένη κοπέλλα, αλλά το πρόσωπο της ήτο άσπλο και μελαγχολικό. Έξω το χιόνι έπεφτε άργα, άργα, κι η χει-
μωνιάτικη νύχτα άρχιζε βαρειά και πληρική.

Στο σαλόνι ηύρε τον επισκέπτη. Ένας νέος που έστεκετο στο παράθυρο και παρα-
τηρούσε μ' ενδιαφέρον τον κήπο και τα τριγύρω δάση ντυμένα στην χειμωνιάτική τους φορεσιά. Την χαιρέτησε μ' ευγένεια.
—Όνομάζομαι Κέιθ Λέσσερτον, είπε. Έμαθα ότι το κτήμα του Θόρουαντ πωλείται και ήλθα να το δω.

—Ναί, απήντησε εκείνη, αλλά τί περι-
έργο, κι' εγώ αγόρασα αυτό το κτήμα από κάποιον Ζιλ Λέσσερτον της Νέας Υόρκης.

—Είστε εξάδελφός μου, αλλά δεν ξέρει ούτε την ύπαρξίν μου. Τυχαιώς έμαθα ότι πωλείται. Και τί τιμή ζητάτε;

—Έννεα χιλιάδες, θέλω να το ξεκάμω. Είμαι Αμερικανός, ξέρετε ότι ονομάζομαι Άλεσον. Είμαι όρφανή ανεξάρτητος, ήθε-
λα να ζήσω στην Άγγλία, ήρθε αυτό το οι-
κογενειακό κτήμα και τ' αγόρασα σε καλή τιμή. Μένω εδώ με μία φίλη μου την κ. Μπάρλεϊ. Δεν μπορούμε όμως να μείνουμε πε-
ρισσότερον. Θα φύγω στο τέλος του μηνός έστω και αν δεν κατορθώσω να πουλήσω το σπίτι.

—Ο Κέιθ Λέσσερτον παρατήρησε με περιέ-
ργεια και θαυμασμό την ώραία νέα. Ύπο-
πτεύθηκε κάποιο μυστήριο κι' αυτό κίνησε την περιέργειά του.

—Δεν σας άρέσει το σπίτι; ρώτησε.

—Θα σας πω την ατία, αφού το σπίτι φαίνεται να είναι οικογενειακό σας. Λοιπόν, το σπίτι είναι στοιχειωμένο!

—Ο Λέσσερτον δεν γέλασε σ' αυτό το άκου-
σμα. Άντελήφθηκε, ότι η νέα δεν ήτο ούτε ύστερη, ούτε νευροπαθής, και για να μιλά έτοι θα υπήρχε κάποια ατία.

—Δεν άκουσα ποτέ μου κανένα θρόλο για φαντάσματα, είπε, είνε όμως αλήθεια ότι έρχομαι εδώ για πρώτη φορά. Ο πατέρας μου, ο οποίος ονομάζετο κι' εκείνος Κέιθ, όταν ήτο νέος είχε κάτι διαφορές με τον παππού μου. μάλωσε κι' έφυγε στην Αμε-
ρική όταν ήτο 25 χρονών. Εκεί παντρεύτη-
κε, έζησε αρκετά χρόνια κι' όταν έγινε δέ-
κα έτών, έφυγε για να έλθη στην Άγγλία να δει τον πατέρα του να του ζητήσει συγ-
νώμην και να του αποδείξει την αθωότητά του. Δεν έπείστηκε όμως ποτέ. Η μητέρα μου πέθανε από την λύπη της. Εγώ όταν μεγάλωσα πήγα στην Φιλαδέλφεια εργάστηκα έκαμα μιά σχετική περιουσία και τώρα πραγ-
ματοποίησα το όνειρόν μου που ήτο να έλθω στην Άγγλία. Ο πατέρας μου, που τον θυ-
μύμαι καλά μου μιλούσε πάντα για το σπίτι του, την πατρίδα του, και τα παιδικά του χρόνια.

—Θα μου ήρεσε πολύ, είπε η Τζέννυ, εάν δεν είχα αυτόν τον φόβον. Σας παρακαλώ μη με έρωτάτε τίποτε άποψε. Όσο νικτώ-
νει με πιάνει ένας άκατανίκητος φόβος. Η φίλη μου είναι στο κρεβάτι από ένα περι-

στατικό που της συνέβη γιατί είδε το φάν-
τασμα.

—Ο Λέσσερτον μειδίασε.
—Μπορώ να σας ζητήσω ως χάρι να μείνω
εδώ άποψε;

—Η Τζέννυ έδεδχθη ευχαρίστως κι' ο Λέ-
σσερτον έτρεξε ως το πανοχείον του χωρι-
ού να φέρη την βαλίτσα. Έπέστρεψε σε μισή
ώρα και κουβέντιαζαν τώρα εύθυμα κι' οι
δύο σάν παλιοί φίλοι. Η μόνη δυσχερεια
μένη ήτο η κ. Μπάρλεϊ ή οποία μάλωνε την
φίλη της για την άπερισκεψία της.

—Δεν είναι οσστό να φιλοξενής έτσι σπι-
τι σου ένα άγνωστον, έλεγε.

—Δεν είναι άγνωστος, έπέμενε η Τζέννυ,
είνε ένας Λέσσερτον κι' έχει περισσότερα δι-
καιώματα από μένα εδώ μέσα. Κι' ύστερα
ποιός ξέρει μπορεί ν' ανακαλύψη το μυστή-
ριον του φαντάσματος.

Και παρ' όλην την επιμονή της φίλης της,
η Τζέννυ φιλοξένησε τον Κέιθ Λέσσερτον.
Ένοιωσε μιά άνεξηγήτη συμπάθεια να την
τραβή γι' αυτόν τον νέον, κι' εκείνος δεν
μπορούσε ν' άποκρύψη τον θαυμασμό του για
τη χαριτωμένη και άριστοκρατική οικοδέσποι-
να. Μετά το δείπνον έμειναν αρκετή ώρα
κουβεντιάζοντας.

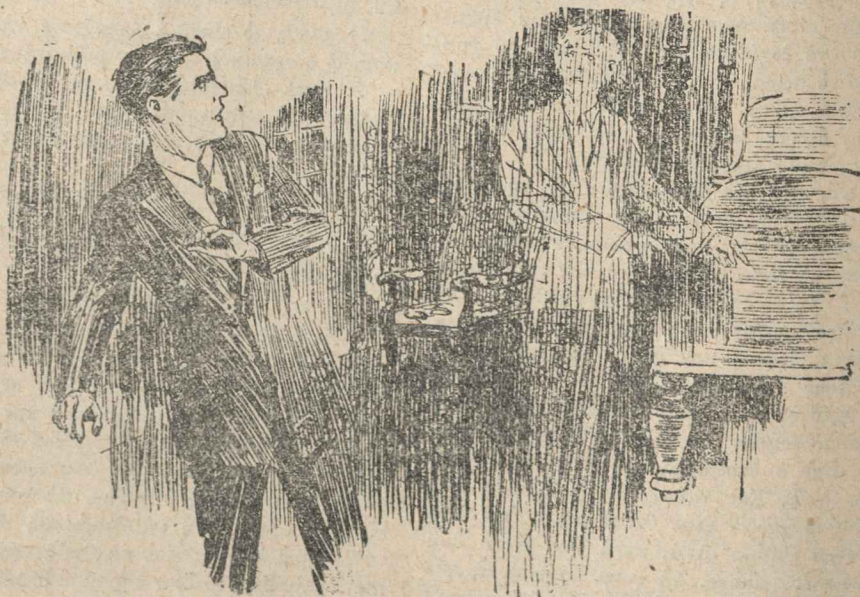
—Όποτε δεν σας άρέσει η Άγγλία;

—Μ' άρέσει εξαιρετικώς και θα ήθελα πο-
λύ να ζήσω εδώ, σ' αυτό το σπίτι σ' αυτήν
την έξοχή που είχα άρχσει ν' αγαπώ. Άλλά
δεν μπορώ φοβούμαι. Και το περιεργό
είνε ότι μόνον εγώ και η κ. Μπάρλεϊ είδαμε
αυτό το φάντασμα.

—Πέτε μου σας παρακαλώ τί ακριβώς
είδατε;

—Σκέφθηκε λίγο, έκλεισε τα μάτια της κι'
άρχισε να λέγη με τρεμάμενη φωνή:

—Ήταν στο χώλλ... κοντά στην βιβλιο-
θήκη.... Δεν θα το ξεχάσω ποτέ... ή πόρτα
ήταν άνοιχτή... είδα να θγαίνει ένας άνδρας
... μεσήλιξ έμορφος... Ο φόβος ήταν ζωγραφι-
σμένος στο πρόσωπό του, ο φόβος του θανά-
του.... Στις άρχες νόμιζα ότι ήτο ζωντα-
νός, κι' έτρεξα μέσα στην βιβλιοθήκη να δω

Το φάντασμα τον πλησίασε, δείχνοντας ένα ώριμο σημείο στο κρεβάτι.

αν το παράθυρο ήτο άνοιχτό. Εκεί όμως
δύλεω να ξεπροβάλλη πίσω από το παρθέ-
ρο το κεφάλι ενός νεκρού που έβλεπε μέσα.
Έδω'α μιά φωνή και λιποθύησα.

Κι' έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια
της.

—Και ή φίλη σας; ρώτησε ο Κέιθ.
Χωρίς να σηκώσει το κεφάλι της έξη-
κολούθησε:

—Συνήτησε στην σκάλα τον πρώτο άνδρα
που σάς είπα, άνέβαινε σιγά-σιγά κρατών-
τας τα κάγκελα. Κόιταζε την Άλιν προσε-
κτικά, κι' όταν άπλωσε το χέρι του να την
έγγιση εκείνη τινάχθηκε πίσω και κατακλίηκε
στην σκάλα. Τί σημαίνουν όλα αυτά; Μήπως
ο πεθαμένος που είδα δολοφονήθηκε εδώ κα-
μιά χειμωνιάτικη νύκτα;

—Δεν ξέρω είπε ο Κέιθ, μ' ένα σούδα
ύφος, άλλ' αν μου επιτρέψετε να περάσω
μια νύχτα μέσα στην βιβλιοθήκη ίσως κα-
τορθώσω ν' ανακαλύψω κάτι.

—Η Τζέννυ έσηκώθηκε τρομαγμένη.—Είστε
γενναίος, άλλ' εγώ φοβούμαι για σας. Κα-
νείς δεν πήκε σ' εκείνο το δωμάτιον από
τότε.

—Μη φοβάσθε τίποτε. Έχω λόγους για
τους οποίους πρέπει ν' ανακαλύψω το μυσ-
τήριο αυτό. Θα με βοηθήσετε και σεις, εί-
μεθα φίλοι δεν είν' έτσι; Εάν επιτύχω τί-
ποτε θα σας παρακαλέσω ως άμοιδή να μεί-
νετε να περάσωμε μαζί τα Χριστούγεννα στην
Άγγλία.

—Η Τζέννυ ήταν ολόχαρη που της μιλούσε
έτσι κι' αισθάνετο να της πλημμυρίζει μιά
άπεραντη εύτυχία. Κάθισαν αρκετή ώρα κου-
βεντιάζοντας κι' άσυναίσθητως ήρχισαν να
κάμουν σχέδια για το μέλλον σάν δυο καλοί
φίλοι που γνωρίζονταν από καιρού και τους
συνδέει ή καθημερινή ζωή. Όταν ήλθε ή
ώρα να χωρισθούν η Τζέννυ έγινε κάταχαρη
κι' ήρχισε να τρέμη.

—Μη πάτε, μη πάτε, μη πάτε, φοβούμαι
μη σας συμβή κανένα κακό.

—Άλλ' εκείνος γέλασε την καληνύκτισε και
τραβήξε στην βιβλιοθήκη. Η λάμπα ή-
ταν άναμένη και στο τζάκι έλαμπε μιά καλή φω-
τιά. Έσυρε μιά καρέκλα δίπλα στην φωτιά,
άλλά μιά άλλόκοτη δύναμις τον έκαμε να ση-
κωθεί άπ' εκεί και να τραβηχθή σε μιά
γωνία.

—Η ώρες περνούσαν πολύ άργά, προσπάθη-
σε να διαβάση αλλά του ήτο άδύνατον. Έξω
ά άερας σφύριζε πένιμα μέσα στα γυμνά
δένδρα. Ένας παρξένος άνιπος στα τζάκια

του παραθύρου... Σήκωσε το κορμί του, κι'
είδε έναν άνδρα να κάθεται στην καρέκλα
που είχε τραβήξει κοντά στην φωτιά. Ένας
άδρας μεσήλιξ με το βλέμα γι' ένα μίσος
εμπνέον προς το παρθένο... Με μιά υπερ-
τάτη προσπάθεια ο Λάσερτον έστρεψε το κε-
φάλι του προς αυτήν την διεύθυνσιν, κι' έ-
νοιωσε να τον περιλούη κρύος ιδρώς. Εκεί
στο παράθυρο έβλεπε το πρόσωπον ενός νε-
κρού — το πρόσωπον του πατέρα του όπως
τον είδε για τελευταία φορά πριν από είκοσι
χρόνια. Η καρδιά του Λέσσερτον κτυπούσε
για να σπάση, αλλά δεν κινήθηκε. Κατάλαβε
ότι ο άνδρας που εκάθητο ήτο ο Ρόναντ Λά-
σερτον ο μικρότερος άδελφός του πατρός
του. Το πεθαμένο πρόσωπο φαίνεται σάν να
έπινε ζωή. Χάνονταν μέσα στην νύκτα, δεί-
χνοντας τον άλλον διαρκώς.

—Ο άνδρας πο άκαθόταν στην καρέκλα
σηκώθηκε για να φύγη, αλλά δυο μάτια νε-
κρού τον άκολουθούσαν κι' ένα κοκαλιασμέ-
νο χέρι τον κρατούσε στον ώμο. Σε λίγο χά-
θηκαν κι' οι δυο.

—Ο Κέιθ κατάλαβε ότι ο πατέρας του του
είδε ένα μήνυμα. Εκείνα τα μάτια έλεγαν
μιά ιστορία. Έπρεπε να την μάθη. Σηκώθη-
κε άσυναίσθητος βγήκε στο χώλλ και άνέ-
θηκε την σκάλα. Μπήκε σ' ένα δωμάτιο που
το φώτιζε το φώς της σελήνης κι' είδε πά-
λιν μπροστά του το φάσμα του Ρόναντ Λά-
σερτον να στέκεται μπρός σ' ένα άδειο κρε-
βάτι. Ο Κέιθ προσπάθησε να καταλάβη.
Έτρεμε σύσσωμος άλλ' έπέμενε για χάρι του
πατέρα του. Το φάσμα τον πλησίαζε δείχνον-
τας ένα όριμένο σημείο στο κρεβάτι, τα
διέμμάτα τους συντηθήκαν... Ο Λάσερτον
αισθάνετο τους κροτάφους του να κτυπούν
από τον τρόμο του, αλλά μιά άόρατος δύνα-
μις τον έσπρωχνε προς το σημείο που έδει-
χνε το φάσμα. Έγγισε το ξύλο του κρεβα-
τιού και χωρίς να καταλάβη πώς πίεσε ένα
κουμπί κι' είδε ν' άνοιξη μιά θυρίδα. Άλλ' αί
δυνάμεις του τον εγκατέλειπαν, τα γό-
νατά του λήγσαν κι' αισθάνθηκε ότι έπεφτε
σ' ένα δάραθρο ενόρ από επάνω του έβλεπε
να σκύδουν τα πρόσωπα των δυο φασμάτων
και να τον παρατηρούν το ένα με άγάπη και
το άλλο με συγκίνηση...

—Ο χειμωνιάτικος ήλιος άρχιζε ν' ανατέ-
λη όταν ο Κέιθ βρέθηκε μπρός στο παράθυρο
της βιβλιοθήκης διαβάοντας την εξομολό-
γησι του θείου του Ρόναντ.

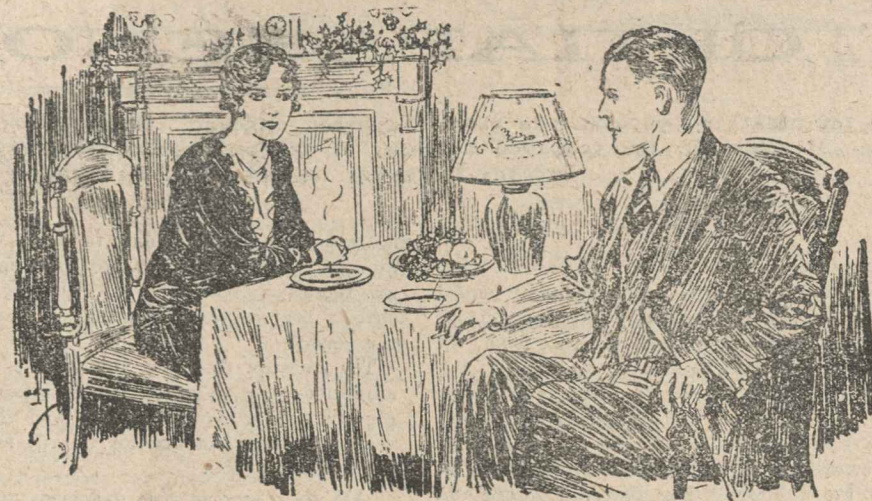
—Ο Κέιθ έπέστρεψε. Ο πατέρας πάντοτε
λατρεύσε να τον δει και μου έλεγε: «Εάν ο
άδελφός σου ζει και επιστρέψει καμιά μέ-
ρα αυτό το κτήμα θα είναι δικό του». Κι' ο
Κέιθ έπέστρεψε μιά χριστουγεννιάτικη θρα-
δεία. Του είπα ότι ο πατέρας πέθανε κατα-
ριώντας τον, κι' ότι εγώ ήμουν τώρα κύριος
εδώ μέσα. Τον έδιωξα. Μετά μιά ώρα ενόρ
καθόμουν στην βιβλιοθήκη τον άκουσα να
κτυπά το παράθυρο για να τον άνοιξω. Έ-
ξω χιονίζε τρομερά, οι δρόμοι ήσαν κλειστοί
δεν μπορούσε να φθάση στο χωριό. Εγώ ό-
μως τραβήξα την κουρτίνα και δεν του ά-
πήνησα. Τον άφησα έξω στο κρύο και τα
χιόνια για να πεθάνη. Μετά μερικάς ήμέρες
ήρσαν το πτώμα του παγωμένο μέσα στο δά-
σος. Εγώ ήμουν ατία του θανάτου του, άλ-
λά κανείς δεν έμαθε ποτέ τίποτε. Από τό-
τε όμως το φάσμα του δεν μ' άφήνει σ' ή-
συχία. Τον βλέπω εξακολουθητικώς να με
κιντά έξω από το παράθυρο και να με πα-
ρακολουθή παντού. Θεέ μου, συγχώρεσέ μου,
κάμε μου να λημονήσω...Θα ήθελα να τρελ-
λαθώ ή να πεθάνω για να μη το βλέπω πια.
Την στιγμή που γράφω αυτές τις γραμμές

Οι «Τάιμς» δηγούνται ότι ο διάσημος Άγ-
γλος ζωγράφος Ουίλλεμο συνήθιζε να υπο-
γράφη τα έργα του ζωγραφικών εις μίαν γο-
νίαν των πινάκων του μίαν πεταλούδα!

Το νόστιμον είναι ότι διά της πεταλούδας
αυτής ο Ουίλλεμο υπέγραφε όχι μόνον τας
πινάκας του, αλλά και πάντα τα άλλα έργα
του, εις τα όποια άνητετο ή υπογραφή του. Αί
κόμη δέ και αυτά τα τόξα. Διά τούτο, ως εκ
της συνήθειάς του ταύτης ή άληθής του γο-
νή υπογραφή ήτο αστασιότητα. Επει του θέ-
ματος τούτου δηγούνται την εξέξ περιεργο-
τάτην και λίαν διασκεδαστικήν ιστορίαν.

Ένα πρωί ο ζωγράφος έδεδχθη την έπισκε-
ψιν ενός συλλογέως, ο όποιος του παρουσία-
σεν ένα τοίξι υπογεγραμμένον παρά του ζω-
γράφου δια της συνήθους πεταλούδας και ύ-
ποκρινόμενος τον κατηγορησάμενον, έήτη-
σε μίαν «άνθρωπινην υπογραφήν». Το τοίξι
ήτο διά 32 λίρας και ο Ουίλλεμο θιμωμένος το
άντηλάξε δι' άλλου τσέξ 32 λίρων, κατέβη
του όποιου υπέγραψε διά του όνόματός του,
με την χαρράκιον πεποιθήσαν ότι καμιά Τρά-
πεζα δεν θα το εξηγογώνωνεν, αφού όλα εί-
χον συνήθεισε εις την πεταλούδαν. Τούτο-
τρόπως ήλπιεν ότι ο όχληρός εκείνος επαχέ-
της θα έκανε 32 λίρας. Όποια όμως ύπη-
ξεν ή έκκλησίς του, την έπείσαν, όταν έλη-
ροφώρηθη ότι ο έπασιχέτης του είχε πωλήσει
την αστασιότητα υπογραφών του ζωγράφου
ενή 1150 λίρων!

Την στιγμή που γράφω αυτές τις γραμμές

Μετά το δείπνον έμειναν αρκετήν ώραν καπνίζοντας.

τα μάτια του με κυττάζουν. ... Έλεος....
Έλεος!

—Η πόρτα άνοιξε σιγά σιγά και πρόβαλλε
ή νεαρά οικοδέσποινα. Ήταν χλωμή και στο
πρόσωπον φαίνονταν τα ίχνη της άγρυπνίας
και της άγωνίας. Στην θέα του νέου έδαλε
μιά φωνή κι' έτρεξε σμά του.

—Πέτε μου, πέτε μου τί συνέβη; ψιθύρισε.
—Ο Κέιθ της διηγήθηκε όλη την ιστορία
και προσέθεσε:

—Ο Θεός άς αναπαύσει την ψυχή του
Ρόναντ Λάσερτον και άς τον συγχώρησιν ό-
πως τον συγχώρησε κι' ο πατέρας μου, κι'
ύστερα πρόσθεσε: τώρα μπορείτε να ζήσετε
χωρίς φόβο στο Θόρουαντ.

—Η Τζέννυ σκούπισε τα δάκρυά της κι'
είπε:

—Το κτήμα σας άνήκει. Θα μείνω ως τα
Χριστούγεννα όπως σας υποσχέθηκα, κι' ύ-

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗ

ΤΟ ΞΕΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

(Έξυπνα και κυστά)

—Τί του έδειξε.

—Η νεαρά κυρία προς τον μόλις εισελθόντα
αύτιον της.

—Σήμερα ήλθε ο αστυνομικός και του
έδωσε το ενόχιο, που έδειξε δέ και τον
μύημα μας.

—Καλύτερα να του έδινες τον μύημα μας
και να του έδειχες μίαν ηφ έννοιαν.

—Ο Ψευδοδόωρος.

—Ο αθεοδωρεητής δηγοίται ως προση-
κτός του.

—Τέσσαρες ήμέρες και τέσσαρες νύκτες έ-
μεινα έτσι απολασμένος από τον κόσμο, η
σικός θεοπίστητος και άναγκάσθηκα να κό-
ψω την αύρά που σκέλλου τον και να την φά-
γω. Έτσι διατηρήθηκα στη ζωή.

—Ήσαν και άλλοι μαζί σου;

—Εγώ και ο σκύλος μου. Αυτός έφαγε τα
κόκαλα!

—Θέλος άδικαιολόγητος.

—Αγοράσατε, κύριε, ένα λαχείο. Μη διώ-
χνετε την τύχη σας. 2.000.000 δεν είναι ά-
σπετο να κερδίσετε! φωνάζει ο πωλητής του
λαχείου, κινηγώντας έναν διαβάτι.

—Μα δεν χρειάζομαι 2.000.000 και γ'αυ-
τό ούτε και λαχείον.

—Δεν πειράζει, κύριε, είνε κα' άλλοι. 50
χιλιάδες λαχνοί και φοβάσθε μήν πέση σ' έ-
σας.

ΤΟ ΞΕΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

(Έξυπνα και κυστά)

—Τί του έδειξε.

—Η νεαρά κυρία προς τον μόλις εισελθόντα
αύτιον της.

—Σήμερα ήλθε ο αστυνομικός και του
έδωσε το ενόχιο, που έδειξε δέ και τον
μύημα μας.

—Καλύτερα να του έδινες τον μύημα μας
και να του έδειχες μίαν ηφ έννοιαν.

—Ο Ψευδοδόωρος.

—Ο αθεοδωρεητής δηγοίται ως προση-
κτός του.

—Τέσσαρες ήμέρες και τέσσαρες νύκτες έ-
μεινα έτσι απολασμένος από τον κόσμο, η
σικός θεοπίστητος και άναγκάσθηκα να κό-
ψω την αύρά που σκέλλου τον και να την φά-
γω. Έτσι διατηρήθηκα στη ζωή.

—Ήσαν και άλλοι μαζί σου;

—Εγώ και ο σκύλος μου. Αυτός έφαγε τα
κόκαλα!

—Θέλος άδικαιολόγητος.

—Αγοράσατε, κύριε, ένα λαχείο. Μη διώ-
χνετε την τύχη σας. 2.000.000 δεν είναι ά-
σπετο να κερδίσετε! φωνάζει ο πωλητής του
λαχείου, κινηγώντας έναν διαβάτι.

—Μα δεν χρειάζομαι 2.000.000 και γ'αυ-
τό ούτε και λαχείον.

—Δεν πειράζει, κύριε, είνε κα' άλλοι. 50
χιλιάδες λαχνοί και φοβάσθε μήν πέση σ' έ-
σας.

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΓΑΜΟΙ

Πώς την ήθελε την γυναίκα του ενός Αυστριακού εμπόρου. — Παραγγελία εις τὸν ἀντιπρόσωπόν του νὰ τοῦ στείλῃ μίαν. — Ἡ παραλαβὴ τοῦ τρυφεροῦ φορέτου. — Ἡ σκληρὰ ἐγκατάλειψις χάριν ἐνὸς προξένου. — Πῶς ἐτέθη τὸ ζήτημα ὑπὸ τὴν ἐμπερισταμένην του μορφήν. — Ἡ ἀπόφασίς τοῦ δικαστηρίου.

Δ'.
Σὰς ἐκοίτασα υπερβολικά, ἀλλὰ θὰ ἦτο κρίμα νὰ μὴ ἀφηγηθῶ ἕναν ἀκόμη γάμον, παρῶντος καὶ ρομαντικὸν ταύτοχρόνως, μὲ τὸν ὁποῖον σὰς ὑπόσχουμαι νὰ τελειώσω τὴν κυριακὴν πολυλογία μου.

Ὅπως γνωρίζετε, εἰς τὴν Αἰγύπτου ἴσχυον μέχρι πρὸ ὀλίγου αἱ διωμοσολογίες, αἱ περιφημοὶ «αἰσιμασμοί», αἱ ὁποῖαι ἀπέτελλον κράτος ἐν κράτει. Πρὸ ἐνὸς δὲ καὶ πλέον αἰῶνος πόσις ἦτο ἡ δύναμις τῶν ξένων πρεσβευτῶν καί, ὥστε κανεὶς δὲν εἶχε τὴν τόλμην νὰ ἀντιδρῇ εἰς οἰανδήποτε ἐπιθυμίαν των.

Γνωρίζετε πολὺ καλὰ, ἄλλως τε, ὅτι ἡ πᾶν τοδινὰ αὐτῇ τῶν πρεσβευτῶν ἐπεξετείνετο καὶ εἰς τὴν Τουρκίαν. Μήπως ὁ Γάλλος πρέσβης Μαροσελὺς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος δὲν ἦλθεν εἰς τὴν Μῆλον καὶ διὰ τῆς βίας ἐκείνης τὸ ἀγαπᾶν τὴν περιφημοῦ Ἀφροδίτης; Ποῖος εἶχε τὸ θάρρος νὰ τοῦ ἀπαγορεύσῃ ν' ἀπαγάγῃ ἀπὸ τὸ νησί τὸν ὑπερῶν αὐτὸν θησαυρὸν;

Τὴν ἀπαγὴν μίαν ἄλλην Ἀφροδίτην — ζωντανὴν ὅμως αὕτη — ἀφηγεῖται ὁ ἴδιος ὁ Μαροσελὺς εἰς τὰ «Ἀπομνημονεύματά» του. Καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν θὰ σὰς ἀφηγηθῶ.

Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος ἔζη ἕνας Αὐστριακὸς ἔμπορος, πλουτίας. Ἐπειτα ἀπὸ τοῦς κόποις τῆς ἡμέρας, ὁ ἀγαθὸς ἔμπορος ἤθελε νὰ ξεσκιάσῃ λιγὰν, καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὅμοιαζε καθόλου μὲ τὴν σημερινὴν πόλιν τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῶν νυκτερινῶν κέντρων. Ἐλάχιστοι Εὐρωπαῖοι ἔμεινον τότε ἐκεῖ καὶ ἀκόμη ὀλιγώτεροι λευκοὶ γυναῖκες. Ὁ Αὐστριακὸς λοιπὸν ἔμπορος, ἀπελπισθεὶς ἀπὸ τὴν μόνωσιν καὶ ἀκολουθῶν τὴν θέαν σιμβολικὴν ὅτι καὶ καλὸν εἶναι τὸν ἀνθρώπον μόνον, ἔγραψε εἰς ἕνα ἀνταποκριτὴν του εἰς τὸ Λιόρντον, παρακαλῶν αὐτὸν ὅπως, ἂν εὕρῃ κανένα κορίτσι... πού νὰ μὴ εἶχε καμμίαν καλντέραν ἀπασχόλησιν, νὰ τοῦ τὸ στείλῃ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ὁ Αὐστριακὸς ὅμως ἦτο πολὺ ἀπατητικὸς, διότι ὥρκειν εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ ἀντιπρόσωπόν του τὴν ἡλικίαν, τὸ χροῖμα τοῦ προσώπου καὶ τῶν μαλλίων, τὸ ἀνάστημα καὶ διαφόρους ἄλλας λεπτομερείας. Φυσικῶς ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἐπιθυμίας του ἐβράδιεν, πρῶτον διότι πολὺ ὀλίγα Εὐρωπαῖα ἐδέχοντο νὰ μεταβῶν τότε εἰς τὴν ἀπολιτιστον Ἀλεξάνδρειαν καὶ δεύτερον διότι αἱ δεγόμεναι δὲν ἐξεπλήρουν τοὺς ὅρους πού εἶχε θέσει ὁ Αὐστριακός.

Ἐπὶ τέλος, μίαν ὁραίαν πρωίαν εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξάνδρειας ἔφθασε ἕνα ὁρατότατο κατεστῶτα, μία θαυμασιὰ ἰταλικὴ καλλονή, ἀπὸ ἐκείνας πού ὁ δημιουργὸς ἐπέλεξε διὰ τὰς ἐστρελλομένων τῶν ἀνδρῶν. Εἰς τὰ πλοῖα στήθη τῆς ἔφερε μάλιστα δέκα ἐπτά Μαῖους ὁ λανθισμένους.

Κατενθουσιασμένος ὁ Αὐστριακὸς ἔμπορος, ἔπεισε νὰ παραλάβῃ τὸ πολυτίμητον φορτίον ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ πληρώσῃ μὲ γενναιωδῶς τὸ οἶκόν εὐκαταφρόνητον ποσὸν τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἐξόδων μεταφοράς ἀπὸ Λιόρντον εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Θεσιμειντικῶς τὴν ὡδήγησεν εἰς τὸ σπῆτι του, ὅπου τὴν ἀνεκρίνεε βασιλίσσαν πλέον καὶ κυρίαρχον. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀδὰμ ὁ πονηρὸς ὅμως ἀρέσκειται νὰ πειράξῃ τὰς Εἰσας. Καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωση τὸν ῥόλον τοῦ ὄφρου ἔπαιζεν ὁ Γενικὸς πρέσβης τῆς Ἀγγλίας — σπουδαῖος ὅμως, καθὼς βλέπετε, κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποῖου δὲν μπορεῖ κανεὶς ἐνδόλωρ νὰ κινήσῃ. Ὁ γενικὸς πρέσβης τῆς Ἀγγλίας λοιπὸν

ἕνα πρωί, διερχόμενος ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Αὐστριακοῦ ἐμπόρου, κατεπλάγη ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν τῆς Λιθονρέζας καί, μαζί μὲ τὰς διπλωματικὰς τῶν ἀσολίας ἀνέλαβε νὰ κατακτῇ τὴν γοήσσην.

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς πού ἐμπίκε εἰς τὸν παρθέτον του τὸ φρεῖδι, ὁ Αὐστριακὸς ἔμπορος εἶχε τῶσον γοητευθῇ ἀπὸ τὴν ἐρωμένην του, ὥστε εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ τὴν κάμῃ νόμιμον σύζυγόν του.

Ἀλλ' οἱ Ἀγγλοὶ εἶνε ἄνθρωποι πρακτικοί, ἐπίμονοι καὶ ταχεῖς εἰς τὰς ἀποφάσεις των.

Ἀντὶ λοιπὸν τῶν ἡμετέρων καὶ πλεονάζον δόμων, ἀπεφάσισε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν εὐθείαν ὁδόν, τὴν ἄνοιαν πρὸς τὸν γάμον. Καὶ ἔδω

Ἡ ὁραία Λιθονρέζα, ἡ ὁποία ἔγινε τὸ μῆλον τῆς ἐριδος μεταξὺ τοῦ Αὐστριακοῦ ἐμπόρου καὶ τοῦ Ἀγγλοῦ Πρέσβου

παρουσιάζεται τὸ αἰῶνον καὶ ἄλλον μυστήριον τῆς γυναικείας καρδίας. Ἡ ὁραία Λιθονρέζα, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ ἐκθρομῇ τὸν Αὐστριακὸν ὅπως ἦτο πολὺ ἀπατητικὸς, διότι ὥρκειν εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ ἀντιπρόσωπόν του τὴν ἡλικίαν, τὸ χροῖμα τοῦ προσώπου καὶ τῶν μαλλίων, τὸ ἀνάστημα καὶ διαφόρους ἄλλας λεπτομερείας. Φυσικῶς ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἐπιθυμίας του ἐβράδιεν, πρῶτον διότι πολὺ ὀλίγα Εὐρωπαῖα ἐδέχοντο νὰ μεταβῶν τότε εἰς τὴν ἀπολιτιστον Ἀλεξάνδρειαν καὶ δεύτερον διότι αἱ δεγόμεναι δὲν ἐξεπλήρουν τοὺς ὅρους πού εἶχε θέσει ὁ Αὐστριακός.

Κατενθουσιασμένος ὁ Αὐστριακὸς ἔμπορος, ἔπεισε νὰ παραλάβῃ τὸ πολυτίμητον φορτίον ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ πληρώσῃ μὲ γενναιωδῶς τὸ οἶκόν εὐκαταφρόνητον ποσὸν τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἐξόδων μεταφοράς ἀπὸ Λιόρντον εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Θεσιμειντικῶς τὴν ὡδήγησεν εἰς τὸ σπῆτι του, ὅπου τὴν ἀνεκρίνεε βασιλίσσαν πλέον καὶ κυρίαρχον. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀδὰμ ὁ πονηρὸς ὅμως ἀρέσκειται νὰ πειράξῃ τὰς Εἰσας. Καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωση τὸν ῥόλον τοῦ ὄφρου ἔπαιζεν ὁ Γενικὸς πρέσβης τῆς Ἀγγλίας — σπουδαῖος ὅμως, καθὼς βλέπετε, κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποῖου δὲν μπορεῖ κανεὶς ἐνδόλωρ νὰ κινήσῃ. Ὁ γενικὸς πρέσβης τῆς Ἀγγλίας λοιπὸν

ἕνα πρωί, διερχόμενος ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Αὐστριακοῦ ἐμπόρου, κατεπλάγη ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν τῆς Λιθονρέζας καί, μαζί μὲ τὰς διπλωματικὰς τῶν ἀσολίας ἀνέλαβε νὰ κατακτῇ τὴν γοήσσην. Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς πού ἐμπίκε εἰς τὸν παρθέτον του τὸ φρεῖδι, ὁ Αὐστριακὸς ἔμπορος εἶχε τῶσον γοητευθῇ ἀπὸ τὴν ἐρωμένην του, ὥστε εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ τὴν κάμῃ νόμιμον σύζυγόν του. Ἀλλ' οἱ Ἀγγλοὶ εἶνε ἄνθρωποι πρακτικοί, ἐπίμονοι καὶ ταχεῖς εἰς τὰς ἀποφάσεις των. Ἀντὶ λοιπὸν τῶν ἡμετέρων καὶ πλεονάζον δόμων, ἀπεφάσισε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν εὐθείαν ὁδόν, τὴν ἄνοιαν πρὸς τὸν γάμον. Καὶ ἔδω

Τὸ πράγμα, καθὼς βλέπετε, προσέλαβε τὸ λείος ἐμπορικὴν ὄψιν. Ἀντιλλήσαντες διάφοροι γόνοι μεταξὺ τοῦ Ἀγγλοῦ πρέσβου καὶ τοῦ Αὐστριακοῦ συναδέλφου του, ὁ ὁποῖος φυσικῶς ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ὑπαίου του. Ἐπειδὴ δὲν κατορθώθη συνεννόησις, οἱ δύο πρέσβεις ἀντιμυήθησαν εἰς διατηρησασαυγόντες εἰς τρίτον πρέσβιν. Μετὰ μακρὰς συζητήσεως καὶ ἀνταρρήσεως τὸν ἐνδιαφερομένον, ὁ διατηρητὴς ἐδικαίωσε καὶ τοὺς δύο, παραδέχθεις ὅτι εἰς τὸ πρῶτον ἐρώτημα εἶχε δικαίον ὁ Ἀγγλὸς πρέσβης, εἰς δὲ τὸ δεύτερον ὁ Αὐστριακὸς ἔμπορος, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπεχρεώθη ὁ Ἀγγλὸς πρέσβης νὰ καταβάλῃ ὅλα τὰ ἐξόδα μεταφοράς ἀπὸ Λιόρντον εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἥτοι ναύλον, ἐξόδα φορτώσεως, ἐκφορτώσεως, διαβατηρίων, καὶ ἐν γένει πᾶσαν δαπάνην τὴν ὅποιαν ἔκαμεν ὁ Αὐστριακὸς ἔμπορος διὰ τὴν εἰς Αἴγυπτον εἰσαγωγὴν τοῦ ἠγεθέντος ἐμπορεύματος, συμφορῶν μὲ τὸν ἐμπερισταμένην τύπον, τὸν ὁποῖον ὁ Αὐστριακὸς ἔμπορος εἶχε δόσῃ εἰς τὰ δύο ἐρωτήματά του.

Αὐτὰ συνέβησαν ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1820, εἰς τὴν πόλιν ὅπου ἄλλοτε ἔζησεν, ἐβασίλευσε καὶ ἀφῆκε μετὰ τοὺς ἐρωτάς τῆς ἡ διασπορῆς Κλεπάτρας.

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε καὶ τὴν συνέχισιν τοῦ εἰδυλίου;

Ὁ Γάλλος πρέσβης Μαροσελὺς, ὁ ὁποῖος ἀνῆλθε τὰ ἀνωτέρω, ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὀλίγον ἀργότερα καὶ διὰ ὁμοίαν ἀκόμη διὰ τὴν ὁραίαν Λιθονρέζαν. Ὁ Ἀγγλὸς πρέσβης, ὁ ὁποῖος ὀνομάζετο Σάλλ, ἐκάλυψε τὸν Γάλλον πρέσβιν εἰς γυναικα. Μερχοὶς ὅπου ἐτοιμασθῇ τὸ δείπνον, ἐκάθισαν εἰς ἕνα δωμάτιον γεμάτον ἀπὸ ἀρχαιοτήτων, καὶ πείσας βεβαίως, κατὰ τὴν τότε συνήθειαν τῶν διπλωματῶν ἐν Τουρκίᾳ. Ἐνθ' ὁ Μαροσελὺς ἐθαύμαζε τὰς ἀρχαιοτήτας, καὶ τὰς συνέλαβεν ἴσως μὲ ἐκείνας πού εἶχε καὶ αὐτὸς κλέψῃ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἦρνονσε ἕνα θαυμασιὸν ἰταλικὸν τραγούδι. Ἠρώτησε τὸν πρέσβιν ποῦς τραγουδοῦσε καὶ ὁ πρέσβης ἀπεκρίθη:

— Εἶχα ἀνάγκην κάποιας διασκεδάσεως ἐδῶ στὴν ἔξορον καὶ γι' αὐτὸ πῆρα γυναῖκα μου μίαν ὁραίαν Ἰταλίδα, πού τραγουδοῦσε καλὰ.

Καὶ τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ σαλόνι, ὅπου ἡ ὁραία Λιθονρέζα ἐκάθητο εἰς τὸ πάνον.

Ὁ Μαροσελὺς ἐδικαίωσε τὸν πρέσβιν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶσον τῆς φωνῆς ὅσον καὶ τοῦ προσώπου. Τὴν περιγράφει ὡς ἔξης:

«Ἦτο μία νεοτάτη γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἔξωθεν μαλλιά ἐσκέπαζαν τοὺς σχεδὸν γυμνοὺς ὄμους τῆς. Μεγάλα γοῦνα μᾶτα, μέση καλοκαυμένη. Μία τοιαύτη ἰταλικὴ μάλλον παρὰ ἀγγλική, συνεπλήρουν τὸ θαυμάσιον σῶμα τῆς καλῆς Σάλλ. Ἐπεισθηκα ὅτι μὴ τέτοια ἔβλεψεν ὁχι μόνον μίαν διαρ, ἀλλὰ καὶ ἕνα νέον Τρωικὸν πόλεμον».

Ὅταν ἀπεχωρίζοντο, ἐνθ' ὁ Ἀγγλὸς πρέσβης ὡδήγησεν ἕως τὴν θύραν τὸν πρέσβιν, τοῦ ἐπανέλαβε:

— Ἦσαν μόνον, ἠθέλησα λοιπὸν νὰ διασκεδάσω τὴν μόνωσιν μου καὶ ξαναφρονέσω τὴν γρησάτην μου. Θὰ μὴ κατηγορήσετε λοιπὸν καὶ σεις γι' αὐτὸ πού ἔκαμα, ὅπως τόσος ἄλλος;

— Ἀπεναντίας... μόνον νὰ σὰς ἐξηγήσω μὴ εἶναι, ἀπεκρίθη ὁ Γάλλος πρέσβης, διότι καταφύσαστε νὰ ἀποκρίσθε τὸ ὁρατότερον ζήτημα ὅσον ἀγαπᾶτε.

Εὐτυχῶς ὁ Ἀγγλὸς πρέσβης ἐφρόντιζε νὰ φυλάττῃ ἐν ἀσφαλείᾳ τὴν ζωντανὴν Ἀφροδίτην του, ὅλλως ὁ πρέσβης Μαροσελὺς διόλου ἀπίθανον νὰ τὴν ἤρασε καὶ αὐτὴν, ὅπως καὶ τὴν μαρμαρίνην Ἀφροδίτην τῆς Μῆλον.

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ

Ἐνα παράδεξον γεγονός. — Ἡ κόττα πού ἐγέννησε κόκκινα αὐγά. — Τί ἀναφέρει ὁ ἱστορικὸς Ἰώσηπος. — Τὸ Πάσχα τῶν Ἑβραίων. — Ὁ Ναπολέων καὶ τὸ «τσουγκρίσμα» μὲ τὰ αὐγά. — Ἐνα ὥραιο εἶσμα τῆς Γαλλικῆς Αὐλῆς. — Πῶς τὴν ἔπαζε ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α' — Μία ἐξυπνὴ ἀπάντησις.

Ἐνα ἀπὸ τὰ ὁρατότερα εἶδη τοῦ Πάσχα εἶνε τὰ κόκκινα αὐγά. Δὲν ὑπάρχει χριστιανικὴ ἀναγέννησις πού νὰ μὴ ἀγοράσῃ ἢ νὰ μὴ βάλῃ πασχάλινά αὐγά. Ἀμφιβάλλοιμε ὅμως ἂν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας ἔξωρον τὴν ἱστορίαν τῶν κόκκινων αὐγῶν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι γὰρ ἀπὸ τὰ πασχάλινά αὐγά ὑπάρχον ἄλλες παραδόσεις. Θὰ σὰς ἀναφέρωμε ὅσοις τῆς ἐπαρκετέστερες.

Ὅταν γεννιῆθῃς ὁ Ἀλέξανδρος Σεβήρος, λέγεται διὰ μὴ κόττα τῆς οἰκονομίας τὸν ἐγέννησε ἐκείνη τὴν ἡμέραν ἕνα κόκκινον αὐγά. Τὸ παράδεξον αὐτὸ γεγονός ἐξακριβώθη ἀπὸ πολλοὺς ὡς καλὸς οἰωνὸς καὶ ἐπεκράτησε κατὰ τὴν ἡμέραν ὅπως σὲ κάθε ἐπέτειον τὸν γενεθλίων τοῦ Σεβήρου βάφοντο οἱ Ῥωμαῖοι κόκκινον αὐγά.

Ἀργότερα συνήθισαν οἱ Ῥωμαῖοι νὰ βάφον κόκκινον αὐγά καὶ κατὰ τὸ Πάσχα γὰρ τὸ χαρμενὸν γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰσραηλῆς ὅμως ἱστορικὸς Ἰώσηπος, στὸ βιβλίον τοῦ «Ἑβραϊκὰ Ἔθνη» ἀναφέρει μὴ ἄλλη παράδοσι, σχετικῶς μὲ τὴν ἱστορίαν τῶν κόκκινων αὐγῶν.

Ὅταν ἰσχυροῦν τὸ Πάσχα οἱ Ἑβραῖοι — ἀναφέρει ὁ Ἰώσηπος — ἔπαιζαν ἕνα ἀγὼν καὶ τὸ ἐπαίζαν ἔξω στὴν αἰλὴ τοῦ σπιτιοῦ τους, τὸ δὲ αἷμα τοῦ ἐκίοντο ἀπὸ τὸ λαμὸν τὸν ἐφρόντιζαν ὥστε νὰ πέσῃ μέσα σ' ἕνα κοῦβα. Μὲ τὸ αἷμα αὐτὸ κατόπιν ἐχάρωντο διάφορα ἐργοληρικὰ σημεῖα στὴν ἐξώθησιν τοῦ σπιτιοῦ των καὶ στοὺς τοίχους.

Κάποτε λοιπὸν ἕνας Ἑβραῖος μὴ ἔχοντας πού ἄλλο νὰ φυλάξῃ κάμποσα αὐγά πού εἶχε ἀγοράσει γὰρ τὸ Πάσχα, τὰ ἔβαλε προχείμως μέσα στὸν κοῦβα, στὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπομείνει ὀλίγον αἷμα ἀπὸ τὸ σφαγμένον ἀγνί τους. Ὅταν κατόπιν ἐπῆγε ἡ γυναῖκα του νὰ τὰ πῶρ γὰρ νὰ τὰ βράσῃ, εἶπαι ἐξώλη ἀπὸ τὴν γὰρ τῆς πού τὰ εἶδε κοκκινοβαμένα.

Τὸ κόκκινον χροῖμα, πρὶν νὰ ξέρετε, οἱ Ἑβραῖοι τὸ θεωροῦν ἀκάθαρτον καὶ σήμερον ὡς ἐνδεικτικὸν χαρὰς καὶ θριάμβου. Γι' αὐτὸ, μόλις ἡ γυναῖκα ἐκείνη τοῦ Ἑβραίου εἶδε κοκκινοβαμένα τὰ αὐγά, ἀνακάτεψε καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέσα στὸν κοῦβα ὥστε νὰ ἐκκοκκίσαν ὅλα καὶ ὑστερα τὰ ἔβρασε. Ἔτσι, ἐπεκράτησεν ἔκτοτε ἡ συνήθεια τοῦς Ἑβραῖους τὰ πασχάλινά αὐγά νὰ βάφονται κόκκινον.

Ἀπὸ τοὺς Ἑβραῖους τὸ ἔθιμον αὐτὸ διεδόθη μὲ τὸν αἰῶνα καὶ στοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς καὶ σῶζεται μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Οἱ κάτοικοι πολλῶν ἐπαρχιῶν τῆς Πελοποννήσου δὲν ἐννοοῦν νὰ πᾶνε τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως στὴν ἐκκλησίαν ἂν δὲν πᾶσιν στὴ τσέπη τους καὶ ἀπὸ ἕνα κόκκινον αὐγά. Μόλις λοιπὸν ἀνοίξουν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», τὸ βγάξουν ἀπὸ τὴν τσέπη τους, «τσουγκρίζουν» μὲ τὸ αὐγὸ τοῦ διπλοῦν τοὺς φίλους ἢ συγγενεῖς καὶ ὑστερα τὸ τρώνε.

Τὸ ἔθιμον τοῦ «τσουγκρίσματος» μὲ τὰ κόκκινον αὐγά τὸ εἶχε εἰσαγάγει στὴ Γαλλίαν ὁ Ἰωάννης Βοναπάρτης. Ἐσυνειθίσθητο πολὺ στὴν Κορσικὰ καὶ γὰρ τοῦτο ὁ Ναπολέων μίλις ἔγινε αὐτοκράτορας, δὲν ἐλησμόνησε νὰ διαδοῖς τὸ ὥραιο αὐτὸ ἔθιμον καὶ στὴ νέα του πατρίδα.

Κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ «τσουγκρίσματος» ἐπισπῶντο αὐστηρὰ οἱ κανόνες τῆς ἐθιμοτυπίας. Στὴ μεγάλῃ αὐτοκρατορικῇ αἰθυσίᾳ τῶν ἐορτῶν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους καθόταν ἐπὶ πολυτελεστῶν θρόνων, παραπλεύρως τῆς αὐτοκρατορίας, ἡ πρώτη κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν καὶ δεξιὰ τοῦ Ναπολέοντος ὁ πρῶτος ἱεραποστολὴς του.

Τὴν 10ην προοίην τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα γινόταν ἡ ἐναρξὶς τῆς τελετῆς. Οἱ μετέχοντες σ' αὐτὴν ἐπλησίαζαν μὲ τὴν ἐπίσημη περιβολὴ τοὺς τὸ αὐτοκρατορικὸ ζεύγος, ὑπεκλίνοντο πρὸ αὐτῶν καὶ ὑστερα ἡ κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν ἔβαινε σ' αὐτοὺς ἀπὸ ἕνα κόκκινον αὐγά, μέσα ἀπὸ ἕνα πολυτίμητον πανέρι καὶ «ἐτσουγκρίζαν» πρῶτα μὲ τὴν αὐτοκράτειραν.

Ἐάν ἐσπᾶσε τὸ αὐγὸ ἐκεῖνο, ὁ ὑπαυτοστὴς τοῦ αὐτοκράτορος τοὺς προσέφερεν ἄλλο καὶ ἐπανελαμβάνετο τὸ τσουγκρίσμα μὲ τὸν Ναπολέοντα.

Κατὰ τὸ τσουγκρίσμα αὐτὸ οἱ προσκαλεσμένοι στὴν τελετὴ ἐκείνη δὲν ὤφειλαν νὰ κτιποῦν, ἀλλὰ νὰ δέχονται τὰ τυπικὰ τῶν αὐγῶν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους. Ἐννοεῖται, ὅτι ταύτοχρόνως ὑπέβαιον στὴν αὐτοκράτειρα καὶ τὸν Ναπολέοντα τὶς θερμότερες εὐχὰς των.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς τελετῆς αὐτῆς, ἡ ὁποία πολλὰς φορὰς λόγῳ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προσκεκλημένων, διαρκοῦσε διὰ καὶ τρεῖς ὥρες, ὁ Ναπολέων κατέβαινε στὰ προπύλαια τῶν Ἀνακτόρων, ὅπου ὁ ἀρχηγὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς εἶχε παρατάξει ὅλους τοὺς ἀνδρας του. Ὁ αὐτοκράτορας τότε, σινδονεμένος ἀπὸ τὸν ἀρχιμάγειρον τῶν ἀνακτόρων πού κρατοῦσε ἕνα κάκιστον γεμάτον κόκκινον αὐγά, διέσχισε τὴν παρατάξι τῶν ἀφοσιωμένων του σωματοφύλων καὶ ἐμφορῶσε σ' αὐτοὺς ἀπὸ ἕνα κόκκινον αὐγά, τσουγκρίζοντας ταύτοχρόνως μαζί τους.

Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ μακαρίτης Βασιλεὺς μας Γεώργιος Α' κάθε Πάσχα μὲ τοὺς εὐχέλους τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Μόλις ἐγύριζε στὰ ἀνάκτορα μετὰ τὴν προοίην δοσολογίαν τῆς Ἀναστάσεως, ἔπαιζαν κάμποσα κόκκινον αὐγά μέσα σ' ἕνα κοῦβον καὶ κατέβαινε στὰ προπύλαια τοῦ παλατιοῦ. Ἐκεῖ ἐμφορῶσε τοὺς παραταγμένους εὐχέλους του ἀπὸ ἕνα κόκκινον αὐγά καὶ ὑστερα ἀρχίζει τὸ τσουγκρίσμα.

Πολλοὶ εὐχέλους, πού ἀπὸ προσηγορίας χρῶνιες ἐγνώριζαν τὸ βασιλικὸ αὐτὸ ἔθιμον, ἐφρόντιζαν καὶ ἐπορηθεύοντο τεχνητὰ αὐγά... γόφινον ἢ μαρμαρίνον, βουμένα μὲ ἐπιδεξιότητα καὶ τὰ ὁποῖα μετεχρίζοντο κατὰ τὸ τσουγκρίσμα.

Ὁ βασιλεὺς τοὺς εἶπε ὅτι ὁποῖος δὲ ἐσπᾶσε τὸ δικὸν αὐγὸ, θὰ τοῦ ἔδωκεν ἄλλο ἕνα. Ἡ βασιλικὴ λοιπὸν ἐκείνη ὑπόσχεσις ἔκαμε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς εὐχέλους του νὰ περιποιηθῶν ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω τεχνητὰ αὐγά.

Μὰ γροῦν ἕνας εὐχέλους, ἐφωτισμένος μὲ ἕνα τέτοιο αὐγὸ, ἔσπασε τοῦ Βασιλέως πτὴ σειρὰ πέντε αὐγά. Ὁ Γεώργιος ἐσπᾶσε, ἱπερίμωσε.

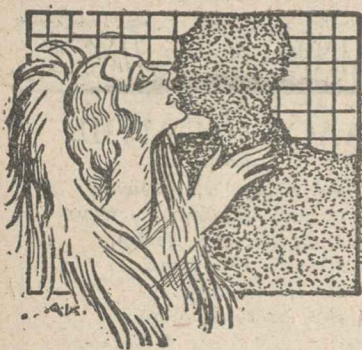
— Γὰρ δὲ μοι νὰ ἴδω τὸ αὐγὸ σου, εἰπε εἰς τὸν εὐχέλους.

Τὸ πῆρε ὁ Βασιλεὺς, τὸ ἐκτίναξε ἐλκυστικῶς πρὸς αὐτὸν καὶ τότε κατὰ βε τὶ τοῦ εἶχε σκαρῶσει ὁ ἀγέλης εὐχέλους.

Χωρὶς γὰρ νὰ θυμώσῃ γὰρ τὴν... ἦτα του γυρίζε τότε καὶ λέει τοῦ εὐχέλους:

— Μονόμου μὲ τὸ κεφάλι σου ἂν τσουγκρίσῃς, παιδί μου, θὰ σπᾶσες τέτοιο αὐγὸ !..

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗ- ΡΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA ΜΕΡΡΕΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς τὸ γένημα ἱστῆσε πολλὴ στενοχώρια γιὰ τὴν Μόντ. Ἐξ ἄλλου καὶ οἱ ἄλλοι ἦσαν πολλὴν κοροϊσμένοι ἀπὸ τὴν νικητορὴν ἐφορτῇ.

Ἡ Εὔα ἦταν γλαυκώμει τὰ μάτια βαθυνόμενα καὶ κατωματωμένη. Δὲν εἶχε γυμνὰ καθόλου, πρᾶγμα ποὺ ἀνησυχοῦσε πολλὴν τὴν μητέρα της.

Ἡ Μυρίελ ἔξ ἄλλου ἦταν πολλὴν σκεπτικὴ, ὅπως τῆς συνέβαινε συχνὰ τῆς τελευταίας ἐκείνης ἐβδομάδας.

Μόνον ὁ Λέσλι Γκράχαμ ἐφλυαροῦσε καὶ ἀστεινέτο ὡς πάντα, μὲ τὸ σινητικόν του ἀνοικτόκαρδο καὶ ἀρελὲς ὄφρος.

Ἡ Μόντ ἀισθάνθηκεν εὐγνωμοσύνην στὸν νέον γιὰ τὴν φιλανθρωπία του. Τόσῃ εὐγνωμοσύνῃ μάλιστα, ὥστε τοῦ ἐμερίδισεν ἀρετὲς φροῦς καὶ ἀκόμη τοῦ ἔδωσε μερικὲς περικοπὰς ἀπαντήσεων γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν εἶχε αὐτὴ καμὴ μὴ στενοχωρία.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ, ἡ Μόντ εὗρεσκεν ὅτι τὸ γένημα ἐκεῖνο ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον μελαγχολικὰ καὶ στενοχώρια τῆς ζωῆς της.

Μετά τὸ γένημα ἐγκατέστησε τὴν Μυρίελ σὲ μιὰ σαλὶ λόγ. τὴν ἐσκέτασε καλὰ καὶ πέφνον τὰς τὸ καπέλο της ἐβόησε γιὰ νὰ κάμῃ ἕναν περιπάτο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, στὴν κατάστασιν ποὺ εἶχε σκεπτομένη ἦσαν ἀδύνατον νὰ μείνῃ ἀδρανὴς, τοσοῦτο μάλιστα καθόσον δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ τίποτε γιὰ νὰ βελτιώσῃ τὴ θέσιν της. Δὲν τῆς ἔμενε παρὰ ν' ἀφήσῃ τὰ πράγματα ν' ἀκολουθήσουν τὸν δρόμον τοῦς καὶ νὰ ὑποστῇ ὅλες τῆς συνέπειες, ἀφοῦ δὲν μπορούσε ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀδωότητά της χωρὶς νὰ παραβῇ τὸν λόγον της καὶ ἀφοῦ ἡ ἐνοχὸς δὲν ἤθελε νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Τί νὰ ἐγνώριζεν ἄραγε ἡ Εὔα ; Τί νὰ εἶχε κάμει πραγματικῶς ;

Εἶχε πράγματα γλύψει τὸ τηλεγράφημα ποὺ ἀνημύθητο στὸν Ντάβιντ ; Ἐάν ναι, γιὰ γιὰ ποῦν καὶ γιὰ ποῦν λόγῳ ;

Ἡ Μόντ δὲν παρεδέχετο οὔτε στιγμήν ὅτι ἡ Εὔα εἶχε κάμει αὐτὴν πράξιν χωρὶς ξένη ὠθησιν, γιὰ διὰ τῆς λογαριασμοῦ.

Ἀποροσπῆμένη ἀπὸ τῆς σκέψεως αὐτῆς ἐβόησε στὸν γάμ. Ἐκεῖ τὴν συνήντησεν ὁ Λέσλι ὁ ὁποῖος τὴν ἔπαισε ἀπὸ τὰ χέρια, τὴν ἀνάγκασε νὰ κάμῃ μεταβολὴ καὶ τῆς εἶπε :

— Ὡστε ἡ προσπάθειός μου δὲν πηγαίνειν χαμένες ;

Τὸ ἐκάλειτο βλέμμα τῆς Μόντ συνήντησε τὸ θαυμάσιον τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθησε γελῶν :

— Ἐπειὶ ἀπὸ τὸ τραπέζι ἔλαβα μερικὰ μηνύματα σὰς διὰ τοῦ ἀστυνόμου... Μηνύματα πολλὰ ἐνθαρρυντικά...

— Ἐγὼ... σὲ σὰς ; ἐρώτησεν ἡ Μόντ μὲ τὸ ὄφρος ἐκεῖνο τῆς ἀδιαφορίας ποὺ ἤξευρε ὅτι ἐπελάμβανε μὲ τὸν καλύτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο.

— Ναι, σὲ, σ' ἐμένα, ἐπέμεινεν ὁ νέος. Ἐπειὶ ἂν ἔλαβα ραδιογραφήματα ποὺ δὲν ἦσαν προορατικά γιὰ μένα.

Ἡ Μόντ περιορίσθη νὰ γελᾷ. Τὰ μάτια τοῦ Λέσλι ἐκαυθάρτασαν.

— Τότε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ; Σ' ἐκείνον τὸν κοκκαλιάρη γρομμάτιον τοῦ Ντάβιντ ; Τώρα θυμοῦμαι ὅτι διαρκῶς σὰς ἐκίτταζε...

— Ὁρ δά... τὰ μειδιάματά μου ἐκεῖνα ἦσαν ἀμοιβὴ τῶν διασκεδαστικῶν ἀνοησιῶν σὰς...

Πᾶντε το ἀπόφρασι... Δὲν σὰς ἔστειλα κανένα μυστηριώδες μῆνιμα.

Ἐνῷ ἐμιλοῦσε ἀπελευθέρωσε τὰ χέρια της. Τὸ πρόσωπο τοῦ Λέσλι ἔδειξε θυμὸν.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! ἀνέκραξε. Σὰς ἀπαγορεύω νὰ μὲ κοροϊδεύετε...

— « Ἄ ! Θεέ μου, ἐσκέφθη ἡ Μόντ, ἀκόμη καὶ ποὺ στρέφεται ἐναντίον μου. Ἡθέλησα στὸ τραπέζι νὰ δείξω ὅτι εἶμαι εὐθυμὴ καὶ νὰ τὰ ἀποτελέσματα ! »

Μὲ φωνὴ γλυκεῖα ἐρώτησε.

— Νομίζετε ὅτι σὰς κοροϊδεύω ;

— Μήπως δὲν μοῦ ἐμερίδισατε κατὰ τρόπον ἐνθαρρυντικόν ; Δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ φαντασθῶ ὅτι ἡ ἀπατήσας σὰς ἦσαν κολακευτικὲς γιὰ μένα καὶ ὅτι δὲν με ἀποκοροϊδετε πλέον, Μόντ ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ; ἀνέκραξεν ἡ Μόντ. Καὶ κάθε φροῦ καὶ γελᾷ κανεὶς πρέπει νὰ κάνει δοκὸν ὅτι τὸ γέλιο του εἶνε ἀθῶον καὶ δὲν ἔχει καμὴ

— Ὡ ! εἶνε περιττόν, ἀνέκραξεν ἡ Μόντ μ' ἕναν τόνον τρόμου στὴ φωνή της. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτε παραπάνω, Δὲν ξέρω τίποτ' ἄλλο...

— Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ σὰς κάμω καμιά ἐρώτησι.

Ἐκεῖνη ἐδίστασε μιὰ στιγμὴ. Κατόπιν ἀπῆντησε μὲ χαμηλὴ φωνή.

— Ἔστω... Ἄν αὐτὸ σὰς εὐχαρίστη...

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἁπλῶς ὁ Καίτη.

Ἐπερὶ ὧρον σὰς εἶπε δέξαι στὸν ἄλλον.

Ἐτέρωθεν τὴν πλατεῖαν ἀδερνέον πόρτα τοῦ πύργου καὶ ἀκολούθησαν τὸν σκοτεινὸν δρόμον, χωρὶς ν' ἀνταλλάξουν λέξι.

Ἐφθασαν σὲ μιὰ διασταύρωσι. Δεξιὰ ἐπανερχέτο ὁ μεγάλος δρόμος. Ἀριστερὰ ἄρχε ἕνας στενὸς δρομὸς ἀνάμεσα στοὺς ἀγρούς. Ἐβόρυναν τὸ βῆμα καὶ ὁ Ντάβιντ ἐρώτησε.

— Τὸ δρόμο ἢ τὸ μονοπάτι ;

— Τὸ μονοπάτι, ἀπήντησεν ἡ Μόντ.

Ὁ Ντάβιντ ἐπέρασε πρῶτος τὸ χωμάτιον, ἀπεμάκρινε μερικὸν βάτους καὶ τὴν ἐβόησεν νὰ περάσῃ.

Ἡ Μόντ εἶχε πᾶσαι τὰ χέρια του χωρὶς νὰ τοιμήσῃ νὰ τὸν κυττάξῃ καὶ ἀνέθηκε γογγίζουσα - γογγίζουσα. Κατόπιν ἔβγαλε τὸ καπέλό του καὶ τῆς εἶπε.

— Μόντ, σὰς ζητῶ συγγνώμην... Σὰς ζητῶ ταπεινῶς συγγνώμην.

Στῆς λέξεις ἐκείνης τὰ μάτια τῆς Μόντ ἐπλημμύρισαν ἀπὸ τόσο ἐντονὸ φῶς, ὥστε ὁ ἥλιος τῆς ἐφάνηκεν ὅτι νὰ ἦταν ἓνα ὄχιρ ὅστρο. Τὰ μάτια της ἐγένευσαν δάκρυα στὴ στιγμήν.

Μὲ ἀδύνατον φωνὴν ἡ Μόντ ἐφάνηκεν.

— Ὁ κ. Ρόμπεσον κατάρθωσε νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυστήριον ;

— Ὁχι.

— Τότε λοιπὸν τί σὺ

νέθῃ ; Γιατί τώρα μοῦ...

— Δὲν ξέρω... Ἀλλὰ σὰς στενοῦν... Ντρέπομαι πραγματικῶς γιὰ τὴ διαγωγή μου ἀπέναντί σας...

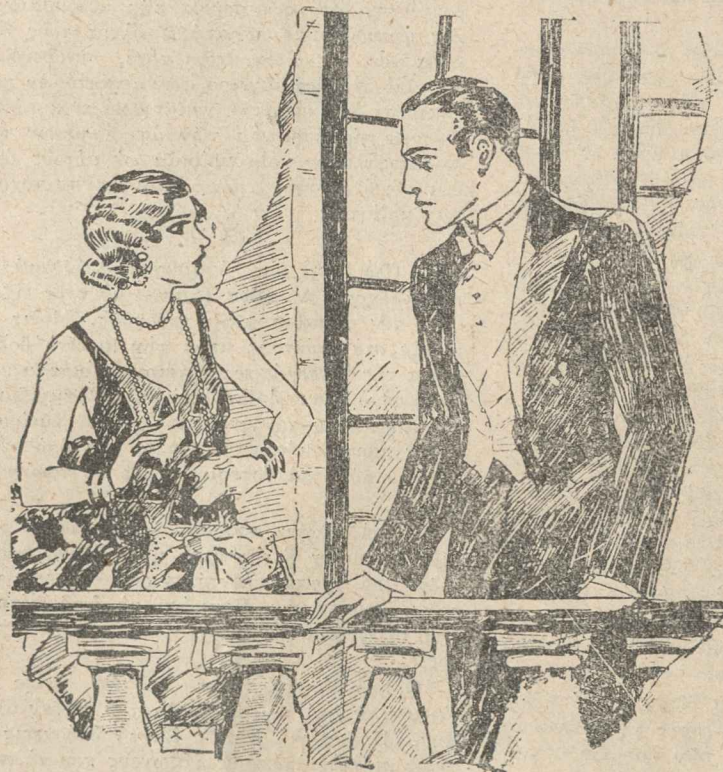
— Μὴ τὸ λέτε αὐτὸ ! ἀνέκραξε ζωηρῶς καὶ μὲ φωνὴν συγκεκαυμένην ἡ Μόντ.

— Τὸ μυαλό μου ἐφωτίσθηκε μέσα στὸ σκοτάδι ποὺ εἶχε βυθισθῇ. Ἦταν ἕνας φρικτὸς ἐγκλιτῆς ποὺ πέρασε... Τώρα ἔγινε πάλιν λογικός... Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὰς πῶ, Μόντ, πόση λίπη καὶ στενοχώρια μοῦ ἔφερε αὐτὸ τὸ παρελθόν - γιατί εἶνε παρελθόν πλέον...

— Μὴ ληστέισθε... Νὰ εἰσθε εὐτυχῆς, δὸν καὶ ἐγὼ, ποὺ ἀπομακρύνονται αὐτὲς ἡ καλὲς στιγμῆς.

— Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐλησμόνησα τὴν ἀξίαν τοῦ θνησαντοῦ ποὺ εἶχα καὶ τὸν ἐπεφρόνησα. Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχει συγγνώμη γ' αὐτό. Ἐν τούτοις, σὰς ζητῶ νὰ με συγχωρήσετε...

(Ἀκολουθεῖ)

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

— Τέτε λοιπὸν σὲ ποῖον ἀνημύθησαν αὐτὰ τὰ μειδιάματα ;

ΤΟ ΠΕΤΑΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Τρία ὁλόκληρα χρόνια ἐπέρασαν ἀπὸ τότε, ποὺ ἀναγνώστηκε ἕνα χειμωνιάτικο θράσος, μὲ σκοτεινισμένον τὸν οὐρανὸ καὶ μὲ ραγισμένη τὴν καρδιά, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πολίχνην ἐκείνη, στὴν ὁποία μεγάλωσε καὶ ἐξήλθε. Κ' ἐφυγε τότε σὺν τὸν κληρονομὸν σκυλὶ ποὺ τρέχει διαρκῶς, χωρὶς νὰ κυττάξῃ πίσω του καὶ ποὺ καμιά δύναμις δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ νὰ ξαναγυρίσῃ.

Ἐτοῖς ἐφυγε τότε ἡ Γκράτσια Σέρι. Κουρελλισμένη μὲ λίγα παληόρρονα, τυλιγμένη σ' ἕνα μπάγιον, ποὺ τὸν βαστοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην της, μὲ μιὰ πράσινη πελλερίνα ποὺ ἐσκέταζε τὸ κεφάλι της, μὴν τύχει καὶ τὴν ἀνεγνώριζε κανεὶς, ὥς οὔτε νὰ ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὴν πολίχνην ἐκείνη, μὲ τὰ πόδια τρεμάμενα καί... ντροπισμένη !

Τὸ ἀθῶον ἐκεῖνο πλασματάκι, ποὺ ἔφερε μόλις θράσος καλὰ, τυλιγμένο μὲ κάτι παληόρρονα, ἀπ' ἐξω στὴν πόρτα τοῦ Βρεφοκομείου τοῦ Σάν-Ντονάτο, δὲν ἤθελε πεῖν νὰ τὸ θυμάται. Ἦταν τὸ παιδί τῆς ἀμαρτίας, ποὺ τώρα τὴν ἔκανε νὰ τρέχῃ μέσα στοὺς ἐρημικοὺς δρόμους, σὺν καταραμένην, σὺν κακοῦρα...

Ἦτοτε ἀπὸ τρία χρόνια ποὺ ξαναγύρισε ἡ Γκράτσια στὴν πολίχνην ἐκείνη, θύκε πολλὰ πράγματα ἀλλομαμένα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τῆς ἔκαμε καμιά ἐντύπωση. Λές καὶ τίποτε δὲν εἶχε μεταβληθῇ καθόλου, σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Οὔτε ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Βικεντίου, ποὺ εἶχε μεταρρυθμισθῇ καὶ εἶχε γίνῃ οὐρανὸν ἀγνώριστη, οὔτε τὸ Βρεφοκομεῖο τοῦ Σάν-Ντονάτο, ποὺ ἐβρισκόταν κατὰ τὴν ἐκκλησίαν, μὴτε καὶ ἡ πλατεῖα τῶν Μεδίκων, στὸ κέντρο τῆς ὁποίας τώρα εἶχαν κατασκευασθῇ ἕνα τεράστιον συντριβάνι, ποὺ τὸ νερὸν ἐξεπαγόταν μὲ ὀρμὴ ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς λεονταρίου.

Ὅλα, ὅλα τῆς ἐφάνιντο γνωστά, ἀναλλοίωτα, σὺν τὴν εἰς ἀφῆσει μόλις χθὲς καὶ ποὺ τὰ ἐξανάβρισκε τώρα, ὅπως τὸ θράσος ἐκεῖνο τῆς φευγάλας της. Διασχίζει τώρα τοὺς δρόμους μὲ αὐτοκίνητον, μέσα στὸ ὅποιο εἶνε στριμωγμένη καὶ μὲ τὸ κεφάλι χωμένο μέσα στὸ γυνίον γιαντῶ τοῦ πανωφορίου της. Πόσο φροδιὰ μὴν πέσει ἀπάνω της κανένα περιεργὸ μάτι καὶ τὴν ἀναγνωρίσει !

Μὰ ἀδύνατον ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ! Γιατί τώρα ἡ Γκράτσια δὲν εἶνε ἡ φτωχούλα ἐκείνη, ποὺ ἄλλοτε ἐγύριζε ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι καὶ ἐξοφλοῦσε, ἡ πενιμασμένη, ἡ κουρελλισμένη. Ἦτοτε ἐκείνη ποὺ ἐμερίδισεν ὅτι ἦτο ἕνα ἀδύνατον πρᾶγμα ! Ἦτοτε ἐκείνη ποὺ ἔβγαλε τὸ καπέλό της καὶ τῆς εἶπε :

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

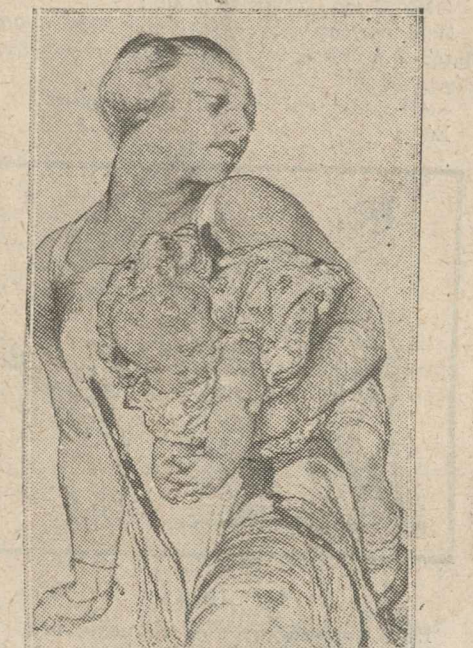
— Ὡστε καθε βλέμμα πρέπει νὰ ἔχει καὶ μιὰ ἐξήγησι ;

πεινώσεις, ἐξευτελισμούς, θάσανα καὶ πίκρες, ὥς ποὺ θρέθηκε κάποιος πλούσιος γέρος, παραλυτικὸς καὶ κατάκοιτος δυὸ χρόνια στὸ κρεβάτι, τὴν ἐπῆρε ὡς νοσοκόμο του, καὶ οὔτε, πρὸ μηνὸς πέθανε, τὴν ἔκαμε γενικὴ κληρονόμο του.

Εὐτυχισμένη τώρα καθὼς ἦταν, ἡ καρδιά της ἐνοσταλοῦσε τὸ ἀθῶον ἐκεῖνο πλάσμα. Ἦθελε νὰ ἐξαπλώσῃ τὴν φιλανθρωπία ποὺ τῆς εἶχε κάμει ὁ εὐσπλαχνικὸς γέρος, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε συμμαζέψει καὶ τῆς ἐδώρισε τὴν οὐνερεμένην εὐτυχίαν ποὺ εἶχε ποθῆσει.

— Εἰσθε ἡ ἀδελφὴ Μαρία ;

— Μάλιστα, κυρία μου, τῆς ἀπάντησε ἡ

Ὅτε τὸ ἔπαιρνε βιαστικὰ βιαστικὰ ὅπως τὸ εἶχε ἀφίσει μὲς στὴν ἀγκυλίαν τῆς καὶ ἔσφουγγε.

γρηὰ μοναχὴ τοῦ Σάν-Ντονάτο. Σὲ τί μωρῶ, καλὴ μου κυρία, νὰ σὰς ὑπηρετήσω ;

Ἡ φωνὴ τῆς Γκράτσια ἐπύνητο στὸ λαμπρὸν τῆς καρδιάς της. Τί νὰ τῆς ἔλεγε ; Ἦθελε νὰ ζητήσῃ τὸ παιδί της, ἀλλὰ πῶς, μὲ ποῖο ὄνομα ; Ὅταν τὸ ἔφερε ἐκεῖνο τὸ θράσος στὴν ἐξώπορτα τοῦ Βρεφοκομείου, οὔτε ὄνομα εἶχε ἀκόμα, ἀλλ' οὔτε καὶ μὲ κανένα σημεῖωμα τὸ εἶχε ἐφοδιάσει. Συνεκέντρωσε ὅλην τὴν δύναμιν της καὶ μὲ μισοσβυσμένη φωνή τῆς εἶπε :

— Ἐξέρετε, Ἀδελφὴ, ἦρθε...

— Ἀσφαλῶς νὰ σὰς δώσωμεν κανένα ὄφρα...

— συνέπληρωσε ἡ γρηὰ μοναχὴ. Ἐτοῖς ἐρχονται κάθε ἡμέρα πολλὰς φιλάνθρωπες κυρίες καὶ παῖρονται τὸ ὄφρα. Εἶνε πολλὰς, βλέπετε, ποὺ δὲν ἀπόχτησαν παιδάκια καὶ ληχταροῦν νὰ γίνουν μητέρες !...

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς μοναχῆς ἐξέσχιον τώρα τὴν καρδιά τῆς Γκράτσια. Ὡστε—σκέφθηκε—δὲν εἶνε καθόλου παράξενο καμιά ἀπὸ τῆς φιλάνθρωπες ἐκεῖνες κυρίες νὰ εἶχε παῖρ καὶ τὸ δικὸν τῆς παιδὶ. Πῶς θὰ τὸ ἐξακρίβωνε ὅμως αὐτό ;

Πῶς θ

Λό'Ελληνικόν

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ο πρωτότυπος διαγωνισμός των ανέκδοτων, παραταθείς επί δύο μήνες, λόγω της πληθώρας των ληφθέντων ανέκδοτων, λήγει από το παρόντος φύλλου. Όσα ανέκδοτα έχουν ληφθή και έχουν εγκριθῇ, θα δημοσιευθούν με την σειράν των εἰς ἓνα ἢ δύο ἀκόμη φύλλα, κατόπιν δὲ θὰ γίνῃ ἡ διανομὴ τῶν δώρων κατὰ τοὺς προκηρυχθέντας ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ.

Κατὰ συνέπειαν ὅσα ανέκδοτα θὰ στέλλονται εἰς τὸ ἔλθῃ δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, διότι ἄλλως ὁ διαγωνισμὸς δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ.

ΤΟ ΕΛΕΓΕ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ

Ένας παπᾶς εἰς τὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς ὡμίλει μετὰ μεγάλῃς πειστικότητος ἐπὶ τοῦ ῥητοῦ τοῦ Εὐαγγελίου «ὅ ἔχον δύο χιτῶνας, ῥίψτω τὴν μὴ ἔχοντι τὸν ἑτερον». Ἡ παπαδιά του, ἐπιστρέψασαίς τὴν οἰκίαν τῆς, εἶδε ἔναν ἐπαίτην τρέμοντα ἀπὸ τὸ ψῆχος καὶ ρακένδιον. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν λοιπὸν παύει ἓνα ἀπὸ τὰ δύο ὑποκάμισα τοῦ παπα καὶ τοῦ τὸ δίδει. Ὅταν ἐγύρισε στὸ σπίτι ὁ παπᾶς ἡ παπαδιά μετὰ χαρᾶς ἔσπευσε νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν πράξιν τῆς. Καὶ ὁ παπᾶς στενοχωρημένος :

—Μὰ χριστιανὴ μου, δὲν τὸ ἔλεγα γιὰ σέ-να στὴν ἐκκλησίαν. Τὸ ἔλεγα γιὰ τοὺς ἄλλους.
Ἐλένη Μονογυιού

ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΣΣΕ

Έτυχε νὰ εἶμαι στὸ μαγαζὶ ἐνὸς Πυργίου ἐμπορὸν ὀνομαζομένου Χ., ὅταν ὁ ὑπάλληλός του, ἐπιστρέψας ἐκ τοῦ Ταχυδρομείου, ὅπου εἶχε πάει νὰ ρεῖξῃ ἓνα γράμμα, ἔδωσε μὲ μεγάλην τοῦ χαρὸς εἰς τὸν προϊστάμενον μιά δραχμὴ ταχυδρομικὰ τέλη, λέγοντας.

—Αἴντε, τοὺς γέλασα τοὺς κουντούς, δὲν βρῖκα κανένα στὸ Ταχυδρομεῖο καὶ τῶρα-ἔα χωρὶς γραμματόσημο τὸ γράμμα.
Πύργος Αἰγ. Δάφνης

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΡΒΙΣΗΣ

Ένας ἡγούμενος ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐπῆλθεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην γιὰ κάποιαν ὑπόθεσιν ἰδική του. Εἰς τὸν δρόμον τὸν ἀπάντησε ἓνας δερβίσης καὶ τοῦ εἶπε.

—Αἴγε ἡγούμενε, ἐδιόβασα μίαν σελίδα τοῦ Εὐαγγελίου σας, εἰς τὴν ὁποίαν λέγει ὁ κύριος ὅταν σὰς ρωτήσουν ἀπὸ τὴν μίαν παρεὶν στρέψατε καὶ τὴν ἄλλην.

Καὶ ἀμέσως καταφέρει δύο χαστούκια εἰς τὰ μάγουλα τοῦ ἡγουμένου.
Ὁ ἡγούμενος χωρὶς νὰ ταραχθῇ καθόλου, λέγει εἰς τὸν δερβίσην.

—Ξέρεις ὅμως διὰ τί ἄλλην σελίδα τοῦ Εὐαγγελίου ὁ κύριος λέγει «Δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δώσατε» ;

Καὶ ἀμέσως καταφέρει δύο ισχυρότατα χαστούκια εἰς τὰ τριγυρὰ μάγουλα τοῦ δερβίση.
Πάτρις Ἀντ. Τσαρτάλιος

ΠΟΡΕΥΟΥ ΚΑΙ ΠΟΙΕΙ ΟΜΟΙΩΣ

Ὁ καθηγητὴς τῶν θερησκευτικῶν κ. Μ. μίαν ἡμέραν ἔκρινε ἐκρηκτικὰν περιχοιῶν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν πρώτην τάξιν τοῦ Γυμνασίου. Ἐν τῇ μεταξὺ ἡρώτα τοὺς μαθητὰς ἐ-ἀν ἐνθυμῶνται ῥητὰ ἐκ τῶν δεδιδαγμένων

περιχοιῶν. Πολλοὶ ἐνεθυμῶντο καὶ τὰ ἀπὴν γελόν, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ κ. καθηγη-τοῦ. Ένας ἐδείκνυε διαστακτικότητα. Καὶ ὁ κ. καθηγητὴς, ἀπευθυνόμενος πρὸς αὐτόν :

—Εὐὲ, κύριε, δὲν θυμῶσαι τίποτε ;
—Πῶς, κύριε καθηγητᾶ, ἐνεθυμῶμαι.

—Γιὰ τίς μας.
Καὶ ὁ μαθητὴς, ἐνεθυμῶμενος τὴν περιχο-πὴν περὶ τοῦ αὐτοῦ τοῦ Ἰούδα, λέγει «Καὶ ἡ-πελθὼν ἀπὴν ἔφατο».

Καὶ ὁ καθηγητὴς :
—Μόνον αὐτὸ ; τίποτε ἄλλο ;
Μετὰ διλογιστικῶν σκέψιν τοῦ λέγει ὁ μα-θητὴς, ἐνεθυμῶνται τὸ τέλος ἄλλης περιχοιῆς, λέγει.

—«Πορεύου καὶ σὺ καὶ ποιεῖ ὁμοίως»,
Σύρος Δ. Σ.

ΤΟ ΑΘΕΝ

Ένας σταθμάρχης εἶχε τὴν μανία ὅταν ἔ-γραφὲ νὰ μεταχειρίζεται πολλὰ ὀρθῶς, ἐπειδὴ ἐνόμιζεν ὅτι ὅσα περισσότερα ὀρθῶς εἶχε μιά ἀναφορά, τόσον καλύτερα ἦτο. Κάποτε ὁ γραμ-ματεὺς του τοῦ ἔδωσε μιά ἀναφορά. Τὴν διά-βασε, κοίτησε τὸ κεφάλι του γιὰ τὴν ἀγραμ-ματωσύνην τοῦ γραμματικοῦ του, ἐπειδὴ δὲν βρῆκε μέσα κανένα ὀρθῶς, καὶ γιὰ τὰ τὴν δι-ορθώσῃ ἐπρόσθεσε αὐτὸς μερικὰ. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ «πρὸς τὸν ἀξιότιμον ὑποργόν» ἔγινε «πρὸς τὸν...δὲν ἀξιότιμον ὑποργόν».

Ἀθήναι Γ. Κοληράκης

Ο ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ

Ένας γέρος ἀγράμματος χωρὶς ἔλαβε γράμμα ἀπὸ τὸ παιδί του, τὸ ὁποῖον ἦταν στρατιώτης στὴν Ἀθήνα. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν ἀγράμματος, φώναξε ἓνα χωριατόπουλο πὸν πηγαίνει στὸ σχολεῖο καὶ τὸ παρακάλεσε νὰ τοῦ διαβάσῃ τὸ γράμμα. Τὸ παιδί σὺν τὸν φάκελλον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅμως ὁ γέ-ρος χωρὶς τὸν διακόττει καὶ τοῦ λέγει.

—Στάσου μιά στιγμὴ νὰ φέρω λίγο βαμ-πάκι νὰ σοὺ βουλώσω τ' αὐτὰ !..

—Γιατί, μπαρμπά ;
—Γιατί δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀκούσης τί μοὺ γράφει ὁ γιός μου !
Κουβαρά Γεώργ. Γκίνης

ΑΠΟ ΠΟΥ ΝΑ ΠΕΣΩ ;

Κάποιος εἶχε πάρει ἓνα ὑπέρτατον ἀπὸ ἓνα χωριό. Τὸ πρῶτο βράδυ τοῦ εἶπε, ἀφ' ὅπου ἔφα-ναν.

—Τώρα καὶ σὺ, ἄμα τελειώσης τὴ δουλειά σου, νὰ πᾶς νὰ πῆσῃς.

Ἐπέρασε ὅμως ἀνεπὶ ὥρα καὶ τὸ χωρια-τόπουλο, ἀφ' ὅπου ἐτελειώσε τῆς δουλειᾶς του, ἔ-

κανε βόλτες στὸ διάδρομο. Κάποια φορὰ ἔ-χασε τὴν ὑπομονὴν ὁ κύριός του καὶ βῆκε νὰ ἰδῇ τί ἔκανε..

—Ἀκούη ἐδῶ εἴσαι, μοῖρὲ, τοῦ λέει, Πα-τί ;

—Μὰ, ἀρεντικὸ, τοῦ ἀπαντᾷ τρέμοντας τὸ χωριατόπουλο, δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ νὰ πάω.

Σύρος

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ

Μιά φορὰ ἓνας ὑποδεκανέας χτύπησε στὸ θυμὸ του ἓνα στρατιώτη. Ὁ στρατιώτης ὄν-θε παρὰπονοῦμενος στὸ λοχαγό, αὐτὸς τὸν ἀ-νέφερε στὸν ἀνώτερό του καὶ εἶπαι ἡ ὑπό-θεσις ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ εἰσέλθῃ ἐν-δὴν ὁ ὑποδεκανέας. Κατὰ τὴν δὴν ὁ στρα-τιώτης μὲ θάρρος ἀνέστηξε στοὺς ἀνωματι-κοὺς ποιν ἀποτελοῦσαν τὴν δικαστικὴν ἐπιτο-πὴν ὅλην τὴν ἱστορίαν. Ὅταν τελείωσε, ὁ ἄξιω-ματικοὶ διέταξαν τὸν κατηγορούμενον νὰ ἀπο-λογηθῇ. Τότε ἐκεῖνος σηκώθηκε λέγον μὲ ὑπε-ρήφανον ὄψος.

—Ἀς φύγῃ πρῶτα αὐτὸς — καὶ ἔδειξε τὸν στρατιώτην — ἔξω, καὶ τὰ κανονίζω ἐ-μεῖς οἱ μεγάλοι..

Μυτιλήνη Σ. Μουτζουρέλης

Η ΑΔΥΝΑΤΗ ΜΑΘΗΤΡΙΑ

Κάποια μητέρα, ποὺ εἶχε τὴν κόρη τῆς ἐν-τὸ Ἀρσάκειο, πῆγε μιά μέρα νὰ ρωτήσῃ τὴν διευθύντρια πῶς πηγαίνει ἡ κόρη τῆς εἰς τὰ μαθήματα. Ἡ διευθύντρια τῆς εἶπε ὅτι εἶναι καλὸ κορίτσι, ἀλλὰ λίγο..ἀδύνατη (ὑπονοῶ-σα εἰς τὰ μαθήματα). Ἡ μητέρα τότε λέγει στὴν διευθύντριαν.

—Τί λέτε, κυρία διευθύντρια ; Ἐγὼ τῆς κόρης μου τῆς δίδω κάθε μέρα πριτζίδιες καὶ τρώγει καὶ κοιμᾶ ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς ἓνα π-τήρι χρυσὸ, καὶ σὺ μοὶ λὲς πῶς εἶνε ἀδύνατη. Κόκκαλο ἡ διευθύντρια.

Ἀθήναι Ε. Ἀναγνωστοπούλου

Η ΠΛΗΓΗ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Στρατιώτης τις παρουσιάσθηκε εἰς τὸν ἰα-τρόν τοῦ Συντάγματος ἀνέφερον ὅτι ἔχει ὀδ-οντῶνους πόνους στὰ πόδια, δείχνοντας συνά-μα καὶ τὰς πληγὰς του. Ὁ γιατρός ἀπέστει-λὲν νοσηλεύον νὰ τοῦ δώσῃ κανόν. Πέρνον-τας ὁ στρατιώτης τὸ κανόν, ἄρχισε νὰ κρεῖ-δινάται τὰ πόδια του.

—Τί κάνεις, ρε βλάκα ; τοῦ λέγει ὁ για-τρός.

—Κοινὸν τὰ πόδια μου, ἀπαντᾷ ὁ στρατιώ-της, νὰ κατεβῇ ὡς κάτω τὸ κανόν νὰ ἐνεργῇ σὴ καλά, κὴρ γιατρέ..

Σουφλὶ Γ. Μαρκοῦ

ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΦΩΝΑΞΕ Ο ΚΟΥΚΟΣ

Μιά φορὰ δύο χωριάτες πηγαίνον ἓνα ὀ-νομαζόμενον πρῶτ ἀπὸ τὸ χωριὸ τους στὴ πόλιν. Στὸ δρόμο ἀκούσαν ἓνα κούκο πὸν φώναζε. Μόλις τὸν ἀκούσαν, λέγει ὁ ἓνας.

—Ἀχ ! θάξωρε φαίνεται αὐτὸς ὁ κύριος πῶς μ' ἀρέσει νὰ τὸν ἀκούω καὶ γ' αὐτὸ φὼ-ναζε τώρα.

—Ναί, εἶπεν ὁ ἄλλος, γιὰ μένα ἐφώνησε καὶ ὄχι γιὰ σένα.

Ὁ πρῶτος ἐπέμεινε καὶ εἶπαι συμφωνῶντας νὰ πάνε στὸν καθὴ γιὰ νὰ τοὺς πῇ γιὰ ποὺ φώναζε ὁ κύριος. Μόλις φθάσανε λατῶν στὴν πόλιν πάνε κατ' εὐθείαν στὸν καθὴ καὶ τοῦ λ-

νε τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ καθὴς, πονηρὸς ἄνθρωπος, τοὺς ἀπατᾷ.

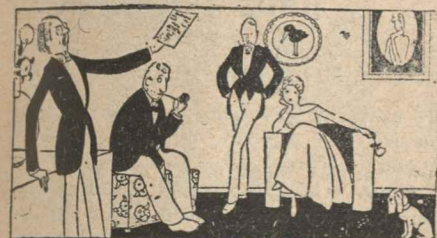
—Καθίστε λαγάκι ν' ἀνοίξω τὰ βιβλία μου καὶ θὰ οἶς πῶ. Ἀλλὰ πρῶτα δώστε ὁ καθέ-νας σας ἀπὸ μιά λίρα στὸ τραπέζι, γιατί ὁ-πῶς χάσει θὰ πληρώσῃ τὸν κόπο μου.

Καὶ ἔπειτα, ἀφ' ὅπου ἐδιόβασε δύο τρεῖς σει-ρές, τοὺς λέγει.

—Ἀκούστε, παιδιά μου, νὰ σᾶς πῶ. Ὁ κύριος οἶτε γιὰ τὸν ἓνα φώναζε οἶτε γιὰ τὸν ἄλλον. Ὁ κύριος φώναζε γιὰ μένα.

Καὶ ἔβαλε τῆς δύο λίρας στὴν τσέπη του !
Λάβαρα Διδυμοτύχου

Μ.Κανελλαπούλου

ΟΙ ΔΥΟ ΨΕΥΤΕΣ

Ὁ στρατιώτης Κ. ἤθελε νὰ πάρῃ ἄδειαν ἀπὸ τὸν ἡμέτερον διὰ νὰ διασκεδάσῃ. Ἀλλὰ ἐπει-δὴ δὲν ἦτο πολὺ φρόνιμος, ἡτὸ βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τοῦ τὴν ἔδιδαν εὐκολά.

—Πρέπει νὰ προκαταβάλω ἓνα σοβαρὸ λό-γο, ἐπέμειν. Καὶ ἐπληρώσας τὸν λοχαγὸ του ποὺ περιόρισε αὐτὸν ἐκεῖ.

—Τί τοῦ εἶπες ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ λοχαγός.

—Κύριε λοχαγε, ζητῶ δύο ἡμέτερον ἄδειαν, διότι εἶναι ἀρρωστή ἡ μητέρα μου..

—Δὲν θὰ σοὺ δώσω ἄδειαν. Ἡ μητέρα σου μοὶ ἔγραψε διὰ τῆς καλᾶ.

Ὁ στρατιώτης ἔχαρτίσε καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν λοχαγόν.

—Τί συμβαίνει ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ λοχαγός.

—Κύριε λοχαγε, σὰς λέγω διὰ εἰς τὸν λό-γον μου ἐπάχον δύο ψεῖδες.

—Ἀνὸ ; ποῖ εἶνε αὐτοὶ ;

—Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο εἶμαι ἐγὼ, γιατί δὲν ἔχω μητέρα..

Τριφυλίας Ἄννα Πράσσα

Ο ΛΟΓΑΡΙΣΜΟΣ

Τέσσαρες κατεργαροὶ ἐπῆλθον εἰς ἓνα ἔξο-κον ἐστιατόριον καὶ ἐκάθισαν καὶ ἔφαγαν πλουσιωτάτως. Ἐκάλεσαν κατόπιν τὸν γκαρ-σόν νὰ τοὺς κἀμῃ τὸν λογαριασμό. Ὅταν ἔ-φθαι ὁ λογαριασμός ὁ πρῶτος ἔκαμε πῶς βάρ-α τὸ χέρι του στὴν τσέπη του. Ὁ δεύτερος τὸν κράτησε λέγοντας πῶς θέλει αὐτὸς νὰ πληρώσῃ. Ὁ τρίτος ἔδειξε τὴν ἰδίαν προθυ-μίαν. Τέλος ὁ τέταρτος, μὴ θέλων νὰ ὑπερβῇ-σῃ εἰς γενναϊότητα, ἀναρωτᾷ :

—Τί νὰ συμφωνήσωμε, προτείνω τὸ ἔξῃς. Θὰ δώσωμε τὰ μᾶτια τοῦ γκαρσονιῶ μὲ μιά πεσοῖτα. Ὅποιον πᾶσει τότε ἀπ' ὅλους μας, αὐτὸς θὰ πληρώσῃ τὸν λογαριασμόν.

Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ καὶ ἔξετελέσθη.

Ὅταν ὅμως ἔκλεισαν τὰ μᾶτια τοῦ γκαρ-σονιῶ, ἓνας - ἓνας ἔστρεψε μὲ τρόπο.

Τὴ στιγμὴν ἐκείνην ἔτυχε νὰ μὴ μὲσα ὁ κα-ταστηματοῦχος. Τὸ γκαρσόν ἄκουσε τὰ βή-ματά του, τὸν ἀρπάζει σφιγντά.

—Εὖθι θὰ πληρώσῃς τὸν λογαριασμό, τοῦ λέγει.

Πράγματι, ὁ αὐτὸς δὲν γελᾶσθηκε..

Βόλος Ἑλλη Περεντίδου

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Κάποτε ὁ ἓνα χωριὸ ἦταν ἓνας τρανὺς παπᾶς. Μιά μέρα λοιπὸν ποὺ διάβαζε τὸ Εὐ-αγγέλιον ὁ ἓνα σημείον ποὺ λέγει «Ἀνέστη Χρι-στός καὶ πεπτάκασι δαίμονες», δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τὸ «πεπτάκασι» καὶ εἶπε «Ἀνέστη Χρι-στός καὶ πεπτάκασι δαίμονες».

Ι. Δημοκροστούλας

ΘΑΙΝΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Πρὸ ἐτὼν ἀπέθανε κάποιος χρεοκοπητὸς τραπεζίτης. Κατὰ τὴν κηδείαν του, ἦις ἦτο

ἄλλως τε πολυτελεστάτη, ἐξεφωνήθησαν πολ-λοὶ λόγοι. Μεταξὺ τῶν ἄλλων κάποιος ἄγορη-τὴς ἔλεγεν.

«Ὁ μειστὰς ἀποκομίζει τὴν γενικὴν θλί-ψιν...», ὅτε διακόπτεται ὑπὸ τινος ἀγροατοῦ, ὅστις ἦτο καταθέτης τοῦ νεκροῦ, διὰ τῆς ἐ-ξῆς φράσεως.

«Καὶ τὰς καταθέσεις μου, ἀλλοίμονον !»
Γ. Ο. Κόκκατος

Ο ΑΠΟΤΥΧΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΠΙΛΑΟΥΣ ΤΟΥ

Κάποιος ὑποψήφιος βουλευτὴς εἶχε παρὰ-θέσει γένημα τὴν προηγουμένην τῆς ψηφοφο-ρίας εἰς τοὺς πολιτικούς του φίλους. Ὅταν ὁ-μῶς τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀπέτυχε, μαζεύτηκαν οἱ φίλοι του καὶ πῆλιν νὰ τὸν συλλυπηθοῦν. Τότε ὁ ἀποτυχὼν βουλευτὴς πῆλιν δόξης, βγαίνει στὸ παρόντο καὶ τοὺς λέγει.

—Φθειροπῶγες συμπολίται ! οἱ τὸν δοῦν μου καταβροχθίσαντες καὶ εἰς μέλαν ψηφίαν τέ-τε με, ἔρρωτε εἰς κόρακας.

Οἱ συμπολίται του, ποὺ δὲν κατάλαβαν τί-ποτε, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν.

—Ζήτω ! Ζήτω... νὰ μᾶς ζήσης !..

Γ. Ο. Κόκκατος

Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΡΩΛΟΓΙ

Ὁ Γιωργάκης εἶνε συστηματικὸς μεθύστα-κας καὶ κάθε βράδυ ἀργεῖ νὰ πᾶι σὰτι του. Μιά νύκτα, γυνὼντος ἀργά, τὸν ρώτησεν ἡ γυναικα του τί ὥρα ἦταν.

—Μία, ἀπάντησε ὁ Γιωργάκης.

Γιὰ κακίαν τὸν ὅμως τύχη ἐκείνη τὴν στιγ-μὴν τὸ ρολόγι τῆς οἰκίας κτύπησε τρεῖς.

Κι' ὁ Γιωργάκης θιασόμενος καὶ κάνοντας μὴ ἀπειλητικὰ χειρονομία, εἶπε, ἀποτεινόμε-νος στὸ ρολόγι.

—Καλὰ βρε ἀδερφέ, τὸ ξέρουμε πῶς εἶνε μία, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ἐπαναλάβῃς τρεῖς φορὲς.

Πέτρος Γ. Παπαναστασίου

ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΔΕΗΣΙΣ

Ὁ πατὴρ - Γιωργῆς τοῦ χωριοῦ Μπ., ποὺ πο-λὺ εἶχε μισήσῃ τοὺς χωροφύλακες, ποὺ κα-θε τόσο καὶ λαγαὶ τὸν τραβῶσαν γιὰ ἐγγύλ-ματα τοῦ Δημοσίου, ὥστε κάθε Κυριακὴ στὴν λειτουργίαν, ὅταν ἔβγαζε μὲ τὴν Ἁγία Κοινο-νία, ἀνέπεσε τῆς εὐχῆς κατὰ τὸν ἀνελθόντων τρόπον.

«Τὸν ὑπὲρ πίστεως... τὸν κατὰ ἔθρονον καὶ θάλασσαν δυνάμεων, πλὴν τῆς...»

«...ἐπὶ τῇ γῇ...»

«...ἐπὶ τῇ θάλασσῃ...»

«...ἐπὶ τῇ ἀέρι...»

«...ἐπὶ τῇ ὕδατι...»

«...ἐπὶ τῇ φωτὶ...»

«...ἐπὶ τῇ ἀφύῳ...»

«...ἐπὶ τῇ ἀφύῳ...»

«...ἐπὶ τῇ ἀφύῳ...»

«...ἐπὶ τῇ ἀφύῳ...»

«...ἐπὶ τῇ ἀφύῳ...»

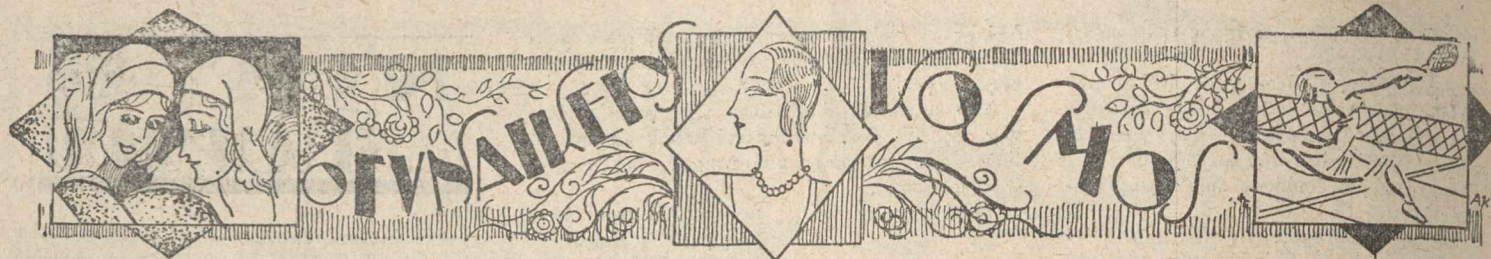
«...ἐπὶ τῇ ἀφύῳ...»

«...ἐπὶ τῇ ἀφύῳ...»

«...ἐπὶ τῇ ἀφύῳ...»

«...ἐπὶ τῇ ἀφύῳ...»

«...ἐπὶ τῇ ἀφύῳ...»

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΚΑΛΤΣΑΣ

Δεν υπάρχει κανένα είδος αμφιέσεως που δεν θα μπορούσε κανείς ν' άρχισή : «Ήδη παρ' τοίς Ρωμαίοις... Στη Ρώμη ένεφανίσθησαν οι πρόδρομοι της κάλτσας τον τελευταίον προ Χριστού αιώνα. Άλλά αυτοί οι πρόδρομοι δεν είχαν καμμιάν ομοιότητα με τις σημερινές κάλτσες. Ήσαν ένα είδος γκέτες που έδένοντο γύρω στο πόδι, όπως σήμερα τον κάμνουν πολλοί στρατιώται. Με την καθοδον των Βορειογερμανικών φυλών ή γκέτα αυτή έξηφανίσθη και έλησμονήθη. Πραγματικώς ουτε στον Μεσαίωνα ήπηρεζε άφορη ή φοράη κανείς κάλτσες, διότι αί γυναίκες έφερον φορέματα που έσύροντο εις το έδαφος. Κατά την εποχήν αυτήν εφαινετο σάν άδιακρισία νά προσέχη κανείς τα πόδια.

Οι πρώτες κάλτσες με την σημερινή μορφή ένεφανίσθησαν τον 15 αιώνα με την ανάπτυξιν της κλωστοβιομηχανίας. Φαίνεται ότι τότε έκαμαν εύραστον έντύπωσι διότι άμέσως διεδόθησαν παντού. Έπερναν και τότε διάφορες φόρμες και χρώματα, και παλυχρωμίες, τας όποιας κατηγορούσαν ή έσοκπιαν οι διάφοροι σεμνότυφοι συγγραφείς του καιρού εκείνου.

Έπειτα το μετάξι άρχισε νά έκτοπίζη ως πρώτη ύλη όλες τις άλλες στην κατασκευή κάλτσων. Έτσι ή μόδα της κάλτσας έδραιώθη πλέον. Τις πρώτες μεταξωτές κάλτσες έφόρεσε κ' ή περίφημη βασίλισσα της Άγγλιας Έλισάβετ κατά τον 16ον αιώνα.

Μά, και τότε οι άνδρες ήσαν όλο γκρίνια διά τις άκριβές αυτές κάλτσες. Διά νά μη φαίνεται ή τοιγκουνιά τους αυτή έπροσποιούντο σεμνοτυρίαν και έπετίθεντο κατά της μόδας. Άλλά πρὸς τί ;

Καμμία καλή κυρία δεν ήθελε κάλτσες άλλες από μεταξωτές. Βεβαίως οι κάλτσες αυτές ήσαν και τότε πολύ άκριβές. Τό πλέξιμο τους γίνονταν από ειδικές γυναίκες στο σπίτι, όπως περίπου το ράψιμο με της σημερινές μοδίστρες αυτή δέ ή εργασία έτράβηζε μέχρι του 1750 οτε έφευρεθή ή πρώτη πλεκτομηχανή, πολύ άτελής εις τας άρχάς. Έν τοιούτης άντεκατέστησε άρκετάς γυναικείας χείρας.

Τώρα άρχίζουν και οι άνδρες νά φορούν μεταξωτές κάλτσες. Άλλά ποιοι και ποιες; Μόνον οι ταλαντούχοι. Είνε ακόμη πολύ άκριβές και όχι διά πάν βαλάντιον.

Τόν 18ον αιώνα οι κάλτσες έχουν παρει πλέον δρόμο, φθάνουν τον κολοφώνα της δόξης διά τόν γυναικόκοσμον. Τις γαρνίρουν επί το πολυτελέστερον με άσημι και χρυσάφι, με πολύτιμες δαντέλλες και μόλις εφαινοντο κάτω από τὰ συρόμενα εις το έδαφος φουστάνια. Διά νά φαίνεται ή πολυτέλεια της κάλτσας επενόησαν οι μεγαλοκυρίες τὰ λεπτά διαφανή υφάσματα, τὰ όποια έκανοποιούσαν πολύ διότι ήσαν σάν νά μη ήσαν, αφού ήσαν μακρυνά μὲν άλλα διαφανή έντελώς.

Ή Ίωσηφίνα, ή σύζυγος του Ναπολέοντος έλέγετο ότι είχε την πλουσιωτέραν συλλογήν κάλτσων περίπου 100 ζευγάρια—που ήταν περιουσία όλόκληρος διά την εποχήν εκείνην, έπειδή ήσαν άκόμη άκριβές. Χρώ-

ματα έπροτιμούντο τὸ λευκό, μπλε και ροζ κατόπιν επεκράτει τὸ λευκό.

Οι λευκές κάλτσες ήσαν μέχρι τὸ 1870 μόδα, κατόπιν υπεχώρησαν εις τὸ μαύρο. Διότι τὰ φορέματα ήσαν πλέον μακρυνά και μόνον τὸ μαύρο μπορούσε νά φαίνεται κάτω από τὰ πολύχρωμα φορέματα της εποχης. Άλλα ήθη και καιροί !

Νά πούμε μερικά και γιά τή συνέχεια στην εποχή μας ;

Μόλις ένεφανίσθησαν τὰ κοντά φουστάνια και οι άνδρες άρχισαν νά βγάζουν τή γλώσσα τους από τή λαχάρα προ των άποκαλυπτομένων καλλισφόνων κλπ.κλπ. άρχισε νά διδεται περισσότερέα προσοχή στο πόδι. Έκυριάρχησε ή γάμπα στο δρόμο και την θεατρική σκηνή. Έτσι και οι μαύρες κάλτσες δεν έκολάρευαν πλέον. Έπρεπε τὸ χρώμα της κάλτσας νά συμφωνή ή με τὸ φόρεμα ή με τὸ χρώμα του κρέατος. Ήκολούθησε ή κάλτσα τή μόδα της αμφιέσεως εις τὰ χρώματα έως ότου εφθασε στο έκτραν, στις αντιθέσεις των χρωμάτων.

Έτσι εφθάσαμε εις την εποχήν που έχομεν την τιμήν νά ζώμεν μετά των άξιότιμων ώραιών κλπ. άναγνωστρίων μας και των γκρινιάριδων που όσο και άν φωνάζουν τούς άρέσουν πάντοτε τὰ ώραία τετελεσμένα !

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ένα πρωινό φόρεμά φορεμένο από τὸ μυννκεν του Οίκου Ι. Εύαγγελίδου, τοῦ όποιου ή έκθεσις άνοιγει προσεχώς

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ

ΜΗΝ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ

Ή ξωή της γυναίκας, Χριστίνα μου, χωρίζεται εις δύο μεγάλας περιόδους. Την από τὸν γάμον την ιδεαλιστικήν, και την μετά τὸν γάμον, την ρεαλιστικήν. Και όπως ο άφραδόν είναι τὸ ευτυχέστερο τμήμα της αφοτικής περιόδου, έτσι και ο μὴν τὸ μέλιτος είναι τὸ ευτυχέστερο τμήμα της δευτέρας.

—Ο μὴν τὸν μέλιτος, ο μὴν τὸν τρυφερῶν ερώτων. Και όμως, πόση ένταση προσοχής, πόση τέχνη, χρειάζεται εκ μέρους της γυναίκας γιά νά μπορέση νά σαγηνέυσῃ τὸν άνδρα μέσα σ' αὐτὸν τὸν ένα μὴνα και νά τον κρατήσει πατὸν ἐν' όρου ζωής...

—Ή γυναίκα πρέπει τὸν γλυκύτερον αὐτὸν μὴνα της σύζυγικής ζωής, πὸν ή άνάτη έχει φθάσει στο ζενιθ της ευτυχίας, νά προσπαθήσῃ ώστε νά μὴν τελειώσῃ ποτὲ ο μὴνας αὐτός.

—Τὰ θελητόα τους πρέπει ν' άνταρξώνται ὅλη τή δύναμή τους, άλλα ένα - ένα και ὅχι όλα μαζί.

—Ή γυναίκα είναι μυστήριον. Έτσι την έκαμε ο Θεός, ή μάλλον ή φύμη. Αί λοιπὴν, κόρη μου, τὸ άνεξήγηστον αὐτὸ μυστήριον της καρδιάς μου, τὸ ξεσκεπάσετε, αφήστε το νά μένῃ μυστήριον, γιά νά ξεσφαλίστῃ τὴν παντοτεινὴ ευτυχία σας.

—Συμμορφώθητε με τὸν χαρακτήρα και τὴν ιδεωδή του συζύγου σας. Άν του άρέση ή φιλολογία, μιλήστε του γ' αὐτήν, μελετάτε τις όρες της άναπαύσεώς σας. Δεν μπορείτε νά φαντασθῃτε τί υπέροχο πράγμα είναι ή μόρφωσις και πόση συντείνει στην έκτίμησι του άνδρός σας.

—Ένα άλλο ζήτημα. Πὸς και πὸν θὰ περάσετε τὸν μὴνα τὸν μέλιτος σας ; Προσέχετε, ζητήστε ένα μέρος πλασμένο γιά τὸν έρωτα και τὴν τρυφερότητα, μακριά από τὸν κόσμο και τὴν κοσμική κίνησι. Αὐτὰ τὰ βάζετε κ' άργότερα. Έν τὸν μεταξύ όμως μὴ ξεχνάτε ότι ο συζυγὸς σας υπήρξε νέος, έλεύθερος, είχε φιλενάδες. Μὴν τὸν πᾶτε σὰ κοσμικὰ κέντρα, όπου υπάρχει κίνδυνος νά της ξεναρωθῇ και ν' άρχίσῃ τὰ παληά. Κρατήστε τον στή μοναξιά, δώστε του καιρὸ νά ξενοφροσθῇ. ν' άφοσιωθῇ σὲ σᾶς, και προ παντός προσπαθεῖτε νά συνειθίσῃ τή συζυγική ζωή και νά τὴν βρῇ καλύτερη, γλυκύτερη από καὶνὴν που περνοῦσε ὡς γκαρζόν.

—Άλλοίμονον αὐτὸ τὴν πρώτην στιγμήν σπείρετε τέτοια έντονη κίνησι ζήλεια στο μυαλό του και μάλαστα άν εἶνε νέος.

—Έπίσης ποτὲ, παιδί μου, ή αἰδὼς και ή άγνοια νά μὴ σ' εγκαταλείβουν και μὴν ξεχνᾶς πὸς γιά ν' αγαπάται μία γυναίκα από τὸν άνδρα της εἶνε ὀλόκληρος έπιστήμη ὀλόκληρη στρατηγική τέχνη.

—Μὴ φαντασθῃς ποτὲ πὸς θὰ συγκρατήσῃς τὸν άνδρα κοντά σου, πάντα πιστό, μόνο με τὴν άγάπῃ που τὸν δείχνεις, πρέπει νά πὸν φερθῇς στρατηγικώτατα, γιά και ο καλύτερος στρατός, άν δεν ξέρῃ τὴν πολεμική τέχνη, δεν επιτυγχάνει τίποτε. Όπως άκριβώς και ή ὀμορφιά της γυναίκας δίχως τὴν τέχνη τοῦ μαγεῖν, δεν εἶνε άρκετὴ νά συγκρατήσῃ τὸν άνδρα περισσότερο απ' ὅσα χρόνια δέλει γιά γάμῃ ο κόσμος.

ΟΣΚΑΡ ΜΠΛΟΥΜΕΝΤΑΛ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τὰ χρόνια είχαν περάσει. Μόνον τὸ μίσος έμετ ζωὸν στην μαύρη αὐτὴ ψυχῇ.

Κι' όμως όταν συνάντησε και πάλι τὴν Ίωάννα, άντελήφθη πὸς τὸ άσυστο πάθος του ζωντανέου, θέριου.

Ήπελόνε πὸς ὕστερ' από τὸν θάνατο τοῦ Φραγκίσκου θὰ μπορούσε νά κατακτήσῃ τὴν καρδιά της χήρας του. Γι' αὐτὸ είχε άπαγάγει της δυο γυναίκες. Ήθελε μία μέρα νά παρουσιάσῃ μπροστά στην Ίωάννα και νά της πῇ :

—Είμαι πολύ πλούσιος, ο ισχυρότερος στο βασίλειο μετά τὸν βασιλέα. Ίσως νά γίνω και βασιλεὺς της Γαλλίας, γιά τὸς τολμηροὺς εὐνοεῖ ή τύχη. Θέλετε νά μοιραστήτῃ μαζί μου αὐτὴ τὴ δύναμη κ' αὐτὸν τὸν πλοῦτο, ὥσπου νά σᾶς στολίσω με στέμματα ;

Και δεν άφείδαλλε πὸς θὰ γοήτευε τὴν Ίωάννα της Πιέννης !

Τὸ μόνο ἔμπόδιο που ήταν σ' αὐτὰ τὰ σχέδια εμφανίζονταν ὑπὸ τὴν μορφήν του γέρο-Μπαρνταλιάν και τοῦ υιού του.

Γι' αὐτὸ επιστρέφοντας στο μέγαρο τοῦ Μάρι, ο Έρρίκος ήταν άποφασισμένος νά έπαύσῃ μία βασιλικὴ διαταγή, νά ξαναγυρίσῃ ο ίδιος στο σπίτι της ὁδοῦ Μονμάρτρης και νά σκοτίσῃ με τὸ χέρι του τούς δυο Μπαρνταλιάν.

Ο Έρρίκος μπήκε μόνος στο μέγαρο, άψὸς έδίωξε τὴ συνοδεία του. Δεν βρήκε ὅμως κανέναν.

—Τί κοιτᾶς που είμαι! μουρμούρισε. Ο καταραμένος Ζιλ θὰ βρίσκεται στο άλλο σπίτι... Έκτὸς αν δραπέτευσε... ή αν εἶνε ένα με τὸν διαβολο-Μπαρνταλιάν, γιά νά με τὴν λίσουν !

Έτοιμαζόταν νά φύγῃ, όταν τοῦ ήρθε ή σκέψη νά πᾶῃ ὡς τὴν κοζίνα. Έπρεπε νά περάσῃ απ' τὸν διάδρομο όπου βρισκόταν ή πόρτα τοῦ περιφώμου ὑπογείου. Περνώντας λοιπὸν μπροστά απ' τὸ ὑπόγειο, ο στρατάρτης είδε τὴν πόρτα άνοιχτή.

Έσκυψε και δέκρινε ένα άμυδρό φῶς. Κατέβηκε με προφύλαξη.

—Αν ήταν εκείνος! γκρίνιασε.

Στο τελευταίον σκαλοπάτι, έμεινε κατάπληκτος. Στὸν φωτεινὸ κύκλο φαινόταν δυο άνδρες.

Ο ένας ήταν ὀρθιος, δεμένος με σκοινιά σ' ένα μαδερὶ. Ο άλλος ήταν καθισμένος σὲνα ξύλινο σκαμνί, αντίκρου του, και τρώζε ένα μαχαίρι προσεκτικά.

Ο γέρος ήταν ο Ζιλ κ' ο νέος ο Ζιλλό.

Α' εγγήσομε με λίγα λόγια πὸς βρισκόταν ο Ζιλλό σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη θέση.

ΜΙΧΑΗΛ ΣΕΒΑΚΟ

Τὸ τέλος τοῦ ἱπποδίου Μπαρνταλιάν

Άφου πρόδωσε τὸν άρχοντά του στὸν Μπαρνταλιάν, ο Ζιλλό έσπευσε ν' άνεβῇ τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια τοῦ ὑπογείου. Σὲ δυὸ λεπτά βρέθηκε στην κουζίνα και σκέφτηκε :

—Δεν μπορὸ νά παραμείνω στο Παρίσι. Άν δεν πεθάνω από κρεμάλα, από στραγγαλισμὸ ή από σούβλισμα, σίγουρα θὰ πεθάνω απ' τὸ φόβο μου. Πρέπει νά φεύγω. Ποῦ νά πάγω όμως; Μακρυνά, πολύ μακρυνά...

Κι' ο Ζιλλό, έκανε νά τὸ βάλῃ στα πόδια. Μία σκέψη όμως τὸν σταμάτησε. Γιά νά φύγῃ μακρυνά, έπρεπε νάχε πολλά χρήματα. Ο Ζιλλό θυμήθηκε πὸς ήταν φτωχὸς, ο θεὸς του ήταν πολύ πλούσιος! Ήξερε καλά πὸν φύλαγε ο Ζιλ τὰ λεφτά του.

Ήπρε νά κλειδιά κ' έτρεξε στο διαμέρισμα τοῦ θεῖου του, άνοιξε τὸ δωμάτιο όπου βρισκόταν τὸ περιφώμο μπαούλο, κ' ὅλ' αὐτὰ μέσα σὲ δυὸ λεπτά. Φανταζόνταν πὸς

—Εἶνε τρελλή! έψιθύρισε ο Μονμάρτσου και έπεσε λιπέθυμος

ο Ζιλ δεν θὰ τελείωνε γρήγορα τις ὑποθέσεις του με τὸν Μπαρνταλιάν, προτού περάσῃ τουλάχιστον ένα τέταρτο της ὥρας.

Μόλις είδε άνοιχτὸ τὸ μπαούλο, γεμάτο χρυσάφι, ο Ζιλλό πήγε νά τρελλαθῇ απ' τὴ χαρά του. Βύθισε μέσα σ' αὐτὸ τὰ χέρια του και τὰ χρυσά σκουδα κύλησαν με τὸν πῶ ἀμμονιὰ ήχο.

Σὲ μία στιγμή, ο Ζιλλό ξεχάσε και γῆ και οὐρανὸ. Ξέχασε τὸ σῆμα. Ξέχασε τὸν Μπαρνταλιάν. Ξέχασε τὸ θεῖο του: μόνῃ ή ἀληστία τὸν κυριέυσε.

Μὲ στεναγμό, σκέφτηκε :

—Τί κρημ, δεν θὰ μπορούσε νά τὰ κουβαλήσῃ ὅλα! Άρχισε νά βάζῃ στὴς τσέπες του, στὰ παπούτσια του, στο καπέλλο του, φούχτες, φούχτες.

—Ακόμα λίγα, ακόμα λίγα...

Τέλος, άφου ξεχείλισε ὀλόκληρος από χρυσάφι και δεν μπορούσε νά σηκώσῃ άλλα, στράφηκε πρὸς τὴν πόρτα.

Έμεινε όμως καρφωμένος στή θέση τὴν τρελλὸς απ' τὸ φόβο.

Ο θεὸς του βρισκόταν εκεί ! Ο φοβερός Ζιλ, άκουμπισμένος στην κλεισμένη πόρτα, τὸν κύτταζε αἰκνίως.

Ο Ζιλλό, έκανε νά γονατίσῃ, τὰ χρυσά σκουδα άρχισαν ὅμως νά πέφτουν από παντοῦ, απ' τις τσέπες του, απ' τὰ παπούτσια του, απ' τὸ καπέλλο του...

—Θεῖε μου, σεβαστὲ μου θεῖε, φέλλισε ο Ζιλλό με μία χαρακτηριστικὴ γκριμάτσα.

—Τί κάνεις εκεί; ερώτησε ο γέρος;

—Βλέ...βλέπετε... συγκρίζω τὸ μπαούλο σας...

—Α' έτσι... συγκρίζεις τὸ μπαούλο μου ; Συνέχισε λοιπὸν τὴ δουλειά σου, παιδί μου... Ο Ζιλλό άρχισε νά φοβάται απ' τὸ ὕψος τοῦ Ζιλ.

—Τί νά συνεχίσω ; τραύλισε ο Ζιλλό.

—Τὸ μέτρημα, παιδί μου... Αριθμητικὴ θέρεις...Βάλε στίβες-στίβες τὰ νομίσματα, χωριστὰ τ' άσημένια και μέτρησέ τα...Πρέπει νά εἶνε 29365 άσημένιες λίβρες και 60.288 χρυσές. Τὸ ὅλον δηλαδὴ 89.653...

—89.653, επάνελαβε μηχανικά ο Ζιλλό.

—Εἶνε ὅλες ή οικονομίες μου, εἶπε ο Ζιλ. Μέτρα, λοιπὸν, τί περιμένεις ;

Ο Ζιλλό άρχισε ν' άδειάζῃ τὰ ρουχα του και τις τσέπες του απ' τὰ νομίσματα. Σιγά-σιγά τὰ στίβαξε στο μπαούλο κ' ο θεὸς του μετροῦσε :

—10.000.... 15.000... 20.000....

—Μᾶς λείπουν τρεῖς χιλιάδες λίβρες, εἶπε στο τέλος ο έπιστάτης... Δώσε της.

—Μά δεν της έχω ἐγὼ, διαμαρτυρήθηκε ο Ζιλλό.

—Ελα, κάνε γρήγορα, γιά νά μὴ σὲ ψάξω.

—Μά δεν έχω πιά τίποτε !

—Ο Ζιλ κοκκίνισε απ' τὸ θυμὸ του :

—Γδύσου ! διέταξε.

Ο Ζιλλό ὑπάκουσε, τρέμοντας. Ο γέρο Ζιλ έξέτασε προσεκτικὰ τὰ ρουχα, έψαξε στὴς ραφές, έσηκωσε τὴς φόδρες, τίποσε ὅμως.

Έλειπαν τρεῖς χιλιάδες λίβρες !

Μία φοικτὴ θλαστήμια ξέφυγε απ' τὴ χεῖλη τοῦ Ζιλ πὸν ὥρμησε κ' άρπαξε τὸν άνεψιό του από τὸν λαιμό, φωνάζοντας :

—Δώσε μου τὰ λεφτά μου ! κλέφτη ! Οικονομίες πέντε χρονῶν ! Μὲ κατέστρεψαν ! Μ' έκλεψαν ! Μὲ δολοφόνησαν ! Βοήθεια ! Αυστοχισμένα μου σκουδα πὸν βρισκόμαστε !

Μόνος ο γέρο-Μπαρνταλιάν μπορούσε ν' άπαντήσῃ σ' αὐτὴ τὴν ερώτησιν.

—Θεῖε μου, θὰ σᾶς βοηθήσῃ νά τὰ ξαναβρῇτε, προσπαθήσε νά τὸν παρηγορήσῃ ο Ζιλλό.

Ήταν ὅμως σάν νάχυνε λάδι στὴ φωτιά...

—Εσύ! οὐρλιάσε ο γέρος που είχε ξεχάσει τὸν άνεψιόν του, εσύ, κακοῦργε! Έσύ που έρχόσουν γιά νά με κλέψῃς! Περιμένε. Θὰ ὀδῇ πὸς τιμωρὸν τούς κλέφτες και τούς προδότες! Ντύσου γρήγορα !

Ταυτοχρόνως τράνταξε τὸν άνεψιόν του με μανία. Όταν τὸν άφρησε, ο Ζιλλό νύθρηκε διασπικὰ, ἐνῶ ο γέρος μουρμούριζε και άανάγηται λόγια.

Ο Ζιλ κατενύαστῃκε σιγά-σιγά.

Όταν έτοιμάστηκε ο Ζιλλό, τὸν έπιασε απ' τὸν λαιμό κ' άφου έκλεισε προσεκτικὰ τὸ δωμάτιο, τὸν παρέσυρε.

—Ελός! στέναξε ο Ζιλλό, τί θὰ πὸν κάνετε ;

Όταν εφτάσαν στο Ισόγειο, ο Ζιλλ άφρησε τὸν άνεψιό του και τραβώντας ένα μυτερό σπαθί, τοῦ εἶπε :

—Στὴν πρώτη κίνησι που θὰ κάνῃς γιά νά τὸ σκάσῃς, σὲ σούβλισα !

Αὐτὴ ή απειλὴ καθήλωσε λίγο τὸν Ζιλλό: ὥστε αν ὑπάκουε στὸν θεῖο του δεν θὰ τὸν πείραζε. Ύπετάχθη.

—Προχώρε μπροστά! συνέχισε ο Ζιλ.

Εφτάσαν στὸν κήπο και μπήκαν στην κελύβα τοῦ κηπουροῦ.

—Πᾶρε αὐτὸ τὸ παλούκι, αὐτὸ τὸ σκοινί

κι' αυτό το φτυάρι! διέταξε ο θεός.
'Ο Ζυλλό υπάκουσε και κατέβηκε στο υπόγειο.

—Χάψε εδώ!

Άφου έσφαψε ένα λάκκο ο Ζυλλό βύθισε βαθιά το παλόνι κι' όταν στερεώθηκε καλά ο έπιστάτης είπε :

—Φτάνει !

Τότε ο γέρος άδραξε τον άνεψιό του, τον κόλλησε στο παλόνι και τον έδωσε γερά με το σκονι, ούτως ώστε να μην μπορεί να κουνήσει ούτε χέρια, ούτε πόδια. 'Ο Ζυλλό, ξετρελαμένος άπ' την τρομάρα δεν έκανε καμμιάν αντίσταση.

'Ο έπιστάτης κάθισε σ' ένα ξύλινο σκαμνάκι κι' άρχισε να σκονίζει το λεπίδι του σπαθιού. Βλέποντας αυτές τις προετοιμασίες, ο Ζυλλό άρχισε να στεναίνει και να θονή.

Αυτήν άκριδώς τη στιγμή μπήκε ο στρατάρχης Ντανβίλ στο υπόγειο.

—Σώπαινε, είπε ο Ζιλ στον άνεψιό του, μη σκουίζεις γιατί θα μανάγκας να σε σφάξω...

'Ο Ζυλλό σάπασε.

—Θα σε δικάσω δίκαια και εύσυνείδητα, συνέχισε ο έπιστάτης. Να μου άπαντήσεις μόνο με ειλικρίνεια.

—Μάλιστα, θεέ μου, σάς το υπόσχομαι.

—'Ότε παρακολούθησες το άμάξι όπου ο έκλαμπρότατος είχε κρύψει τις φυλακισμένες του :

—Μάλιστα θεέ μου, 'Ός την όδον 'Ας.

—Καλά, και τώρα πές μου, κακούργε, δαίμονα, ποιός Σατανάς σέσπρωξε να διηγήθης στους καταραμένους Μπαρνατλιάν, ότι είδες :

—'Ηθελα να σώσω τ' αυτά μου, θεέ μου, που θα μου τάκοθαν.

—Κακούργε, ανανδρε! 'Ηθελες να σώσης τ' αυτά σου, ενώ σου έδινα το καλό παράδειγμα! 'Ενώ τους πρόσφερα όλη την περιουσία μου και θα πέθαινα άπ' τη λύπη μου άν την δέχονταν οι ληστές! 'Ενώ παραδεόμουν να με σκοτώσουν παρά να προδώσω τα μυστικά του έκλαμπροτάτου! Ξέρεις, άτιμε, τι συμφορές μπορεί να τύχουν στον άφέντη μας εξ αίτίας της προδοσίας σου :

—'Αλλοίμονο, συχωρέστε με, θεέ μου !

—Κι' εγώ ο ίδιος τί θ' απογίνω; Τί θα άπαντήσω σ' αυτόν τον ισχυρό άρχοντα όταν θα μου ζητήσει λόγο των πράξεών μου. Με τί θάρρος να τον αντιμετώπισω; Δεν είναι προτιμότερο να κρεμαστώ προτού γυρίσω :

'Ο γέρο-έπιστάτης ήταν σκεπτικός. Έπρεπε να τιμωρήσει παραδειγματικά τον άνεψιό του.

—Άκουσε του είπε : Δεν σε καταδικάζω εις θάνατον. 'Ο στρατάρχης θα σε κρίνει για την προδοσία σου, μπορεί και να σε συγχωρήσει. 'Εγώ θα σε τιμωρήσω για τα τρείς χιλιάδες σκούδα που μου έκλεψες από το μαοούλο μου...

—Μά δεν τάκλεψα! διαμαρτυρήθηκε ο Ζυλλό...

—Πρόδωσες τον άφέντη σου και τον θεό σου για να σώσης τ' αυτά σου. 'Ε λοιπόν, θα σου τα κόψω εγώ !

'Ο Ζυλλό σηκώθηκε άργά, πλησίασε τον άνεψιό του.

—Τουλάχιστον, κόψτε μονάχα το ένα! είχε τη δύναμη να φωνάξει ο Ζυλλό.

'Ο δυστυχισμένος έμπηξε μια φοβερή κραυγή: ο άπαισιος γέρος είχε πιάσει το δεξί αντί του και τόκωσε με μιάς! Τό αυτό κυλίστηνε στο υπόγειο.

—Έλεος για εκείνο που μένει! ξεφώνισε ο Ζυλλό, τρελλός από φρίκη και πόνο. Έλεος, οίστε !

Κι' άλλο ούλλισμα του ξεφύγε: ύστερα λιποθύμησε. Με την ίδια ψυχραιμία, ο έπιστάτης του είχε κόψει το δεύτερο αντί. Και άφου τελείωσε αυτή την εργασία του, άρ-

χιζε να χαμογελά. Τρελαινόταν για τέτοιες φάσεις.

'Όταν είδε όμως τον άνεψιό του βουτηγμένο στο αίμα και λιποθύμιο, ανατρίχιασε, γιατί φοβήθηκε μην πεθάνει.

—Είπε ο μόνος μάρτυράς μου ενώπιον του στρατάρχου! σκέφτηκε.

Τόν έλυσε άπ' το παλόνι, τον ξάπλωσε χάμω κι' άρχισε να τον περιποιείται. Του έπλυνε τις δυο πληγές του και τις καυτηρίασε με γλυκό κρασί. Ύστερα τις έπέδεσε και έάντισε το πρόσωπο του άνεψιού του με κρύο νερό.

'Ο Ζυλλό συνήλθε, άνοιξε τα τρομαγμένα μάτια του κι' έφερε τα χέρια του μηχανικά στ' αυτά του. 'Αλλοίμονο: δεν ήταν στη θέση τους.

—Άφησε ένα βαθύ στεναγμό.

—Πώς θ' άκούω στο έξη; μουμούρισε.

—'Ημθιε! είπε ο Ζιλ.

Αυτή ήταν ή μόνη παρηγοριά του άκρωτηριασμένου. Τόν έπιασε άπ' τόνα μπράτσο, τον βόηθησε να σηκωθεί και προχώρησαν μαζί στη σκάλα του υπογείου.

—Ένας άνδρας όμως όρθώθηκε μπροστά τους, που τον κύττιζαν κατατρομαγμένοι.

—'Ηταν ο στρατάρχης Ντανβίλ.

—'Εκλαμπρότατε! φώναξε ο Ζιλ γονατίζοντας.

—Αυτή τη φορά δεν γλυτώνω! στέναξε ο Ζυλλό, που λιποθύμησε και πάλι και σωριάστηκε.

—'Ε, λοιπόν, είπε ο Ντανβίλ ήρεμα, τι συμβαίνει ;

—'Εκλαμπρότατε! Μια μεγάλη συμφορά ! Είμαι άθώος, σάς τóρκίζομαι! 'Ο καταραμένος Μπαρνατλιάν ξέρει που βρίσκονται ή αλμάλωτες ... κι' αυτή τη στιγμή θα είναι σίγουρα στην έξουσία του. Μιλήστε, διατάξτε, ή ζωή μου σάς άνήκει.

—Είσαι πρόθυμος ν' αναλάβης, ό,τι σου υπόδειξω για να επανορθώσης το άδίκημα που μούκανες; Δεν πρόκειται να θυσιάσης τη ζωή σου, άπολύστατα όμως να φανερώσης πόσο κατεργάρης είσαι ;

—Είμαι έτοιμος, έκλαμπρότατε! Αυτόν τον ήλιθιο τον άνεψιό μου τί να τον κάνουμε; Να τον σκοτώσω ;

—'Όχι, γιατί θα μπορούσε να σου χρησιμεύσει σ' αυτό που θ' αναλάβης. Έλα!...

Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

Ας αφήσουμε τον στρατάρχη Ντανβίλ να ζητη τρόπο για να θανατώσει τους Μπαρνατλιάν και να συλλάβει αλμάλωτο την 'Ιωάννα.

Ας αφήσουμε επίσης τον Φραγκίσκο Μονμορανσύ, την δυστυχισμένη τρελλή και τη Λουίζα στο σπιτάκι του σοφού Ράμον, όπου θα τους συναντήσουμε προσεχώς.

Τρείς μέρες ύστερ' άπ' τα γεγονότα που αναφέραμε, τρείς μέρες ύστερ' άπ' την οριζοντιανή είσοδο του βασιλέως στην πόλη του, καθώς σήμαινε ή δεκάτη έσπερινή, δυο σκιές περπατούσαν άργά στο σκοτάδι που κάλυπτε τους κήπους του καινούργιου μεγάρου της βασιλείας, κοντά στην όδο Γκρανέλ και στην όδο Τριών Σκουδών.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων, με την πλεονεξία που την χαρακτηρίζει ήθελε να έχη στην κατοχή της οικόπεδα. Μεταξύ άλλων, άγόρασε και το οικόπεδο της όδοι Γκρανέλ

κι' έβαλε να το χτίσουν στους άπεράντους κήπους μετέφερε άπ' τα θερμά κλίματα και μετεφύτρε πορτοκαλιές, λεμονιές, λουλούδια με δυνατά άρώματα που μόνο στη Λομβαρδία και στο Πιεμόντε βρίσκουν κανείς.

Άγαπούσε όλες της ήδονές, όλες της μέθης όλα τα άρώματα, το αίμα και τα λουλούδια.

Στην άκρη των κήπων αυτών, ή Αικατερίνη διέταξε να χτίσουν ένα πυργίσκο για τον άστρολόγο της.

Πρός αυτόν τον πυργίσκο διευθυνόταν οι δυο σκιές που αναφέραμε. Σκιές... γιατί ο Ρουτζιέρι κι' η Αικατερίνη προχωρούσαν σιωπηλά ντυμένοι μαύρα κι' οι δυο κ' άν τους έβλεπε κανείς θα τους νόμιζε άσφαλώς για φαντάσματα.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων κι' ο Ρουτζιέρι σταμάτησαν μπροστά στον πυργίσκο. 'Ο άστρολόγος πήρε ένα κλειδί άπ' την τσέπη του κι' άνοιξε μια πορτούλα.

Μπήκαν κι' ανέβηκαν μια γυριστή κλίμακα που έφτανε στην κορυφή του πυργίσκου. Εκεί ήταν ένα γραφείο ή μάλλον ένα στενό δωματάκι όπου ο Ρουτζιέρι τοποθετούσε τα έπιστημονικά εργαλεία του, καθώς διαβήτες, κτλ. Τα μόνα έπιπλα ήταν ένα τραπέζι φορτωμένο με βιβλία και δυο πολυθρόνες.

Ένα μικρό παραθυράκι που άνοιγε στην όδον 'Ας άέριζε αυτό το δωματάκι. Από εκεί ή γρηά Λάουρα κατάσκοπος μιάς κατασκοπού επικρινονούσε με τον Ρουτζιέρι. Εκεί ή 'Αλίκη ντε Λουές έρχιχε τα σημειώματα που ήθελε να διαβιβάσει στη βασίλισσα.

Εκείνο το βράδυ, ή Αικατερίνη είχε λάβει άπ' την Λάουρα ένα σημείωμα μ' αυτές τις λίγες λέξεις :

—'Απόψε, κατά της δέκα εκείνη θα δεχθώ μια ενδιαφέρουσα έπίσκεψη για την όποια θα σάς κρατήσω ένήμερον αύριο.

—'Η Μεγαλειότης Σας έπιθυμεί ν' άνάψω ένα φώς; ρώτησε ο Ρουτζιέρι, άφου έκλεισε πίσω του την έξώπορτα του πυργίσκου.

—'Αντί άπαντήσεως, ή Αικατερίνη έπιασε ζωηρά το χέρι του άστρολόγου και τόσφι σάν να ήθελε να του συστήσει σιωπή.

Πραγματικά είχε ξεχωρίσει θόρυβο θημάτων στο δρόμο, που πλησίαζε προς τον πυργίσκο.

Η βασίλισσα πλησίασε προς το παραθυράκι για νάντυληφθί τί συνέβαινε. Τα δήματα πλησίαζαν.

—Είπε διαβάται! είπε ο Ρουτζιέρι.

—Σιωπή! διέταξε ή Αικατερίνη με ύφος άπειλητικό που τρομοκράτησε τον άστρολόγο.

Τα πρόσωπα του δρόμου δεν μπορούσαν ποτέ να φαντασθούν πως τους έπιτηρούσαν. Σταμάτησαν κοντά στον πυργίσκο, όχι μακριά άπ' το παραθυράκι, κι' ή βασίλισσα άκούσε μια φωνή...μια άνδρική φωνή που την έκανε νάνατριχιάσει.

Η φωνή έλεγε:

—Θα περιμένο εδώ τη Μεγαλειότητά Σας. Άπ' αυτή τη θέσι θα επιβλέπω συγχρόνως την όδο Τραβερίν και την όδον 'Ας. Κανείς δεν θα μπορούσε να φτάσει στην πόρτα χωρίς να του έμποδίσω την διάδοση. Η Μεγαλειότης Σας θα είναι εν πλήρει άσφαλεία...

—Δεν φοβούμαι καθόλου, κόμη, άποκρίθηκε μια γυναικεία φωνή.

—'Ο Θεόδοτος! ψιθύρισε υπόκοφα ο Ρουτζιέρι, χλωμιάζοντας.

—'Η 'Ιωάννα νι' Άλμπρέ! πρόσθεσε ή Αικατερίνη των Μεδίκων. Σώπαινε. Ας άκούσωμε.

(Ακολουθεί)

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

“ΣΤΕΛΛΑ ΒΙΟΛΑΝΤΗ,”

Το πρώτο στυντιό εις την 'Ελλάδα.—Το γύρισμα της Στέλλας Βιολάντη.—Μερικά στιγμιότυπα από την εργασία εις το στυντιό.—'Ο πρωταγωνιστής που μυρίζει τυρί.—Μερικά ά νέκδοτα άπé τó γύρισμα.

Στυντιό! Νά μια λέξη που άντηχούσε μέχρι σήμερα σαν μια θαυμασουργή μακρινή νύκτα στ' αυτά όλολήθρον του κόσμου.

Στυντιό! 'Εν τώ μεταξύ όμως ή λέξις αυτή, θγαίνοντας από τα όρια του θρύλλου έγινε πια πραγματικότητα και εις τον τόπον μας.

Σ' αυτό συνετέλεσαν και ή φιλοτιμία προέβλεψε των έπιχειρηματιών μας παραγωγής μινιών κ.κ. Μεγαρίτη και Σταματοπούλου και έβεινες του καλλιτεχνικού διευθυντού και σκηνοθέτου της 'Εταιρίας των «Ελλάς Φιλμ» κ. Ι. Λούμς.

Έπισκεπτόμενα το στυντιό της 'Εταιρίας που βρίσκεται κοντά εις τους Άμπελοκίπους. Είναι ένα πανύψηλο οικόδομημα έκτασως 150 περίπου μέτρων και πλάτους 50.

Διερχόμεθα το κατώφλι του με συγκίνηση, σά να μαντεύουμε ότι δά βρεθούμε σε λίγο σ' ένα άληθινό ναό της μεγαλειέτας των συγχρόνων δραματικών τεχνών. Προχωρούμε κατάληκτοι χωρίς καν να προσέξωμε τον θόρυβο, ο όποιος μας ζητεί τον σκοπό της έπισκέψεως μας. Είμεθα όλοι προσοχή. Το μάτι μας μεταβάλλεται σ' ένα κινηματογραφικό φακό. Και φανταζόμεθα προς στιγμήν, ότι ένα άόρατο «ήλεκτρικό σαρκό» ράς μεταφέρει προς τα ένδότερα. Κάπου εις την

το «σαρκό» σταματά. Έξω ήταν εσοκότε να λίγες στιγμές πριν. Στο διαγίγραμμα όμως του στυντιό που μας φιλοξέει, εις μέρα μεσημέρι, χωρίς στους 50 τετράγωνους προβολείς που το φωτίζουν. Μάς κάνει έπ'αυτοισι ή καλαισθησία του ντεκόρ με π' στο πλαίσιο του όποιου γυρίζεται μία σπουδαία σκηνή της «Στέλλας Βιολάντη» του Άκατωαίκοφ

μας κ. Γρ. Ξενοπούλου. Η σκηνή έτελ. άσεν. 'Ο μονότονος θόρυβος που θέτει σε κ' νησι τη μηχανή λήψεως πέσει. Οι πρωταγωνιστά δ. 'Ελένη Παπαδάκη και κ. Χρήστος Φρίτς πέφτουν κατάκοποι στα καθίσματα που φέρουν τα όνόματά τους και τα όποια χρησιμοποιούν στο διάλειμμα της εργασίας των, όπως συμβαίνει και εις όλα τα Εύρωπαϊκά στυντιό.

Η δ Παπαδάκη πονδράζεται διαστικά και άρρωσίζεται. Αυτό γίνεται για να είμαι πειδ εύχάριστη στον συμπαικτη μου, με τον όποιον πρόκειται να παίξω μίαν αισθηματική σκηνή μ' έπεξηγει ή συμπαιθής καλλιτέγνις, δικαιολογούσα την χειρονομία της που εξέλαβον ως υπερβολικήν κοκεταρίαν. Η σχετική μέρμνά της όμως, έπ'εγε χαμένη, γιατί ο παρτενάρ της φρεσκοάροντας τó μακιγιάζ του έκρινεν καλόν να καταβροχθίξη ένα κομμάτι τυρί.

Όλα εις έτοιμα. 'Ο άπαρτέρ κ. Μπερλιό έχει άλλαξει το σασι του, έχει κάνει τ'ν φίλς ά πούαν του και κοποθεήσει α διάφορά του «φίλτρα». 'Η περ' αμη μηχανή του «Κάμερακλάιρ» δέν άμμένει παρά το πρόσταγμα του κυρίου της, για ν' άποθανάτιση άκαριαώς όλες τις εικόνας που θα έκτυλιχθούν από τó φακό της (με 18 καρέ το δευτερόλεπτον). Γίνεται ακόμη μία πρόβα, από την όποια ο κ. Λούμς μένει άπολύτως ικανοποιημένος και δίδει το πρόσταγμα

«Φώς». Οι 50 προβολείς άνάβουν ταυτόχρονα. Έπακολουθεί νεότερον πρόσταγμα του σκηνοθέτου «Μοντέρ». Και ο κ. Μπερλιό, ό όποιος έχει κολλήσει το μάτι του επάνω εις το «είξερ» της μηχανής του δια να κανονίση την σύνθεσιν του ταμπλά, πιέζει ένα κομπι και ή μαγική μηχανή άρχίζει να γυρίζει. Πρόκειται περί ένός «πρώτου πλάνου». 'Ο Χρηστάκης θα φιλήση την Στέλλα, ή όποια θα δεχθί το φίλημα του, κλείουσα ήδυπαθώς τα μάτια. Με έκπληξιν όμως βλέπουμε ότι ή

τόν ζή κυριολεκτικώς, όπως θα έκαμε και ή μεγαλειέτα ήθοποιός του Εύρωπαϊκού ή 'Αμερικανικού Κινηματογράφου. Η μεγάλες καλλιτεχνικές άρετές της εν συνδυασμό με τα σημαντικά προσόντα της έδλεκτής αυτής ήθοποιού μας (έμφάνισιν, έκφρασιν, και φωνογένειαν), τα όποια έπανελημμένως έξηγν ή διάσημος Γάλλος πρωτοπόρος σκηνοθέτης του Κινηματογράφου κ. Ζερμαίν Ντυλάν εις συνευτέξεις της στα Γαλλικά Κινηματογραφικά φύλλα, την έποχην

‘Ο Χρηστάκης (Χρήστος Φρίτς) και ή Στέλλα (Έλένη Παπαδάκη) εις μίαν χαρακτηριστικήν σκηνήν του έργου.

πρωταγωνίστρια δ. 'Ελένη Παπαδάκη, δρασασχετεί, έμποδίζοντας τον παρτενάρ της να την φιλήση. 'Ο κ. Λούμς διαμαρτυρείται γιατί θα καταστραφή ή σκηνή του. 'Ο άπαρτέρ κ. Μπερλιό διαμαρτυρείται επίσης. Άλλ' ή πρωταγωνίστρια είναι άνένδοτη και σπορφομένη προς τον συμπαικτη της του λέγει: «Μού ειπε άδύνατον να π' φιλήσετε μυρίζοντάς τυρί. Πηγαίνετε πρώτα να πλυθήτε». Η μηχανή σταματά και οι προβολείς σβήνουν για νά επαναληφθί ή σκηνή μόνον όταν ό ζέν άπειρε έχει συμμορφωθί με την υπόδειξιν της παρτενάρ του.

Όλα αυτά άφορούν το γύρισμα. Ας μιλήσωμε τώρα διά τους πραγματοποιητάς της ταινίας και διά τους έρμηνευτάς της.

Τόν ρόλον της «Στέλλας Βιολάντη» υποκρίνεται ή μεγαλύτερα καλλιτέγνις τού σινι της «Στέλλας Βιολάντη», ή γνωστής Γάλλος άπαρτέρ-σέφ κ. Τζιμυ Μπερλιό, όστις είχε και την τεχνικήν διεύθυνσιν της ταινίας.

ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΛΗ Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΓΛΕΝΤΖΕ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΙΚΗΠΟΣ ΜΟΥΡΟΥΖΗ

17ον

Είς τοιαύτην κατάστασιν τὸ πλῆθος ἐκείνο τῶν ἀνθρώπων ἀκαταλόγιστον ἐκ τῆς μέθης εἰσέβαλε μέσα εἰς τὸ Ναύπλιον.

Ἦσαν περασμένα μεσάνυχτα καὶ ἡ πόλις ἡσύχαζε.

Τὸ μεθυμένο ἐκείνο στράτευμα εὐτυχῶς δὲν εἶχε παραλάβει μαζὶ ὅπλα.

Κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ἀποφασισθεῖσης καθόδου ὁ Μουρούζης, ὁ ὁποῖος συνεκράτει ὅπως δῆποτε τὴν ὑπαρξίν λειψάνων τινῶν λογικῶν ἐπέμεινε καὶ ἐπεδύληθ' νὰ κατέβουν εἰς τὸ Ναύπλιον ἄοπλοι.

—Ὅχι τουφέκια παιδιὰ ὄχι... Τὰ ποτήρια τῆς μουικῆς καὶ τῆς κανάτης.

Αὐτὸ ἦτο εὐτύχημα διότι μέσα στοὺς στενοὺς δρόμους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν σκοτεινοὶ δὲν ἀπεκλείετο νὰ συνέβαινον ἀκούσιοι φόνοι καὶ τραυματισμοί, ὁ δόρυθος ὅμως τὰ τραγοῦδια καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν τόσων ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐξαιλλοὶ ἐκ τῆς μέθης ἀφύπνισαν καὶ ἀνεστάτωσαν τὴν κοιμημένην πόλιν.

Ἡ πρώτη περίπτωσις, ἡ ὁποία συνητηθῆ με τοὺς παραδόξους ἐκείνους μεθύσους ὑπέστη σφοδρότατον αἰφνιδισμὸν.

Ἰὺ τὰς κραυγὰς «Ζήτω ὁ Φρουράρχος καὶ Ζήτω ὁ Βασιλεὺς» οἱ ἀφηνιάσαντες ἐκείνοι στρατιῶται ἀφώπλισαν τὴν περίπλον καὶ ἐναγκαλιζόμενοι καὶ καταφιλοῦντες τοὺς ἀνδρας αὐτῆς, οἱ ὁποῖοι τῶν χαμένων, τοὺς ἐβάλαν στὴ μέση καὶ τοὺς παρέσυραν καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν ἐξωφρενικὴν ἐκείνην διαδήλωσιν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀφύπνισθη συντάχθη καὶ ἔδραμε κατὰ τῶν ἀφηνιασμένων ἐκείνων ἀνθρώπων ὁ διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ φρουράρχου λόχος μετὸν ὑποφρουράρχον ἐπὶ κεφαλῆς.

Ὁλόκληρος ὁ λόχος μάλιστα εἶχε δύναμιν σαράντα ἀνδρῶν ἐνῷ οἱ μεθυμένοι ὑπερέβαινον τοὺς ἑκατόν.

Μόλις συνητηθῶσαν ὁ Παπαγκέας κρούων τὸν τέντερον ἤρχισε νὰ ζητωκραυγᾷ διατόρως ὑπὲρ τοῦ ὑποφρουράρχου τῆς φρουρᾶς τοῦ Ναυπλίου καὶ τοῦ Μεγαλειοτάτου Βασιλέως.

—Ζήτω ὁ γενναῖος ὑποφρουράρχος...

—Ζήτω...

—Ζήτω ἡ ἀνδρείοτάτη φρουρὰ τοῦ Ναυπλίου...

—Γήτω...

—Ζήτω ὁ Μεγαλειότατος Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος...

—Ζήτω...

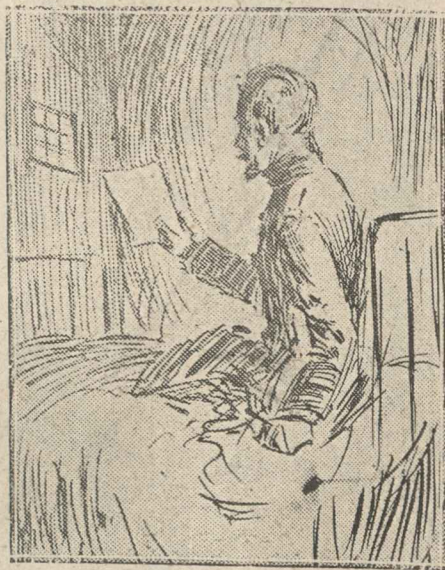
Καὶ ἐκτιπόμενος ρυθμικῶς μετ' ὅλην τὴν δύναμιν ποδὸς τοῦ εἶχεν ἀπομείνει ἀπὸ τὴν μέθην τὸν τέντερον μετὸ καπνὸν ἐνῷ ἡ ἄλλη στρατιὰ τῶν μεθύσων ἐκροτάλιζε μανιωδῶς τὰ ποτήρια, τὰ μεγάλα καὶ χοντρά ποδὲν ἔλεγοντο «κἀντήλες», τῆς κανάτης καὶ τῆς μουτικῆς.

Τὸ πρωτοφανὲς ἐκείνο γλέντι ἀνεστάτωσε τὴν πόλιν ἐπὶ δύο περὶ πλὺν ὥρας καὶ μάλιστα περὶ τὴν 4ην προΐνῃν ὁ ὑποφρουράρχος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρᾶς κατώρθωσαν

μᾶλλον διὰ τῆς πειθοῦς παρὰ διὰ τοῦ φόβου κατὰ τὰς αὐστηρὰς συστάσεις τοῦ φρουράρχου Δημητριάδου νὰ ἐπαναφέρουν εἰς τὴν Ἀκροναυπλίαν τὴν ἀφηνιάσανσαν φρουρὰν μαζὶ μετ' ὅλους φυλακισμένους.

Μετ' ὀλίγον ἡ φρουρὰ τῆς πόλεως τοῦ Ναυπλίου ἐπολιόρκησε σχεδὸν τὴν Ἀκροναυπλίαν καὶ τὴν ἐπομένῃν διετάχθησαν αὐστηραὶ ὁμακρίσεις. Αἱ εὐθὺναι ἔπασαν ὅλοι ἐπὶ τοῦ Μουρούζου καὶ τοῦ Παπαγκέας, ὅταν δὲ ὁ Δημητριάδης ἠρώτησε τὸν ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν τί νὰ κάμῃ τὸν Μουρούζην ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν νὰ τὸν στείλῃ ὑπὸ συνοδείαν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Καὶ ὁ μὲν ἀτυχὴς καὶ ἀνόητος Παπαγκέας παρεπέμφθη εἰς τὸ Στρατοδικεῖον, ὁ δὲ

Εἰς τὰς φυλακὰς ἔλαβε μίαν ἐπιστολὴν ἀνώνυμον

Μουρούζης ἀφίχθη εἰς τὰς Ἀθήνας συνοδευόμενος ἀπὸ ἑνὸς ἀνθυπολοχαγῶν τῆς φρουρᾶς τοῦ Ναυπλίου.

Ὁ φρουράρχος τῆς πρωτεύουσας ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου παρουσιάσθη ὁ Μουρούζης τὸν διέταξε νὰ διευθυνθῇ εἰς τὰς φυλακὰς τῶν ἀξιωματικῶν μέχρις ὅτου θὰ ἀπεφασίζετο ἡ παραπομπή του εἰς τὸ Στρατοδικεῖον.

—Ὅστε διατελῶ ὑπὸ προφυλάκισιν κύριε Φρουράρχε, ἠρώτησεν ὁ Μουρούζης.

—Βεβαίως κύριε Ἰλαρχε, τοῦ ἀπάντησεν ὁ φρουράρχος.

Τὰ παράδοξα γεγονότα τοῦ Ναυπλίου εἶχον ἀνησυχήσει τὴν κυβέρνησιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἰδίως εἶχον ἐξοργίσει τὸν τότε ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν Τσαμαδὸν, διότι ἐξακρατηρήσθησαν ὡς μία θλιβερά ἐκδήλωσις τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ στρατοῦ. Ὁ Μουρούζης, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ πραγματικὸς ἥρωας τῶν σκηνῶν ἐκείνων, ποιοῦσε νὰ τεθῇ ἐπιεικῶς εἰς ἀργίαν δι' ἀπολύσεως ἢ νὰ παραπεμφθῇ εἰς Συμβούλιον μετὰ τὸ ἐρώτημα τῆς ἀποτάξεως, ἀλλὰ ὁ Μουρούζης ἐπρόλαβε τὰς ἐναντίον του ἀποφάσεις καὶ ὑπέβαλε αἴτησιν παρατήσεως ἀπὸ τῶν

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις)

τάξεων τοῦ στρατοῦ. Τοῦτο ἀπετέλει τὴν μόνην ἀξιοπρεπὴ λύσιν καὶ ἔπρεπε νὰ καταβληθῶν καὶ ἰδιαίτερα προσπάθειαι διὰ νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἡ παραίτησις του χωρὶς νὰ προηγηθῇ καμία ἐκ τῶν σκληρῶν τιμωριῶν.

Εἰς τὰς φυλακὰς τῶν ἀξιωματικῶν εὐρισκόμενος ὁ Μουρούζης ἔλαβε μίαν ἡμέραν ταχυδρομικῶς ἐπιστολὴν ἀνώνυμον, ἡ ὁποία τοῦ ἐξέφραζε θλίψιν, συμπάθειαν καὶ εὐγνωμοσύνην.

«Μαζὶ μετ' ἡμῶν ἐκτίμησιν πρὸς τὸν ἱπποτικὸν χαρακτήρα σας θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ἐὰν ἀποδεχθῆτε τὴν στενοχωρίαν μου διὰ τὴν ἀπροσδόκητον περιπέτειαν σας ἴσως καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου, ἥτις θὰ παραμῆνῃ ἐσσεὶ εἰς τὴν ψυχὴν μου.»

Αὐτὰ τοῦ ἔγραψεν εἰς τὴν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν λεπτοῦς γυναικεῖος χαρακτήρ.

Ὁ Μουρούζης ἐδιάβασε τὸ γράμμα, δὲν πολυσκοτίσθηκε νὰ ἀνακαλύψῃ πόθεν προήρχετο ἀλλὰ τὸ τσαλάκωσε καὶ τὸ πέταξε. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο μετενόησε, τὸ ξαναδιάβασε ἄνευ ἑνα σπρίτο ἔβαλε φωτιά στὴν ἐπιστολὴν, ἄνοιψε ἔπειτα μ' αὐτὴν τὸ τοιγὰρ του καὶ ἀφού ἐκράτησε τὸ χαρτί ἀπὸ τὴν ἄκραν ἔως ὅτου ἡ φλόγα τὸ κατέκαισε, αἰσθόμενος τὴν τέφραν μέσα σὲ μὴ τενεκεδένια σταχτοδόχη ποὺ θρίσκετο ἀπάνω στὸ τραπέζι τοῦ δωματίου τῶν φυλακῶν.

Ἐνας συνάδελφός του, προφυλακισμένος καὶ αὐτός, τοῦ εἶπε μετὰ χαμόγελου.

—Ἐὰν δὲν θρηνώσατε σὲ περίοδο πολιτικῆς ὁμαλότητος θὰ ὑπόπτενα κύριε συνάδελφε ὅτι συνωμοτεῖτε.

Ὁ Μουρούζης ὁ ὁποῖος ἐστενοχωρεῖτο μετὰ τὴν παραμονὴν του εἰς τὰς φυλακὰς ὅπου δὲν μπορούσε πλέον, οὐτε νὰ πῇ ἀνέτως, οὐτε νὰ σκαρῶσθαι τῆς ἀγαπημένης του φράσεως, ἀρπαξὲς ἐκείνην τὴν φράσιν τοῦ συνάδελφου του καὶ ὁ νοῦς του εἰργάσθη γοργῶς καὶ ἐπινοητικῶς.

—Καὶ ποῖος σὰς βεβαιώνει, εἶπε, ὅτι θρηνώσατε εἰς ἐποχὴν πολιτικῆς ὁμαλότητος;

—Ὅχι δὲ... τοῦ ἐπιθύρησεν ἐκεῖνος μετὰ φρασίν φιλοπονητικῶν.

—Καὶ ὅμως...

—Συμβαίνει τίποτα;

Ὁ Μουρούζης προσεπληρώθη τὸν περίφροντιν καὶ τὸν στενοχωρημένον.

—Θέλω νὰ εἰπῶ δηλαδὴ, ἀγαπητὲ κύριε συνάδελφε, ὅτι ὑπάρχει μεγάλη μερὶς στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν, μόνον ὅτι μία ἐπανάστασις θὰ σώσῃ τὴν χώραν.

—Καὶ σεις τὸ πιστεύετε αὐτό; τὸν ἠρώτησεν ἐκεῖνος.

—Ἐγὼ πιστεύω πῶς κατὰ ὑπάρχει, τοῦ εἶπεν ὁ Μουρούζης μετὰ μυστηριώδους ὕψους, καὶ ἂν δὲν ἐκαίγα τὸ γράμμα αὐτὸ θὰ σὰς ἔπειθα ὅτι...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

(Γράφεται ἐπὶ τῇ βάσει πολυτίμων ἀπομνηνευμάτων πασιγνώστου ἀλλικεῦ)

Η ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

13ον

Κανείς δὲν ἔμαθε ποτὲ τί ἀκριβῶς ἔγινε ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὰ γεγονότα ὅμως ἐξελλίχθησαν ραγδαίως καὶ γεμάτα μυστήριον.

Ὁ Φὼν ἐρώτησε τὴν Φλωρὸν πᾶ ὥρα ἀπάνω κατὰ τὰ ἐπαγγελματικὰ τοῦ «καρτέρου» τοῦ ἀγνώστου ξένου.

—Ἀπάνω κατὰ τὰ μεσάνυχτα, τοῦ εἶπεν ἐκείνη. Ἐκύτταξε τὸ ρολοῖ του καὶ ἔπειτα ἐμυρομύρισε «ἔχομε καιρὸ». Σὰν νὰ ἐδίαζε ὅμως ἀπύθνησε πρὸς τὴν Φλωρὸν μὴ παρατήρησι ὡς ἀπειλὴν «κύτταξε καλὰ μὴ γῆγες ψεύτρα γιὰτὶ ἀλλοιμόνός σου, θὰ τὸ πληρώσης ἀκριβὰς.»

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσο, καὶ μὴ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ὁ Φὼν ξενιστοῦσε γιὰ τὸ μέρος τῆς ἐνέδρας μετ' ἄλλους τέσσαρες κλητήρες τοὺς ὁποῖους εἶχε διαλέξει ἑνα καὶ ἑνα καὶ εἶχε πεποιθῇ στὴν τόλμην τους καὶ στὴ πάλινάριά τους.

Ἡ κερὰ Φλωρὸν προηγείτο καμμιὰ ἑκατοστή βήματα συνοδευομένη ἀπὸ τὸ Σμπαράλια, ἔπειτα ἤρχοντο δύο ἀπὸ τοὺς κλητήρας καὶ τελευταῖος ὁ Φὼν μ' ἑνα ἀκόλουθο.

Ὅτε οἱ ἀστυνόμοι οὐτε οἱ κλητήρες τῆς καταδιώξεως εἶχαν τότε ἰδιαίτερη στολή. Οἱ ἀστυνόμοι φορούσαν πολιτικὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι πολῖται. Τὸ ἴδιον καὶ οἱ κλητήρες μετ' ὀλίγον διαφωρᾶν ὅτι αὐτοὶ ἀντὶ οἰουδῆποτε κατέλλουν φορούσαν πλῆλιν καὶ οἱ νησιώτες φέσι μετὰ διακριτικὰ ἐπάνω σήματα τῆς ὑπηρεσίας τῶν.

Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν λεωφόρον Σωκράτους, ἡ ὁποία μάλιστα τότε εἶχε χαραχθῇ καὶ δὲν εἶχε παρὰ ὀλίγα καὶ ἀραιότατα μικρόσπιτα, δὲν ὑπῆρχε κανένα φανάρι.

Ἡ συνοδεία ἐβυθίσθη μετ' ὀλίγον εἰς τὸ σκότος καὶ μετὰ μὴδ' ἑκατοστής ἀπὸ τὴν ἰδίαν τάξιν ἐπληρώσαν στὸ ἐρημικὸ σπῆτι τῆς Φλωρῆς, συνεκεντρώθησαν πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχον τοῦ σπιτιοῦ καὶ μέσα στὸ σκότος ποὺ μόλις διέκρινε ὁ ἑνας τὴν σκιά τοῦ ἄλλου καὶ εἰς ἀπόστασιν ἐλαχίστων βημάτων, ἡ Φλωρὸς τοὺς ὑπέδειξε τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατήρχετο συνήθως τὸ ἀμάξι τοῦ ξένου καὶ τοὺς προσέθεσε ὅτι λεπτομερεῖας εἶχε.

—Τώρα ἐλόγον σου, τῆς εἶπε ὁ Φὼν, νάνεβης στὸ σπῆτι σου καὶ νὰ περιμένῃς ἡσυχὰ ὅπως ἔκανες καὶ τῆς ἄλλης φορῆς. Ὅτι καὶ ν' ἀκούσῃς νὰ μὴ ταραχθῇς καὶ ν' ἀνοίξῃς τὴν πόρτα σου μονάχα ἅμα ἀκούσῃς τρεῖς σφυρηγματιὰς κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά σου.

—Γιὰ ὄνομα τῆς Παναγίας, τοῦ εἶπεν ἡ Φλωρὸς, ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ στὰ χέρια σου.

✽

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἡ Φλωρὸς βρῆκε στὸ σπῆτι τὴν Μάρθαν σὲ μεγάλῃ ἀνησυχίᾳ. Εἶχε νοιώσει πῶς κατὰ πόλιν σπουδαῖο καὶ πόλιν ἐκινδύνου τῆς ἐκρυβε ἡ θεὰ τῆς.

Ἡ Φλωρὸς γύρησε νὰ τὴν καθυσυχάσῃ τῆς εἶπε κάποιον ψέμα καὶ γύρησε μετὰ τὸν τρόπον νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς καὶ τὴν σκέψιν τῆς τὸ φόβον καὶ τὴν ἀγωνίαν ποὺ εἶχε κυριεύσει τὴν ψυχὴν τῆς, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, γιὰτὶ καὶ ἡ δικὴ τῆς ψυχὴ ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ φόβον καὶ λαχτάρα.

Μία ἀξιοπρεπὴς κυρία ἔφερεν ἑνα στέφανον ἀπὸ ἀνθὲς εἰς τὸν τάφον

πάνω στὸ δρόμον ποὺ περιμέναν νὰ κατεβῇ τ' ἀμάξι.

Ὅλοι τοὺς εἶχανε καθίσει ἀπάνω στὸ χῶμα, μιλούσανε πολλὰ σιγαλά, κανεὶς δὲν ἔπινε τσιγάρο καὶ περιμέναν μετὰ μὴδ' ἑκατοστής νὰ διακρίνουν τὶς σκιὰς τῶν κακούργων ποὺ, κατὰ τὰς δεβαιώσεις τῆς Φλωρῆς, θὰ στήνανε κατὰ τὰ μεσάνυχτα τὸ καρτέρι.

Τὰ μάτια τοὺς εἶχανε συνειθίσει, λίγο λίγο μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι καὶ ἔτσι μπορούσαν νὰ διακρίνουν σκιὰς σὲ κάμποσα δῆματα, ἔπειτα ἡ νύχτα ἦταν ἡσυχὴ καὶ συνεπαισμένη, τὸ μέρος ἔρημον, κανεὶς διαβάτης δὲν περνοῦσε καὶ μπορούσαν νὰ ἀρπάξουν τῆς πατημασιῆς ἢ τῆς κονδύντης ἀπὸ ἀκριτὴ ἀπόστασι.

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα εἶδαν νὰ φαίνονται τρεῖς σκιὰς ποὺ ἤρχοντο ἀκριβῶς στὸ μέρος τὸ ὁποῖον θὰ κατέβαινε τ' ἀμάξι.

Χαμηλωμένοι καθὼς ἦσαν στὸ χῶμα χαμῆλωςαν περισσότερο. Ἀνθρώποι ἀνίδεοι δὲν μπορούσαν νὰ τοὺς ὑποπτευθῶν οὐτε νὰ τοὺς νοιώσουν. Ἐπέρασε κάμποση ὥρα ἀνόμοια καὶ ἀκούστηκαν ἀπὸ μακριὰ τὰ τριζιμάτα ποὺ ἔκαναν οἱ παλαιοὶ τροχοὶ τῶν ἀμαξίων μετὰ τὰ σιδερένια στεφάνια. Ἦταν ἡ

ὥρα ποὺ ἡ ἀγωνία τῆς Φλωρῆς ἐφθανε στὸ κατακόρυφον.

Τὶ ἔγινε τότε κανεὶς ποτὲ δὲν ἔμαθε, γιὰτὶ ὁ περιέργος ἐκείνος ἀστυνόμος ποὺ πέθανε φτωχότατος ἔπειτα ἀπὸ κάμποσα χρόνια στὴν Ἀθήναν, δὲν ἀνοίξε ποτὲ τὸ στόμα του νὰ διηγηθῇ τὴν τραγικὴν περιπέτειαν ἐκείνης τῆς νύχτας.

Σὲ λίγο ὅμως—περασμένα μεσάνυχτα—ἀκούστηκαν τρεῖς τέσσαρες βαρεῖες πιστολιές καὶ φωνὲς ἄγριες καὶ ποδοβολητὸ ἀνθρώπων ποὺ τρέχανε, ἔπειτα ξανάπεσε πάλι στὸ ἐρημικὸ μέρος ἡ βαθεῖα γαλήνη τῆς σκοτεινῆς νύχτας.

Ἡ Φλωρὸς κέρωσε, ἔκανε νὰ πιναχθῇ ἐπάνω μετὰ τὰ γόνατά της λίγυσαν καὶ σωριαστῆκε πάνω σὲνα καναπέ.

Ἡ Μάρθα γονάτισε πλάι τῆς καὶ τὴν παρακαλοῦσε μετὰ φόβον καὶ λαχτάρα νὰ τῆς πῇ τί ἔλεγγαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ φοβερά πράγματα καὶ ἡ φωνὴ καὶ τὰ σκοτώματα.

—Τί νὰ σοῦ πῶ παιδί μου, τῆς ψιθύρισε λιποψυχισμένη ἡ Φλωρὸς, ἀπόψε ἡ χανόμαστε ἢ σωζόμαστε.

Πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ τίποτα πᾶ δὲν ἀκούστηκε οὐτε σφυρηγματιὰς ποὺ τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ ὁ ἀστυνόμος, οὐτε πατημασιῆς ἀνθρώπων ζύγωσαν στὸ σπῆτι.

Ἀπάνω ἀπὸ δύο ὥρες ποὺ ἡ Φλωρὸς καὶ ἡ Μάρθα περιμέναν μετ' ἀγωνία πίσω ἀπὸ τῆς κλειστῆς γρίλιες τῶν παραθυριῶν, ἀκούσαν νὰ ζυγώνουν στὰ παράθυρά τους βαρεῖες πατημασιῆς ἀνθρώπων.

Ἡ καρδιὴς τοὺς σφοδροχτύπησαν, ἀκούσαν σὲ λίγο τὰ τρία σφυρηγματιὰ ποὺ τοὺς εἶχε πῇ ὁ ἀστυνόμος.

Ἡ Φλωρὸς ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ ἀμέσως.

—Τί κάνεις; τῆς φώναξε ἡ Μάρθα.

—Ἔτσι πρέπει νὰ κάνω καὶ μετὰ ἀπόφασιν ἀνοίξε τὴν πόρτα.

Στὸ ἀνοιγμὰ τῆς δὲ φάνηκε ὁ ἀστυνόμος ἀλλὰ ἦταν ἄλλος ἄνθρωπος.

Ἡ Φλωρὸς γνώρισε ἀμέσως τὸν Σμπαράλια. Ἦταν ἀγριεμένος καὶ τὸ μᾶτι του ἔπεσε ἀπάνω καὶ στὴ Φλωρὸν καὶ στὴ Μάρθαν ὅταν σπλιέτο, ποὺ λαμποκοπᾷ στὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ.

Ὁ Σμπαράλιας εἰσεῖσε τὴν πόρτα καὶ μὴ καὶ μέσα.

—Παναγία μου, παιδί μου πές μου τί γένηκε, τὸν ῥώτησε ἡ Φλωρὸς.

Ὁ Σμπαράλιας δλοσυρὸς καὶ ἄγριος δὲν ἀπάντησε στὴν ἐρώτησιν. Ξανακύτταξε τὴν Μάρθαν ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια καὶ τοὺς εἶπε:

—Ντυθῆτε... Πάρτε μαζὶ σας ὅτι πρόχειρο ἔχετε καὶ τὰ λεφτά σας, γιὰτὶ θαρρῆτε μαζὶ μου.

Ἐπειδὴ δὲ εἶδε πῶς καὶ ἡ Μάρθα γίνανε κατακλίτρες, τοὺς προσέθεσε γιὰ νὰ τῆς καθυσυχάσῃ:

—Μὴ φοβηθῆτε τίποτα, αὐτὴ τὴ διαταγὴ ἔχω.

—Ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο; ῥώτησε ἡ Φλωρὸς.

—Ἀπὸ τὸν μεγάλο κύριο ποὺ σὰς προστατεύει, τοὺς εἶπε μετὰ κάποιον μικρόλογον μορφασμὸν ὁ Σμπαράλιας.

Καὶ τῆς ἐβεβαίωσε πῶς κανεὶς δὲν ἔπαθε

Αρχισυντάκτης : Παν. Παπαδόπουλος

Κουρ Κουρ : Κ. Αρπατζιδάκη. Δεν έδημοσιεύθησαν λόγω έλλειψης χώρου. Είς το μέλλον θα δημοσιεύονται.—Θ. Κρεσάνης, Λαγυκαδῶ. Ζητήσατέ τα από το υποπρωτογείον της Έταιρείας Έλλ. Τύπου. Έχει λάβει εντολή.—Γ. Ίωαννίδην. Στέλλετε.—Κυρ. Σοβατζιδάκη. 6 κουπόνια διά τὸ νέον λαχείον δὲν φθάνουν. Διαβάσατε τὴν προκήρυξιν τοῦ νέου λαχείου εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἐξωφύλλου.—Αντων Τσίμα. Τὸ ὄνομά σας δημοσιεύεται. Γιὰ τὸ ἄλλο ὅμως δὲν ἔχετε δικαίον, γιὰτὶ αἱ ἀποδείξεις ἦσαν διπλότυποι. Ἄν ἔχετε ἀμφοβόλιον, περάσατε μὴ ὥρα ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας γὰ νὰ σὰς δείξουμε τὰ διπλότυπα.—Χρ. Ὁρφανόν. Δυστυχῶς καὶ τὸ νέον σας δὲν λέει τίποτε. Διαβάσατε.—Α. Κ. Τὰ ποιήματά σας «Εὐμοῖος», «Μαύρη Ζωή» καὶ «Χωρισμός» ἔχουν καλὸ στίχο, ἀλλὰ εἰνε καὶ πολὺ. Ἰσως ἐσεῖς δὲν τὸ νοιάζεσθε, γιὰτὶ καθὼς φαίνεται ἀπ' αὐτὰ, ὑποφέρετε.—Μ. Καραγιαννίδην. Καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ. Σὺ νήθως τὸ πρῶτ.—Η. Καραμπερην. Ἦθογραφεῖς δὲν δημοσιεύουμε.—Α. Τσαναφίδην. Ὅχι καλὸ. Ἰδοὺ οἱ πρῶτοι στίχοι γὰ νὰ ἰδῇτε κα' ἐσεῖς :

Ὅσα βελόνια κάνει μὴ δὴ σίδηρο
τῶσα ἄστρα εἶνε στὸν οὐρανόν.
Ὅσα ἄστρα ἔχει ὁ οὐρανός
τῶσα παιδιὰ νὰ κάνει,
τῶσες φορὲς νὰ παντρευτῇς
καὶ χήρα νὰ πεθάνης.

Ἐπίσης καὶ τὰ «Προσφυγικά». —Ε. Βελίδην. Ἔχουν λάβῃ μετοικία.—Θρύλον Ταύγετον. Δυστυχῶς ὄχι καλὰ.—Ι. Μαυρίδ. Εἶνα καλογραμμένον, ἀλλὰ πεζοτοίχουδεν δημοσιεύουμε.—Δ. Νικολάου. Εἶνε ἀκατάλληλον διὰ τὸ περιοδικὸν μας, διότι εἶνε σόαν.—Δ.

ΤΟ ΜΑΓΓΑΛΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ—ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΜΑΓΓΑΛΙΟΝ

ΑΝΑΙΜΙΑ

Τὸ ΝΟΥΚΛΕΜΟΖ προϊόν πολυτελῶν ἐπιστημονικῶν μελετῶν, εἶναι τὸ μόνον αἱματογόνον τονικόν. Ἀναγεννᾷ τὸν ὀργανισμόν, ἐπαυφέρει τὴν ὀρεξιν, αὐξάνει τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια καὶ τὸ βάρος. Τὸ ΝΟΥΚΛΕΜΟΖ λόγω τῶν βελτιωμάτων τοῦ ἀποτελεσμάτων καὶ τῆς ἰδιότητος τοῦ συνθέσει, ἔλαβε τρία βραβεῖα :

1) Δίπλωμα τιμῆς τοῦ 3^{ου} Διεθνούς Ἰατροσυλλογίου
2) Χρυσὸν μεταλλίον τῆς Ἀποικιακῆς ἐκθέσεως Στρασεβούργου
3) Ἀργυρὸν μεταλλίον τῆς ἐκατονταετηρίδος τοῦ ΠΑΡΙΣ 1923

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ : ΕΛΛΑΔΙ ΝΙΚΟΣ Μ. ΤΖΙΤΖΩΠΗΣ ΑΘΗΝΑΙ ΚΛΕΙΣΘΕΟΥΣ 15

Ἀγγελόπουλον. Ὁ τελευταῖος στίχος εἶνε κάπως στρεφνός.—Γ. Ρεμπάνην. Τὸ διήγημά σας εἶνε παλαιὰς σχολῆς. Σὰς συνιστοῦμε πρὶν γράψετε, νὰ διαβάσατε διηγηματογράφους. Καὶ θὰ ἰδῇτε μόνος σας τὰ σφάλματά σας.—Τακτικὸν ἀναγνώστην, Πάτρας. Ἐχετε δίκαιον, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλοιως.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ

Ἀνέκδοτα ἐλήφθησαν τῶν κ.κ. Μ. Ζαζανθινάκη, Ν. Πανταζοπούλου, Κίλ, Κων. Χ., Δίξ, Μάσκου, Κ. Π., Χ. Παπαδοπούλου, Θ. Ἀναστασοπούλου, Γ. Μακρή, Ο. Α. Χρ., Χ. Τσιθανοπούλου, Κ. Κόντη, Σ. Σούλιου, Α. Λιάκου, Α. Μυριδάκη, Α. Μακρή, Ε. Πατ., Χ. Ἀρτζόγλου, Α. Χατζημυλῆ, Α. Τσαμπεῖ, Π. Μπελντέκου, Σπ. Παν., Κ. Α. Σ., Τ. Βοργιά, Χ. Χ., Δ. Παπαθεοδωροῦ, Α. Πετρίδη, Ρ. Μπαμπασαντιάν, Α. Πονηρίδη, Χ. Σιδεράτου, Γ. Τριανταφυλλοπούλου, Ε. Κάλλου, Χ. Ραττοπούλου, Γ. Χοιστοπούλου, Χ. Μπουλιδάκη, Δ. Κυριακοπούλου, Κ. Θ—ης, Ν. Παναγιωτοῦ καὶ τῶν δίδων Μ. Πεδικούλη, Α. Ὁρμηδοπούλου, Ἀμ. Ἀντιστοῦ καὶ θὰ δημοσιευθῶν ἐφόσον ἐγκριθῶν.

Ὑπομνηστικὸν ὅτι ὁ διαγωνισμὸς ἀνεκδότων λήγει, καὶ κατὰ συνέπειαν ὅσα ἀνέκδοτα ληφθῶν ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἔξης δὲν θὰ λησθῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ.

Εἰς τὰς λοιπὰς ἀναγνώστους τοῦ μᾶς ἔργου καὶ θ' ἀπονεμηθῶν εἰς τὸ προσεχές, λόγω ἐλλείψεως χώρου.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Ἐπὶ λύσεις ἀπέστειλεν ὁ κ. Τρύφων Ἀνθης (Ἀθήναι).

Ἐξ λύσεις ὁρθὰς ἀπέστειλαν οἱ κ. κ. Ι.

Ι. Στεργίουπουλος, Π. Ἀκριτίδης, Σπ. Μυυδαλῆς, Α. Κοντόπουλος, Δ. Κουμαρῆς, Α. Μαροῦλάκης, Γ. Φασαδῆς, Ν. Κωστός, Β. Κόκορος, Χ. Λάτσης, Κ. Παπαδόπου, Π. Γεωργιάδης, Ι. Σουσιῆς, Τσίμα.

Πέντε λύσεις ἀπέστειλαν οἱ κ.κ. Τσιανταφιδῆς, Γεωργία Παπαναστασίου, Βασ. Σουλιδῆς καὶ Ἐλ. Τριανταφυλλίδου. Αἶδα Μαρίαν Βενετσανοπούλου. Αἶμα ἀδύνατον, λόγω τῆς πληθώρας τῶν λύσεων ἔχουν σταλῇ.

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἀφ' ὧν Δευτέραν, 13ην Ἀπριλίου καὶ 11ην π.μ. θὰ γίνῃ εἰς τὰ γραφεῖα μας κλήρωσις τοῦ διαγωνισμοῦ αἰνιγμάτων, πρὸς τοὺς δροῦς τῆς προκηρύξεως διαγωνισμοῦ. Ὅσοι τῶν ἀναγνωστῶν παύθωμεν, δύνανται νὰ παρευρεθῶν.

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ ΤΑ ΔΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ

Ἀπὸ τοῦ δεκάτου φύλλου, ἤρξασε σειρά αἰνιγμάτων, ἡ ὁποία θὰ περιλαμβάνῃ 10 αἰνίγματα. Τὰς λύσεις δέον οἱ ἀναγνώσται μᾶς ν' ἀποστέλλουν εἰς τὸ τέλος τοῦ φύλλου, ἐντὸς συντηρημένης ἐπιστολῆς, διανεμηθῶν δὲ τὰ ἔξης δώρα :

Εἰς τὸν πρῶτον, ὅστις θὰ λύσῃ ἑκατὸν καὶ τὰ 10 — ἡ τὰ περισσότερα—αἰνίγματα ἕνα γεωμύθιον ἀξίας 2.500 δρ.

Κατὰ σειράν δὲ εἰς τοὺς ἄλλους :
1 ὥρολόγιον ἀξίας 1000 δρ.
2 φωτογραφικὰ μηχαναῖα.
1 νεσσοσάκι μανικιοδρ ἀξίας 700 δρ.
5 στυλογράφοι συνολικῆς ἀξίας 1000 δρ.
1 ἀνθοδοχεῖον ἀξίας 500 δρ.

5 πλάκες γραμμοφώνου ἀξίας 500 δρ.

Καὶ 10 συνδρομαὶ ἐξάμηνοι, ἐὰν οἱ ἀναγνώσται εἰνε τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἡ τμήμηνοι, ἐὰν τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Πρῶτος ἐπιτυχόν, θὰ θεωρηθῇ ὅστις λύσῃ ὅλα τὰ αἰνίγματα.

Ἐν ἡ περιπτώσει ὑπάρχουν περισσεύματα τοῦ ἐνός λύται, τότε θὰ γίνῃ κλήρωσις τὰ γραφεῖα μας, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ κληθῶν νὰ παραστῶν ὅσοι τῶν ἀναγνωστῶν παύθωμεν. Ἐὰν δὲν λυθῶν ὅλα τὰ αἰνίγματα, πρῶτος θὰ θεωρηθῇ ὅστις θὰ λύσῃ τὰ περισσότερα—καὶ οὕτω καθ' ἔξης :

ΑΙΝΙΓΜΑ 80ν

Ὑπέρτης μεταφέρων ποτήρια, τὰ ἑκατὸ ἀπὸ ἀπροσεξίας. Ἐρωτηθεῖς πόσα ἦσαν τὰ ποτήρια ἀπάντησε :

Παρατήρησα ὅτι ὁ κύριός μου ἔρχεται τρεῖς σειρὰς καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ποτηρίων ἐστὶν περὶ τὸς 5. Ἐπειτα τὰ ἀναμείξασα ἐν νέῳ ἐσχημάτισε 5 νέας σειρὰς καὶ τὰ ποτήρια τότε ἦσαν μονά. Ἐπειτα, διαλύσας ἐν νέῳ τὰς 5 σειρὰς, ἐσχημάτισε μὲ τὰ ἴδια ποτήρια 5 σειρὰς.

Πόσα ἦσαν τὰ ποτήρια :

ΜΟΥΣΙΚΟΣ, ὑπηρετήσας ἐπὶ μακρῶν ὁργανῶν καὶ διευθυντὴς φιλαρμονικῆς παρχιακῶν πόλεων, γνώστης τῶν παλαιῶν καὶ ἐγγράδιων ὁργάνων, καθηγητὴς τοῦ μουσικοῦ καὶ τῆς ἀρμονίας, ζητεῖ θέσιν εἰς φιλικὴν Φιλαρμονικὴν. Γράψατε : Ἀρ. Τσιανταφιδῆς Γραφεῖα «Τικ-Τάκ».

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ 500 ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100.000

Ἀπὸ τοῦ ἐννάτου φύλλου ἤρξασεν ὁ νέος μέγας διαγωνισμὸς τοῦ «ΤΙΚ-ΤΑΚ» διανομῆς δώρων εἰς τοὺς ἀναγνώσταις 100.000 δραχμῶν. Τὸ σχετικὸν κουπόνιον συμμετοχῆς εἰς τὸν ἐν λόγω διαγωνισμόν δημοσιεύεται πάντοτε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τοῦ ὀπισθοῦ ἐξωφύλλου εἰς τὸν ὅτι δύνανται ν' ἀποκόπτεται χωρὶς νὰ καταστρέφεται τὸ φύλλον.

Τὸ κουπόνιον θὰ δημοσιεύεται ἀπὸ τοῦ 9ου μέχρι τοῦ 39ου ἀριθμοῦ 39ου φύλλου ὑπερπληρωμένου. Οἱ ἀναγνώσται δηλαδή, οἱ ὁποῖοι θὰ μετάσχουν εἰς τὸν διαγωνισμόν θὰ πρέπει νὰ συγκεντρώσουν ἐν ὅλῳ 31 κουπόνια, τὰ ὁποῖα θὰ ἀποστέλλουν ὅλα ΜΑΖΥ εἰς τὰ γραφεῖα μας, μετὰ τὴν λήξιν τοῦ διαγωνισμοῦ, ἥτοι μετὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ ἀποκοπὴν καὶ τὸν κουπόνιον τοῦ 39ου ἀριθμοῦ 39ου φύλλου μας.

Τὰ πυχὸν ἀλλελεοντα κουπόνια δύνανται οἱ ἀναγνώσται μᾶς νὰ συμπληρώσουν διὰ κουπόνιον τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας.

Εἰς τοὺς ἀναγνώσταις τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, οἱ ὁποῖοι θὰ προσέρχωνται αὐτοπροσώπως εἰς τὸ ἀντιπροσώπων τῶν θὰ ἀλλελεοντα καὶ κουπόνια δι' ἐνὸς λαχοῦ φέροντος αὐξήσαν ἀριθμὸν κατὰ σειράν.

Οἱ ἀναγνώσται τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀφοῦ συλλέξουν ὅλα τὰ κουπόνια, θὰ τὰ ἀποστέλλουν εἰς τὰ γραφεῖα μας ἐντὸς συντηρημένης ἐπιστολῆς μὲ τὸ ὄνοματεπώνυμόν των καὶ τὴν πλήρη διεύθυνσίν των καθαρογραμμένην ὁ δὲ ἀριθμὸς τοῦ λαχοῦ ἐνὸς ἐλάττου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ «ΤΙΚ-ΤΑΚ».

Θὰ κερδίσουν ἐν συνόλῳ 500 ἀναγνώσται τὰ ἔξης εἶδη :

Ὁ 1ος ἀριθμὸς ἕνα ραδιόφωνον μεθ' ὅλων τῶν συσκευῶν τοῦ κλπ. χρειωδῶν πρὸς ἐγκατάστασιν ἀξίας δρχ. 10.000.

Ὁ 2ος ἀριθμὸς μίαν τουαλέτταν γυναικείαν, παριζιάνικον μοντέλλο, ἀξίας δρχ. 8.000

Ὁ 3ος ἀριθμὸς μίαν τουαλέτταν βραδυνὴν τοῦ οἴκου Ι. Εὐαγγελίδου ἀξίας δρχ. 5.000

Ὁ 4ος ἀριθμὸς ἕνα ἀπογευματινὸν φόρεμα τοῦ αὐτοῦ οἴκου ἀξίας δρχ. 4.000.

Ὁ 5ος, 6ος καὶ 7ος ἀριθμοὶ ἀνὰ ἕν κοστούμι ἀνδρικὸν ραμένον, ἀξίας ἑκατὸν 2.500 δραχμῶν, ἥτοι ἐν ὅλῳ δρχ. 7.500.

Ὁ 8ος καὶ 9ος ἀνὰ ἕν γραμμοφώνον ἀξίας ἑκατὸν 1.300 δραχμῶν ἥτοι δρχ. 2.600

Ὁ 10ος μέχρι τοῦ 15ου ἀνὰ ἕν ὥρολόγιον ἀξίας ἑκατὸν 1.000 δραχμῶν ἐκ τοῦ ἀδμαντοπώλειον Βουράκη καὶ Μόσχου ἥτοι δρχ. 5.000.

Ὁ 15ος μέχρι τοῦ 30ου ἀνὰ ἕν κόσμημα ἐκ τοῦ οἴκου Ντάβις ἀξίας ἑκατὸν δρχ. 500 ἥτοι ἐν ὅλῳ δρχ. 7.500.

Ὁ 30ος μέχρι τοῦ 330ου, ἥτοι 300 ἀριθμοί, ἀνὰ ἕν ζευγὸς γυναικείων ἢ ἀνδρικῶν ἐλκτωδῶν μεταξωτῶν, μάρκας ETAM, ἥτοι 300 ἀριθμοὶ πρὸς δρχ. 150 ἑκάστος, ἐν ὅλῳ δρχ. 45.000.

Ὁ 330ος μέχρι τοῦ 384ου ἀριθμοῦ ἀνὰ μίαν πλάκα γραμμοφώνου, ἥτοι 54 ἀριθμοὶ πρὸς 100 δρχ. ἐν ὅλῳ δρχ. 5.400.

Τέλος ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 384 μέχρι τοῦ 500 ἀνὰ ἕν διαρκὲς εισιτήριον 2 θέσεων ἐλευθέρας εἰσόδου εἰς τὸ Θέατρον «Μοντιάλ». Διὰ τοὺς ἀναγνώσταις τῶν ἐπαρχιῶν ἀνὰ μίαν τρίμηνην συνδρομὴν τοῦ «Τικ-Τάκ».

Ἐν ὅλῳ δρχ. 100.000.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΤΟΥ «ΤΙΚ-ΤΑΚ»

Ἐξ 100.000 δραχμῶν

Ἀριθμὸς 9

Ὁνοματεπώνυμον

Διεύθυνσις

ΝΟΥΚΛΕΜΟΖ ΓΡΑΝΟΥΛΕ

ΣΥΝΕΧΗΣ ΠΙΠΗ ΟΞΥΓΟΝΟ ΚΑΙ ΦΩΣΦΟΡΟ
ΑΝΑΓΕΝΝΑ ΤΟΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΝ ΑΥΞΑΝΕΙ ΤΟ ΒΑΡΟΣ
ΠΡΑΕΤΑΙ ΟΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΠΑΣΤΙΛΛΙΕΣ

ΦΡΟΥΤΟΥ ΜΕΖ

Πρασκευαζόμενα ἐκ καθαροῦ χυμοῦ φρούτων. Εἶνε καὶ μόνον διευκολύνουσι τὴν χώνευσιν. Δρροῖσιν τὸν στομάχον, μετὰβιβάζουσι τὸ στόμα καὶ καθάρουσι τὴν δίψαν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΑΣ

Βανάνες, Ἀμύρι, Περτεκάλι, Μανδάρινι, Φράουλα, Πωλσόνται παντεῶς.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
Ἐλευσίνης 10.

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ ΚΙΡΣΟΙ (ΧΤΑΠΟΔΑ)

Ἡγγυημένη ἀντιδότικος δι' ἐνέσας θεραπεύει χωρὶς ἐνδείξεως. Οἱ πόνοι καὶ αἱ αἱμορροαὶα καταπαύονται ἀμέσως. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ἐδικὸς ἰατρός τῶν Παρισίων. Δέχεται 10—11 ὡρὰς καὶ 5—7. Φιλελλήνων 3. Πληροφορία δωρεάν.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΡ. ΝΤΑΒΡΗΣ

Χειρουργὸς Στεματολόγος
Ὀδοντίατρος, Πτυχιούχος
Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἐφαρμεδων ὅλας τὰς νεωτέρως μεθόδους χειρουργικῆς καὶ προσθετικῆς

Βύσση; 21 ΑΘΗΝΑΙ

Θὰ μείνετε ἐκπληκτοὶ καὶ κατενθουσιασμένοι μετὰ τὴν

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΟΝΑ

Οὐδέποτε ἔχετε δοκιμάσῃ ἄλλο τι τὸ ὁποῖον νὰ λευκαίνῃ καὶ νὰ καθιστᾷ τὸ δερμα σας τέσσε ἀπαλὸν καὶ δροσερόν.

Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ ἐπιστημονικὴ του συμβουλὴ.

ΖΩΝΑΙ — ΚΟΡΣΕΑΞ
Τελεῖας ἐφαρμογῆς

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ
ΜΙΝΕΡΒΑ
Σταδίου 15
Παρά τὸ Ἀττικόν

ΤΟ ΜΑΓΓΑΝΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ - ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΜΑΓΓΑΝΙΟΝ

ΝΟΥΚΛΕΜΟΖ

ΕΙΣ ΚΟΚΟΥΣ

ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ
ΑΙΜΑΤΟΓΟΝΟΝ

ΑΝΑΙΜΙΑ

ΑΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑ
ΤΟΝΩΤΙΚΟΝ

ΠΡΟΦΥΜΑΤΙΩΣ

Τό **ΝΟΥΚΛΕΜΟΖ** προϊόν πολυετών επιστημονικών μελετών, είναι τό μόνον αίματογόνον τονωτικό. Αναγεννά τόν οργανισμόν, επαναφέρει τήν όρεξιν, αύξάνει τά έρυθρά αίμοσφαίρια καί τό βάρος.

Τό **ΝΟΥΚΛΕΜΟΖ** λόγω τών θετερώτατων του αποτελεσμάτων καί τής ιδεώδους του συνθέσεως, έλαβε τρία βραβεία:

- 1") Δίπλωμα τιμής του 3^{ου} Διεθνούς Ιατροσυνοεδρίου
- 2") Χρυσούν μετάλλιον τής Αποικιακής έκθέσεως Στρασβούργου
- 3") Αργυρούν μετάλλιον τής εκατονταετηρίδος του ΠΑΣΤΕΡ 1923

ΓΕΝ.ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ εν ΕΛΛΑΔΙ **ΝΙΚΟΣ Μ. ΤΖΙΤΖΟΠΗΣ** ΑΘΗΝΑΙ ΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ 15